POLIROM
Hiromi Kawakami
Prăvălia de mărunţişuri
a domnului Nakano
BIBLIOTECA POLIROM

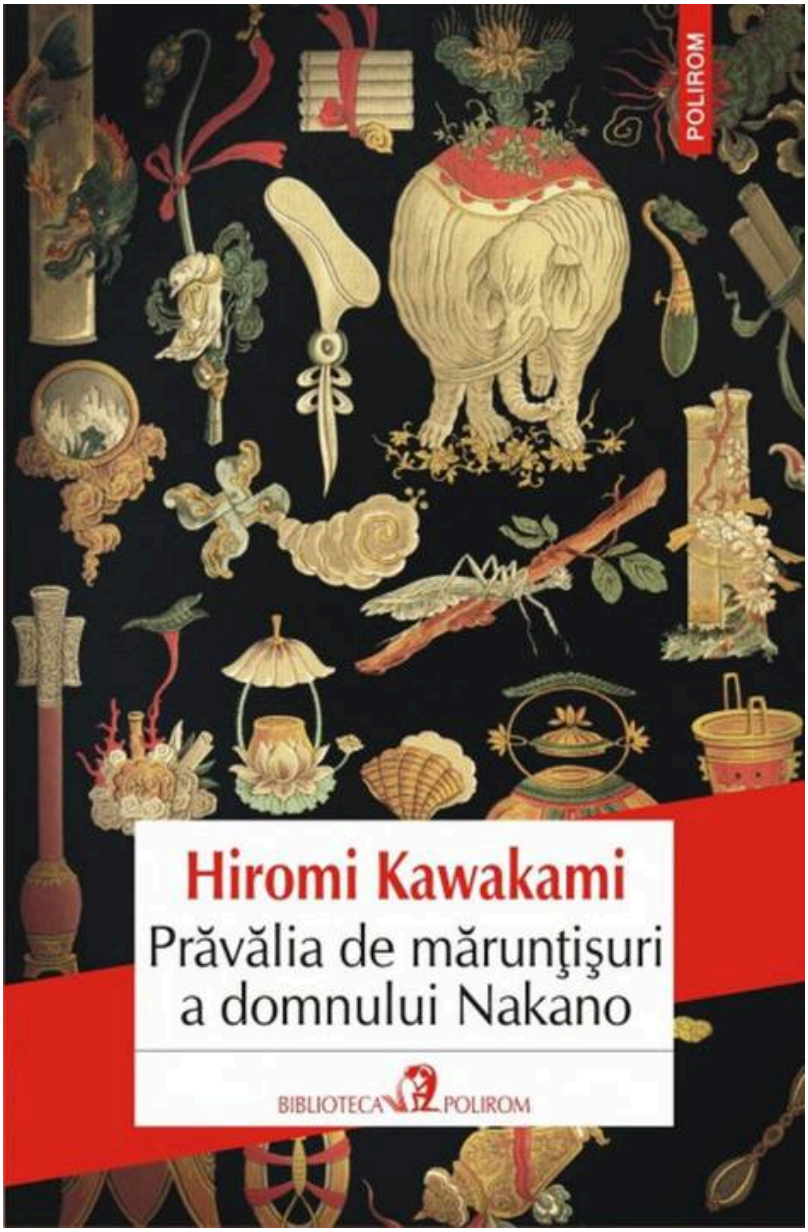
POLIROM
Hiromi Kawakami
Prăvălia de mărunţişuri
a domnului Nakano
BIBLIOTECA POLIROM

Într-un cartier mărginaş din Tokyo, pe o stradă comercială, se află un magazin de mărunţişuri aparent banal. Însă aici, într-un spaţiu cu parfum nostalgic, se ţes încetul cu încetul, cu rafinament şi subtilitate, poveşti de iubire trădată sau neîmplinită. Vârstnicul domn Nakano, patronul prăvăliei, tânjeşte după ceva nedefinit şi îşi împarte viaţa între magazin şi iubitele sale vremelnice. Sora lui, Masayo, îşi caută şi ea iubirea, în vreme ce tânăra Hitomi, angajata lui Nakano şi, în acelaşi timp, naratoarea din roman, are o relaţie ciudată, marcată de avansuri şi retrageri, cu Takeo, celălalt angajat al prăvăliei. Iar pe parcursul cărţii apar mereu, odată cu diverse obiecte ajunse în prăvălie, alte personaje şi alte poveşti. Toate aceste istorii de viaţă contemporană japoneză, îmbibate cu melancolie şi dezvăluite cu delicateţe, construiesc o lume care pentru cititorul european e în acelaşi timp stranie şi familiară, căci, dincolo de culoarea locală, ele vorbesc despre ceea ce e profund uman în fiecare dintre noi.

Hiromi Kawakami

Prăvălia de mărunțișuri a domnului Nakano

Traducere din limba japoneză și note de
Magdalena Ciubăncan

POLIROM
2015

Cuprins

Plicul A4

Prespapierul

Autobuzul

Cuțitul de hârtie

Un câine mare

Păpușa din plastic

Mașina de cusut

Rochia

Bolul

Mărul

Sticla de gin

Mingea de box

Plicul A4

„Păi, așa deci.” Ăsta-i ticul verbal al domnului Nakano. Chiar adineauri m-a surprins, spunându-mi:

— Păi, așa deci. Îmi dai, te rog, sosul de soia de-acolo? Veniserăm toți trei să luăm prânzul. Domnul Nakano a comandat un meniu fix cu porc prăjit și ghimbir, Takeo a luat un meniu fix cu pește fiert, iar eu am cerut *curry* cu orez. Porcul și peștele au sosit imediat. Domnul Nakano și Takeo au început să mănânce, desfăcând cu o pocnitură bețișoarele chinezești din lemn aflate în cutia de pe masă. Takeo a șoptit „Eu nu mai aștept”, dar domnul Nakano a început să-nghită grăbit, fără să spună nici măcar o vorbă.

Mi-au adus și mie farfuria de *curry* cu orez și, tocmai când ridicam lingura la gură, domnul Nakano a exclamat:

— Păi, așa deci!

— Nu-i cam nepotrivit să spuneți dintr-odată „Păi, așa deci”? am întrebat eu.

Domnul Nakano a așezat bolul cu orez pe masă.

— Am spus eu „Păi, așa deci”?

— Ați spus, a murmurat Takeo dintr-o parte.

— Păi, așa deci. N-am zis așa ceva!

— Ia uitați! Tocmai ce-ați zis-o iar!

— Ah! a exclamat domnul Nakano, scărpinându-se în cap cu niște gesturi exagerate. Se vede că-i o vorbă de-a mea.

— Ciudată vorbă, nu?

I-am întins sticluța cu sos de soia și, după ce și-a turnat un pic, s-a apucat să rontăie feliile de ridiche murată.

— Chiar dacă nu spun cu voce tare totul, în capul meu eu vorbesc întruna. În mintea mea *A* devine *B,* ceea ce duce la C, iar apoi la *D.* Și când să dau glas acelui D, mă trezesc spunând „Păi, așa deci”.

— Aha, deci asta era, spuse Takeo, turnând peste orez zeama rămasă de la peștele fiert.

Eu și Takeo lucrăm împreună la magazinul domnului Nakano. În partea de vest a orașului Tokyo, într-un cartier mărginaș, plin de studenți, domnul Nakano ține de vreo douăzeci și cinci de ani o prăvălie de mărunțișuri. La început se pare c-ar fi lucrat la o firmă mare de produse alimentare, dar umblă vorba că a renunțat imediat. Era vremea în care era la mare modă expresia „a te lăsa de slujba de conțopist”, dar de fapt el nu lucrase niciodată atât de mult încât să poată fi numit conțopist. Pur și simplu renunțase și cred că o făcuse de rușine. Cu o voce domoală, mi-a explicat asta într-o pauză, la magazin.

— Ăsta nu-i anticariat. E o prăvălie de mărunțișuri, magazinul nostru, mi-a spus el la interviul de angajare.

Angajăm personal cu program redus. Interviul se poate susține oricând, scria pe o hârtie neagră, lipită pe geamul prăvăliei. Deși scria „oricând”, dacă intrai în magazin, șeful îți spunea: „Interviul e pe 1 septembrie, la ora două după-amiază. Să nu cumva să întârziați!”. Acest șef, care-ți dădea o impresie ciudată când îl vedeai așa slab, cu barbă și cu o pălărie împletită, era domnul Nakano.

Nu anticariat, ci prăvălie de mărunțișuri. Și exact asta era magazinul lui: prăvălie de mărunțișuri. De la măsuțe joase, ventilatoare vechi și aparate de aer condiționat până la veselă – obiecte folosite de obicei prin gospodărie începând

cu a doua jumătate a perioadei Showa[1], toate erau înșirate într-un spațiu mic și înghesuit. Înainte de prânz domnul Nakano ridica obloanele și, cu țigara în colțul gurii, aranja pe băncuța de lemn din fața magazinului mărfurile care trebuiau să atragă clienții înăuntru: felurite farfurioare cu modele mai elegante, felinare de mână cu un design oarecum artistic, prespapieruri făcute din imitație de onix, în formă de țestoasă sau de iepure, mașini de scris vechi. Când mai cădea câte un pic de scrum din țigara aprinsă pe prespapierul în formă de țestoasă, domnul Nakano îl ștergea îndârjit cu marginea șorțului negru, fără de care nu-l vedeai niciodată.

De obicei, până după prânz stă și domnul Nakano în magazin, dar pe urmă rămân doar eu. Takeo și domnul Nakano ies să „preia marfă”. Cum o spune și numele, „să preiei marfa” înseamnă să aduni lucruri de prin casele clienților. Cel mai adesea, asta presupune să te ocupi și de bunurile rămase după decesul capului familiei. Obiectele ce nu mai pot fi împărțite între membrii familiei, hainele sau alte nimicuri, toate sunt aduse laolaltă în magazinul domnului Nakano, care, plătind pe ele până la zece mii de yeni, achiziționează suficient cât să umple aproape complet o camionetă. Lucrurile care par a avea oarecare valoare sunt păstrate, iar ce rămâne se aruncă, așa încât clienții îi cheamă „să preia marfa”, plătind de fapt tariful pentru ridicarea gunoiului de mari dimensiuni, cu gândul că e mai bine așa decât să le arunce pur și simplu. Am înțeles de la Takeo că, deși primesc o sumă mică de bani, de obicei clienții însoțesc camioneta la plecare fără a se plânge de ceva, dar câteodată apar și unii care fac gălăgie că au primit prea puțin.

Takeo fusese angajat pentru felul ăsta de treabă cu puțin înaintea mea și deja mergea de unul singur la preluat marfa atunci când era vorba doar de câteva lucruri.

Simțindu-se foarte nesigur pe el când domnul Nakano l-a trimis pentru prima oară singur, Takeo l-a întrebat:

— Cum fac cu prețurile?

— Păi, așa deci. Le pui și tu cu aproximație. Doar ai tot văzut cum fac eu, nu?

Pe atunci Takeo lucra la prăvălie abia de vreo trei luni și cam asta era toată experiența lui la stabilirea prețurilor și, de altfel, la orice altceva. La început ai fi zis că domnul Nakano e un om care vorbește vrute și nevrute, dar dacă te uitai cum prosperase magazinul așa, pe neașteptate, poate că nu vorbea degeaba. Takeo a ieșit timid din magazin, însă când s-a întors, avea iarăși atitudinea lui de fiecare zi:

— N-a ieșit mare lucru.

Auzind că dăduse trei mii cinci sute de yeni, domnul Nakano a dat de câteva ori din cap, dar când s-a uitat în cutii, a făcut ochii cât cepele.

— Takeo, ce să zic… e cam ieftin. De asta nu-i bine să trimiți începători, a spus el râzând.

Se pare că vasele din cutiile acelea s-au vândut mai apoi cu trei sute de mii de yeni. Și asta am auzit-o tot de la Takeo. Pentru că la magazinul domnului Nakano nu se vindeau de obicei asemenea lucruri, le-au vândut mai departe la un târg de obiecte de epocă ținut la un templu. Sub pretextul că vrea să ajute, fata cu care se întâlnea pe atunci Takeo s-a ținut după ei până la tarabele din târg. Dacă asemenea vase mizerabile se pot vinde cu trei sute de mii de yeni, n-ar fi mai bine ca Takeo să-și deschidă propria lui prăvălie de mărunțișuri? Atunci ar putea să locuiască și el singur, nu? L-a tot sâcâit ea așa pe Takeo și nu știu dacă a fost sau nu din cauza asta, dar foarte curând după aceea ei doi s-au despărțit.

E un lucru rar ca noi trei – domnul Nakano, Takeo și cu mine – să luăm masa împreună. Domnul Nakano e ba după marfă, ba pe la licitații, ba pe la alte întâlniri, iar Takeo, după ce vine de la preluat marfa, nu mai pierde deloc vremea și pleacă acasă. Faptul că ne-am adunat toți trei s-a datorat expoziției personale a lui Masayo, sora mai mare a domnului Nakano, expoziție la care am mers împreună.

Masayo e o femeie de vreo cincizeci și cinci de ani și e singură. Umblă vorba că familia domnului Nakano s-a numărat printre foștii mari proprietari de terenuri din oraș, dar cu vreo generație înaintea lui a început declinul. Cu toate acestea, din banii luați de pe închirierea casei, Masayo încă o mai duce de azi pe mâine. „Viață de artist”, spune câteodată domnul Nakano, parcă luându-și sora în derâdere, dar asta nu înseamnă nicidecum că nu ține la ea. Expoziția personală a lui Masayo era într-o mică galerie de la etajul întâi al unei cafenele din fața gării, numită Posy[2]. Expoziția de acum se chema *Păpuși originale.*

Expoziția ei anterioară, deschisă nu cu mult timp în urmă, se numise *Culorile dumbrăvii.* „Culorile” erau frunze culese din pădurica de la marginea orașului și transformate în vopseluri. Dacă o ascultai pe Masayo, erau niște culori foarte „șic”. Dacă ascultai impresia lui Takeo despre operele acelea de artă, așa cum mi-a spus-o mai târziu, înclinându-și capul într-o parte, erau niște culori „cam ca la W.C.”

Masayo culesese din aceeași pădurice și niște crengi de copac care acum se legănau, atârnate de tavanul sălii de expoziție. Cu fiecare pas pe care-l făceai prin labirintul format din crengile acelea și din niște valuri de pânză suspendate, simțeai cum capul și brațele îți sunt învăluite, iar atunci capitulai, lăsându-te în voia sorții. Asta era versiunea domnului Nakano.

La expoziția de acum pe tavan nu mai atârna nimic, în sală fiind doar niște măsuțe aliniate frumos, pe care Masayo așezase păpușile, însoțite și de scurte descrieri, cum ar fi „Libelulă de seară" sau „Stând în grădină", totul fiind astfel cât se poate de firesc. Takeo s-a plimbat prin sală cu un aer absent, în timp ce domnul Nakano a luat păpușile la rând și le-a răsucit pe toate părțile. Lumina amiezii, ce răzbătea prin fereastră, făcea ca în camera încălzită obrajii lui Masayo să se înroșească.

Domnul Nakano a cumpărat păpușa cea mai scumpă de-acolo, iar eu am luat câteva din păpușelele în formă de pisică ce umpleau coșul de lângă recepție. Petrecuți de Masayo din capul scărilor, am ieșit tustrei în stradă.

— Eu mă duc la bancă, a spus domnul Nakano și a dispărut într-o clipită în dosul ușilor automate ale băncii, care se afla chiar în fața ochilor noștri.

— Ca-ntotdeauna.

Spunând asta, Takeo și-a înfundat mâinile în buzunarele pantalonilor săi lăbărțați și a luat-o din loc.

Azi Takeo și-a planificat să meargă după marfa până la Hachioji[13]. Clienții din Hachioji, spune domnul Nakano, sunt niște bătrâne care ne sună aproape în fiecare zi și se plâng mereu că, imediat după moartea fratelui lor mai mare, neamuri care nu și-au arătat fața până atunci au început să vină pe rând și să ia pe furiș din cărțile vechi și din obiectele de artă adunate de acesta. „Da… asta e… da… vom verifica", le răspunde politicos de fiecare dată domnul Nakano. Nici măcar o dată nu și-a arătat intenția de a le închide telefonul. „Asta-i afacerea noastră", ne spune el, făcându-ne cu ochiul, când pune telefonul jos, după ce ascultă cu răbdare câte o jumătate de oră plângerile lor. Însă, cu toate că pare a acorda mare atenție problemelor acestor bătrâne, nu dă semne că s-ar duce să le ridice lucrurile.

— Pot să mă duc eu, de unul singur? l-a întrebat Takeo.

— Păi, așa deci. Pune și tu un preț mai mic, da? Dacă-i prea ridicat, bătrânele or să se sperie, iar dacă-i prea scăzut, tot nu-i bine, a răspuns el, trecându-și mâna prin păr.

După ce am ajuns la magazin, am ridicat obloanele, imitând gesturile domnului Nakano din fiecare zi, apoi am aranjat pe băncuță mărfurile ce urmau să atragă clienții, iar între timp Takeo a scos camioneta de două tone din garajul din spate. I-am strigat „Drum bun!”, iar el, ambalând motorul, m-a salutat. Lui Takeo îi lipsește vârful degetului mic de la mâna dreaptă. Mâna aceea și-a fluturat-o el spre mine în semn de salut.

— Tu ești din ăia? se pare că l-ar fi întrebat odată direct domnul Nakano[41].

— Dacă eram într-adevăr din ăia, nu v-ați afla în mare pericol? i-a spus Takeo după ce a început să priceapă cam cum era mersul lucrurilor la magazin.

— Când ai o afacere ca asta, ajungi să-ți dai seama cam cu ce mușterii ai de-a face, a răspuns râzând domnul Nakano.

Cât despre degetul lui Takeo, și-l prinsese într-o ușă de fier. Cel care îi făcuse asta era un coleg de clasă care timp de trei ani de zile, cât au mers la liceu, l-a chinuit încontinuu pe Takeo, spunând mereu: „Existența lui Takeo îmi face greață”. Takeo s-a retras de la școală cu o jumătate de an înainte de a absolvi liceul, pentru că, după incidentul cu ușa de fier, a simțit că „viața chiar e periculoasă”. Iar responsabilii de la școală și părinții s-au făcut că nu bagă de seamă. Retragerea de la școală a părut să fie provocată de nenumăratele lui nesăbuințe, care de altfel erau un mod de a fi al lui Takeo. Chiar și așa, Takeo spunea mereu: „Am avut noroc că am putut să renunț la școală!”. Cel care l-a făcut să simtă că „viața e periculoasă” a mers mai departe, a studiat la o universitate privată și se pare că anul trecut a intrat într-o firmă bunicică.

— Asta nu te scoate din sărite? l-am întrebat eu odată.

Ridicând ușor colțul gurii, Takeo mi-a răspuns:

— Și dacă mă enervează, o să se schimbe ceva?

— Adică cum „o să se schimbe”? am continuat eu cu întrebările.

— Tu nu-nțelegi așa ceva, Hitomi, a zâmbit Takeo. Ție-ți plac cărțile. Mintea ta e complicată. A mea e simplă.

— Și mintea mea e simplă, am răspuns eu, iar el a început să râdă.

— Dac-o luăm așa, a zis, da, ești destul de simplă, Hitomi.

Capătul fără vârf de la degetul mic al lui Takeo era neted. Takeo ne explicase că doctorul de la spital i-ar fi spus că nu

e predispus la cicatrici și că de asta rănile i se vindecă frumos.

După ce am petrecut din priviri camioneta, m-am așezat pe un scaun de lângă casa de marcat și am început să citesc o carte apărută într-o ediție de buzunar. În decursul unei ore au venit trei clienți, iar unul a cumpărat niște ochelari vechi. Te-ai gândi că ochelarii, dacă nu au dioptriile potrivite, nu folosesc la nimic, dar, în chip surprinzător, la magazinul domnului Nakano ochelarii vechi erau la mare căutare.

— Îi cumpără tocmai fiindcă n-au nevoie de ei, spune el întotdeauna.

— Așa să fie oare? întreb eu.

— Ție-ți plac lucrurile folositoare, Hitomi? m-a întrebat odată, zâmbind atotcunoscător.

— Îmi plac, da.

Domnul Nakano și-a suflat nasul.

— O farfurie folositoare, un raft folositor, un bărbat folositooor… s-a pornit el să cânte dintr-odată, cu o intonație ciudată, de m-a și speriat.

După ce a plecat clientul cu ochelarii vechi, n-a mai venit nimeni. Nici domnul Nakano nu mai venea odată de la bancă. Cică ar avea o femeie. Când zice că se duce la bancă, de fapt e vorba de o femeie, s-a scăpat într-o zi Takeo. Cu câțiva ani în urmă domnul Nakano se căsătorise pentru a treia oară. Din prima căsnicie avea un băiat de facultate, din a doua, o fată de școală primară, iar cu a treia soție avea un băiețel de șase luni. Și, pe lângă toate astea, acum mai avea și „o femeie”?

— Hitomi, tu ai prieten? m-a întrebat odată domnul Nakano.

Nu părea că ar vrea cu tot dinadinsul să știe. M-a întrebat ca și cum ar fi vorbit despre vreme, în timp ce sorbea dintr-o ceașcă de cafea, stând în picioare lângă casa de marcat. A pronunțat cuvântul „prieten” cu aceeași intonație ciudată ca atunci când începuse să cânte.

— Am avut un timp, dar acum nu mai am, i-am răspuns.

N-a spus decât „Aha” și a dat din cap. N-a mai întrebat nimic – nici ce fel de om era, nici când v-ați despărțit.

— Dumneavoastră cum v-ați cunoscut soția de-acum? i-am întors eu întrebarea, la care el mi-a răspuns:

— Secret.

— Dacă-mi spuneți că-i un secret, o să-mi vină să-ntreb și mai multe, nu? am continuat eu.

Domnul Nakano m-a privit îndelung.

— De ce vă uitați așa fix?

— Hitomi, nu-i nevoie să facem conversație de formă.

E drept, nu cred că voiam cu adevărat să-l întreb despre începuturile poveștii lui de dragoste cu soția. Un proprietar de nepătruns. „Astfel de lucruri prind la femei.” Așa mi-a șoptit Takeo pe furiș ceva mai târziu.

Domnul Nakano nu se mai întorcea odată și nici nu mai intra vreun alt client, iar Takeo era plecat la Hachioji. N-aveam nimic de făcut, așa că citeam.

În ultima vreme avem un client care vine doar când am eu singură grijă de magazin. E un bărbat care pare a fi cam de-o seamă cu domnul Nakano sau, poate, un pic mai vârstnic. Am crezut că-i o întâmplare că vine întotdeauna când sunt doar eu acolo, dar se pare că nu e așa. Dacă vede că domnul Nakano este înăuntru, se fâstâcește și iese. Cum dispare domnul Nakano, cum se-ntoarce imediat înăuntru.

— Clientul ăsta vine des? m-a întrebat o dată domnul Nakano.

Am dat din cap că da.

În ziua următoare, încă de pe la prânz, domnul Nakano trebăluia zgomotos prin încăperea din spate. Târziu după-amiază, bărbatul a intrat în magazin și s-a tot învârtit cu un aer distrat între casa de marcat, unde stăteam eu, și intrarea în prăvălie. Domnul Nakano îl supraveghea din magazie. Când s-a apropiat de casă, domnul Nakano s-a repezit înăuntru și, cu un zâmbet curtenitor, a început să-i vorbească. A fost prima dată când am auzit vocea acelui bărbat. Într-un sfert de oră, cât au vorbit, domnul Nakano a scos de la el că locuiește într-un oraș din apropiere, că îl cheamă Tadokoro și că este colecționar de săbii.

— La magazinul nostru nu ținem astfel de obiecte, i-a spus domnul Nakano.

Ciudat, căci pe firmă era scris „Prăvălie de mărunțișuri”.

— Da, de acord. Dar sunt lucruri interesante, nu? i-a răspuns Tadokoro, arătând către un colț unde erau niște jucării Glico[5] din perioada Showa și niște reviste pentru femei casnice.

Tadokoro era un bărbat bine. Avea o urmă de barbă pe față, iar dac-ar fi fost puțin mai slab, ar fi semănat cu unul din actorii aceia francezi. Mi-a atras atenția vocea lui, cu o tonalitate un pic cam înaltă, dar felul în care vorbea era calm și reținut.

La câtva timp după ce Tadokoro a plecat din magazin, domnul Nakano ne-a spus:

— Clientul ăsta n-o să mai dea o vreme pe aici.

Când am șoptit că mi se păruse că vorbesc ca doi prieteni, domnul Nakano și-a lăsat capul într-o parte. Iar când l-am întrebat de ce, domnul Nakano nu mi-a răspuns. A spus doar că pleacă la bancă și a ieșit din magazin.

După cum prezisese domnul Nakano, Tadokoro nu s-a mai arătat vreo două luni. Dar după aceea a început iarăși să pândească momentul când acesta lipsea și să intre doar atunci în magazin. Dacă ni se întâlneau privirile, ne spuneam „Bună ziua", iar când ieșea, ne spuneam „Pe curând". Practic, nu vorbeam mai nimic, dar cât timp Tadokoro era în magazin, aveam senzația că aerul devine greu. Aveam și alți câțiva clienți stabili și toți intrau și ieșeau spunând „Bună ziua" și „Pe curând", însă impresia produsă de Tadokoro era cu totul alta. Takeo și Tadokoro s-au întâlnit de două ori.

— Ce crezi despre el? l-am întrebat eu.

Takeo a căzut puțin pe gânduri, dar după o vreme mi-a răspuns doar:

— Nu-i chiar așa de respingător.

Cum adică „Nu-i chiar așa de respingător"? Când l-am întrebat asta, și-a lăsat privirea în jos și n-a mai spus nimic. Cât timp Takeo a stropit trotuarul din fața magazinului, m-am tot gândit ce-o fi însemnând „așa de respingător". Aveam senzația că reușesc oarecum să pătrund sensul acelor vorbe, dar probabil că Takeo și cu mine înțelegeam prin asta lucruri diferite. După ce a terminat de stropit trotuarul, Takeo a luat găleata goală și, pe când se ducea în spate, l-am auzit murmurând „Unul care e interesat doar de propria persoană. Și mai e și nesuferit!", dar n-am priceput ce voia să spună cu „unul interesat doar de propria persoană".

Neavând nimic de făcut, citeam o carte. Tadokoro și-a făcut apariția și azi. Aerul din magazin a devenit greu într-o clipită. Imediat cum a ieșit din magazin cuplul care cumpărase o vază de cristal, Tadokoro s-a apropiat de casă.

— Azi ești singură? m-a întrebat.

— Da, i-am răspuns eu precaută.

Tadokoro făcea ca aerul greu să mă învăluie mai puternic ca de obicei. Mi-a vorbit un timp despre vreme și mi-a înșirat ultimele știri. Era prima dată când vorbeam așa de mult.

— Ascultă, am ceva ce-aș vrea să vând, a tăiat el dintr-odată firul conversației.

Între timp ajunsesem să stabilesc și eu prețuri pentru flecușteţele pe care le aduceau clienții spre vânzare direct la

magazin. Însă dacă era vorba de veselă, de produse electronice sau de jucării Glico pentru colecționari pasionați, doar domnul Nakano putea fixa prețul.

— Ăsta.

Spunând asta, Tadokoro a scos un plic mare.

— Ce aveți aici? am întrebat eu.

Tadokoro a pus plicul lângă casă și mi-a spus:

— Mai întâi uită-te.

Dacă ți se spun lucruri ca „mai întâi", ai senzația că n-o să te poți abține să te uiți.

— Așa ceva, în lipsa proprietarului… am încercat eu să zic.

Dar Tadokoro s-a dat mai aproape de casă și mi-a făcut cu ochiul.

— „Așa ceva…"! Nici nu te-ai uitat încă. Uită-te mai întâi, bine?

Nu mai aveam de ales, așa că am băgat degetele în plic. Înăuntru era o bucată de carton de aceeași mărime cu plicul. Era foarte bine fixată acolo și n-am putut s-o scot ușor. Mai era și el, care se holba la mine, așa că mișcarea degetelor mele a devenit și mai stângace. Când în sfârșit am reușit, am scos două coli de carton prinse laolaltă cu bandă adezivă. Între ele era ceva.

— Deschide și uită-te! m-a îndemnat Tadokoro cu o voce calmă.

— Dar banda adezivă o să…

— E în regulă.

Spunându-mi asta, a împins în afară, cu un pocnet, lama unui *cutter* pe care îl ținea în mână și pe care nu știu când îl scosese și a tăiat cu îndemânare banda adezivă. Acel *cutter* părea o prelungire a mâinii lui. Iar mișcarea a fost atât de elegantă! Am simțit ceva bolborosindu-mi undeva în stomac.

— Ia, uite, uite! O să înveți ceva din asta, așa e firesc…

În timp ce îmi înșira astfel de fleacuri, Tadokoro a tăiat banda. Credeam că o să desfacă pur și simplu cele două coli cartonate, dar el nu dădea semne că o să mai facă altceva. Am apucat colile cu degetele și, când le-am desprins, au ieșit la iveală niște fotografii alb-negru. Erau niște poze cu un bărbat și o femeie dezbrăcați și încolăciți unul în jurul celuilalt.

— Ce-s astea? a fost primul lucru pe care l-a spus domnul Nakano.

— Ceva… Par niște fotografii vechi, nu? a fost impresia lui Takeo.

Întorcându-se spre mine, care rămăsesem cu colile în mână, uluită de felul cum mă păcălise, Tadokoro mi-a aruncat „Mai vin. Tu fixează un preț, da?” și a ieșit rapid afară.

Strigătul de uimire pe care îl scosesem în clipa când am văzut fotografiile părea să fi fost aspirat chiar în același moment de corpul lui Tadokoro. Țin minte iluzia optică pe care am avut-o, în care trupul lui mic se ridica și se lățea în aer asemenea unei coloane de fum.

După ce a plecat, m-am uitat iar la fotografii. Erau numai compoziții prostuțe. Și cei doi care pozau ca modele păreau a fi niște oameni de prin partea locului. Erau zece bucăți cu totul. Le-am luat în mână pe fiecare în parte și le-am privit îndelung. Am găsit una care mi-a plăcut. Era o poză mai deosebită, în care, în lumina amiezii, bărbatul și femeia, cu hainele pe ei, îi dezvăluiau privitorului doar posteriorul lor dezgolit. Fundalul era o alee cu bărulețe și mici taverne înghesuite unele într-altele. Toate obloanele erau trase, iar în fața magazinelor erau scoase tomberoane mari de plastic. Pe aleea asta mică și prăfuită cei doi își dezveleau posterioarele mari și coapsele groase.

— Hitomi, ție îți place arta? m-a întrebat domnul Nakano, făcând ochii mari când i-am arătat acea fotografie.

Apoi, luând în mână pozele în care cei doi, complet dezbrăcați, erau așezați în fața unui scrin, domnul Nakano mi-a spus:

— Mie-mi plac astea mai clasice.

Părul femeii ce ședea cu ochii strâns închiși pe genunchii bărbatului era frumos aranjat.

Takeo s-a uitat politicos la toate cele zece fotografii.

— Nici el, nici ea nu arată bine.

Spunând acestea, a pus teancul înapoi pe masă.

— Ce facem cu ele? am întrebat.

— I le înapoiez eu lui Tadokoro, a răspuns domnul Nakano.

— La magazin nu s-ar putea vinde? a intervenit Takeo.

— Sunt făcute cam de mântuială. Nu sunt lucruri de calitate.

Cu asta s-a încheiat discuția. Domnul Nakano a pus din nou fotografiile între cele două coli de carton, pe care le-a introdus în plic, iar plicul l-a pus pe un raft, în magazia din spate.

O vreme, plicul de pe raft mi-a tot atras atenția. Devenisem conștientă de faptul că era ceva ce mă determina să-mi întorc privirea într-acolo. De câte ori intra un client în magazin, tresăream de teama că ar putea fi Tadokoro. Domnul Nakano spusese că îi va înapoia el însuși plicul, însă acesta rămăsese aruncat acolo. De altfel, nimeni nu știa adresa exactă a lui Tadokoro.

Dintr-una într-alta, timpul a trecut și a venit și Anul Nou. Masayo a apărut la magazin a doua zi după ce ninsese.

— Ce frumos ați curățat zăpada! a spus ea cu o voce veselă.

Masayo are întotdeauna o voce veselă. La început, Takeo tresărea de fiecare dată când o auzea. Între timp se pare că s-a mai obișnuit, dar eu știu că încearcă să nu stea prea mult pe lângă ea.

— Tu te-ai ocupat de asta, nu? Take!

Auzindu-se strigat „Take", Takeo a tresărit din nou. În ziua de dinainte se așternuseră cam vreo douăzeci de centimetri de zăpadă. De când începuse să ningă, Takeo a ieșit de nu știu câte ori să curețe zăpada din fața magazinului. A muncit din greu, iar acum pe strada din fața prăvăliei se vedea asfaltul negru și ud. Domnul Nakano a scos băncuța de lemn, pe care a înșirat mărfurile ce trebuiau să atragă clienții înăuntru.

— Zăpada nu-i singuratică și tristă și de aia-mi și place, a spus Masayo.

E genul de om care spune adesea lucruri deconcertante. Și eu, și Takeo o ascultam în tăcere. Între timp au început să vină clienții. Deși afară era zăpadă, tocmai în zile din astea veneau cei mai mulți mușterii. Au venit trei care au cumpărat calorifere, doi care au luat câte un *kotatsu*[6], s-au mai vândut și două saltele și până și Masayo ne-a ajutat din plin cu toți cumpărătorii. Pe înserat lucrurile s-au mai liniștit, iar în locurile unde bătuse soarele, zăpada era în mare parte topită. Nu se mai distingea unde o curățase Takeo și unde se topise din pricina soarelui.

— Ce-ar fi să luăm niște *soba*[7]*?* a întrebat domnul Nakano.

Am închis pur și simplu magazinul, lăsându-l așa cum era, și ne-am strecurat în camera cu *tatami* din spate. Până mai adineauri era și un *kotatsu* acolo, dar cum acesta se vânduse, pe *tatami* era întinsă doar pătura care îl acoperise. Domnul Nakano a adus din prăvălie o măsuță, pe care a pus-o peste pătura de la *kotatsu.*

— E călduț, nu-i așa? a spus Takeo, așezându-se pe ea.

— Se face cald când mâncăm cu toții laolaltă, a răspuns Masayo, ducând firul conversației în altă direcție.

Domnul Nakano și-a aprins o țigară în timp ce telefona la prăvălia de *soba.* Stătea în picioare și scutura scrumul în scrumiera aflată pe raft.

— Am comis-o! s-a auzit dintr-odată.

Când ne-am uitat, domnul Nakano ținea în mână plicul lui Tadokoro și-l flutura, scuturându-l grăbit. Se pare că atinsese plicul cu mucul țigării. Ieșea puțin fum, dar s-a stins repede. Însă marginile plicului erau arse. Uitându-ne la colile de carton, am văzut că nu pățiseră nimic.

— Ce-i aia? O gravură, ceva? a întrebat Masayo.

Domnul Nakano i-a întins colile fără să spună nimic.

Masayo le-a desfăcut și s-a uitat îndelung la fotografii.

— Sunt pentru vânzare? a întrebat ea.

Domnul Nakano a înclinat aprobator din cap.

— Sunt jalnice, așa-i? a zis el.

Masayo a dat din cap și asta a părut că-l bucură puțin.

— Până și lucrările mele sunt mai bune.

Eu și Takeo ne-am uitat unul la altul. Era surprinzător că Masayo își judeca propriile opere cu atâta obiectivitate. O artă de nepătruns. Iar Masayo dăduse glas unui lucru de nepătruns:

— Pozele astea nu sunt făcute cumva de Tadokoro?

— Ce??? aproape că a strigat domnul Nakano.

— Tadokoro mi-a fost diriginte în școala generală.

În momentul în care Masayo a rostit liniștită aceste cuvinte, s-au auzit bătăi în obloanele din fața magazinului. Takeo și cu mine am sărit în picioare.

— Probabil c-au venit cu mâncarea, a mormăit domnul Nakano și, cu țigara aprinsă în mână, s-a îndreptat către ușă.

Takeo l-a urmat, iar eu am rămas în camera din spate, cu Masayo. Aceasta a luat o țigară din pachetul domnului Nakano și și-a aprins-o, stând în genunchi lângă măsuță. Felul în care își aprindea țigara era identic cu cel al fratelui ei.

— Știți, Tadokoro pare foarte tânăr, dar de-acum trebuie să aibă vreo șaptezeci de ani, a explicat Masayo, sorbind din zeama cu tăieței și *tempura*[8].

Masayo spunea că Tadokoro i-a fost diriginte lui Masayo în școala generală! Chiar și acum era un bărbat bine, dar atunci, când încă nu împlinise treizeci de ani, ziceai că-i actor. Deși nu prea avea stofa de profesor, un anumit soi de

eleve roiau în jurul lui ca mușteleie la miere. Printre cele care erau mereu pe lângă el ieșea în evidență Sumiko Kasuya, care era în aceeași clasă cu Masayo. Dacă e să ne luăm după bârfe, se pare că cei doi ar fi mers împreună într-o stațiune, la un hotel pentru amorezi. Când Takeo a întrebat mirat ce-o fi ăla un hotel pentru amorezi, domnul Nakano i-a explicat, cu o mină serioasă, că este vorba despre un *love hotel*[9] de tip tradițional.

Cum bârfele despre Sumiko Kasuya și Tadokoro luaseră amploare, ea a fost nevoită să renunțe la școală, iar el a fost dat afară. Pentru a o despărți pe Sumiko de Tadokoro, părinții au trimis-o la țară, la casa bunicilor, însă cei doi au continuat să țină legătura și după un an au fugit împreună. Se zice că ar fi colindat prin toată Japonia, iar când flacăra pasiunii s-a stins, s-au întors într-un orășel din apropiere, iar Tadokoro a preluat afacerea familiei, un magazin de papetărie.

— Nu-i rău deloc, a deschis domnul Nakano șirul impresiilor.

— N-a fost doar o simplă aventură, a continuat Takeo.

— Dar de unde ați știut că fotografiile sunt ale lui Tadokoro? am întrebat eu.

Masayo, care mesteca acum crusta de la *tempura,* pe care o separase de la început de restul mâncării, a scos o exclamație aprobatoare în timp ce prindea cu bețișoarele acel aluat.

— Vă place să mâncați doar crusta? a zis ea. Absoarbe bine zeama și e surprinzător de bună.

Se zice că în timpul călătoriei lor prin Japonia Tadokoro ar fi trăit din vânzarea unor fotografii. Nici după fuga cu iubita lui n-a dus lipsă de femei. Folosindu-se de relațiile pe care le avea cu diverse persoane, a făcut fotografii erotice, pe care le-a vândut pe ascuns. Din cauză că făcea lucruri de felul acesta, a și fost urmărit de tot felul de bande și organizații. Când și-a dat seama că lucrurile devin cu adevărat periculoase, a renunțat să mai vândă fotografii, însă probabil că stilul acela de viață i se potrivea, căci după o vreme a început să vândă doar cunoscuților, la un preț de nimic, fotografii în care poza Sumiko Kasuya.

— Și femeia din pozele de-acolo e tot Sumiko, ne-a spus Masayo, arătând cu bărbia spre colile de pe raft. Am și eu una la fel.

— Care? a întrebat-o domnul Nakano.

— Cea cu dosul dezgolit.

Câtva timp după aceea, toți patru am sorbit tăiețeii fără să mai spunem nimic. Primul care a terminat de mâncat a fost Takeo, care s-a ridicat să-și ducă bolul la spălat. După el s-a ridicat și domnul Nakano. Eu, urmând exemplul lui Masayo, pescuiam crusta ce plutea în zeamă.

— Aia făcută din spate arată chiar bine, așa-i? am spus eu, iar Masayo a izbucnit în râs.

— Am dat ceva pe ea, să știi. Pentru că Sumiko Kasuya era săracă, i-am plătit nu mai puțin de zece mii de yeni!

„Hm, așadar n-o să putem cumpăra toate cele zece bucăți cu o mie de yeni”, m-am gândit eu. După ce-a pus bolurile în chiuvetă, domnul Nakano s-a întors și a început să îndruge verzi și uscate, în timp ce Takeo dădea aprobator din cap, cu o față foarte serioasă.

După un timp s-au dus amândoi în magazia din spate ca să se uite la camionetă, iar eu și Masayo am spălat bolurile. Apa curgea, iar eu am întrebat-o pe Masayo ce s-a mai întâmplat după aceea cu Sumiko Kasuya. Mi-a spus că a murit. S-a îmbolnăvit de nevroză, căci aventurile lui Tadokoro deveniseră îngrozitoare și, pe lângă asta, singurul lor fiu a murit într-un accident la doar optsprezece ani.

— Vezi tu, Tadokoro nu-i un om rău. Dar tu, Hitomi, n-ai voie să te lași prostită de un asemenea bărbat.

Masayo freca zdravăn bolul cu un burete.

— Poftim? i-am răspuns eu, dar mi-a venit în minte aerul greu care-l înconjura pe Tadokoro și nu că mi s-ar fi făcut frică, dar am simțit un fior pe șira spinării.

Era un fior ca acelea pe care le simți când începe să te ia răceala.

Când am ieșit cu Takeo din magazin, i-am spus de moartea lui Sumiko Kasuya, la care el, frecându-și mâinile, mi-a replicat:

— Așa deci?

O vreme Tadokoro n-a mai venit pe la magazin, însă la două zile după următoarea ninsoare a apărut, părând distrat.

— De bună seamă că v-ați hotărât să nu luați pozele, a spus el.

Când i-am întins colile de carton cu cele zece fotografii, și-a apropiat fața de mine și m-a întrebat:

— Cu plicul ce s-a întâmplat?

Chiar atunci a intrat în magazin Takeo, care se întorcea de la preluat.

— Plicul? Mă duc chiar acum să cumpăr unul, m-a salvat el.

Tadokoro s-a întors către Takeo.

— Dacă tot mergi să cumperi, ia, te rog, unul A4, l-a rugat el pe un ton calm, iar Takeo a șters-o imediat. Ai învățat ceva din pozele astea? m-a întrebat apoi imediat ce Takeo a dispărut, trăgându-se mai aproape de mine.

— Domnule Tadokoro, am auzit că mai demult ați fost profesor.

Credeam că va fi surprins când îi voi spune asta, dar Tadokoro nu s-a arătat deloc impresionat, ba, dimpotrivă, a venit și mai aproape.

— Da, au fost și asemenea vremuri, mi-a răspuns el.

Ajunsese atât de aproape, că-i simțeam răsuflarea. Afară, zăpada care mai rămăsese prin locurile neatinse de soare strălucea puternic.

— Am găsit A4!

Takeo se întorsese. Tadokoro s-a îndepărtat ușor de mine, a scos plicul din folia de celofan și a vârât cu grijă înăuntru colile de carton.

— Pe curând, ne-a spus și a ieșit din magazin.

În secunda următoare domnul Nakano a intrat mormăind:

— Păi, așa deci, Takeo, prețurile de azi sunt cam mari.

Și eu, și Takeo ne uitam șovăitori la chipul lui.

— Ce-ați pățit? ne-a întrebat el cu o expresie mirată.

Nici eu, nici Takeo nu am scos vreun cuvânt.

— Deci plicul acela se cheamă A4, a spus Takeo după o vreme.

— Ce tot zici acolo? i-a întors-o domnul Nakano, însă Takeo nu i-a mai răspuns nimic.

Eu mă uitam în tăcere la mustața domnului Nakano.

Prespapierul

Când vine sezonul ploios, domnul Nakano are ceva mai mult timp liber. Dacă plouă, nu se mai deschid nici tarabele târgurilor de vechituri în aer liber, care se organizează în fiecare vacanță, iar cum lumea nu se mută când e multă umezeală, nici la preluat marfă nu prea mai mergem.

— De ce oare lucrurile pe care le luăm de la cei care-și schimbă locuința sunt de bună calitate? l-a întrebat Takeo pe domnul Nakano în timp ce lua o gură din cafeaua de la automat.

Stingându-și mucul de țigară pe capacul dozei pe care tocmai o terminase de băut, domnul Nakano a înclinat din cap. Pentru că își scuturase țigara doar pe capacul cutiei de metal, scrumul se adunase grămadă și stătea să cadă. Chiar dac-ar fi avut scrumiera drept în fața ochilor, domnul Nakano tot transforma în scrumieră orice altceva dacă putea s-o facă.

Când l-am întrebat odată în particular pe Takeo de ce domnul Nakano nu folosește scrumiere, mi-a răspuns că, probabil, din cauză că are intenția să le scoată la vânzare.

— Dar nu-s vechi. Sunt, probabil, ceva primit gratis de pe undeva, niște obiecte fără nimic deosebit, m-am mirat eu.

Cu o față lipsită de orice expresie, Takeo mi-a spus că ăsta e felul domnului Nakano de a face afaceri: leagă nouă băieri la pungă.

— „Leagă nouă băieri la pungă”! Ce cuvinte vechi știi, Takeo, deși ești așa de tânăr!

— Păi, dacă apar tot timpul în *Mito Kōmon*[10]!

— Te uiți la *Mito Kōmon*?

— Da, fiindcă-mi place Yumi Kaoru[11].

Mi l-am imaginat pe Takeo urmărind-o cu devotament pe Yumi Kaoru și m-a pufnit râsul. Acum, dacă stau să mă gândesc, avem câteodată în magazin afișe cu Yumi Kaoru făcând reclamă la spirale fumigene împotriva țânțarilor. Un timp au fost în topul vânzărilor. Nici nu trecea o săptămână de când le scoteam în magazin și imediat apărea cineva să le cumpere. Între timp perioada lor de glorie pare să fi trecut și nu mai merg așa de bine ca înainte.

— Păi, așa deci. Așa-i omul. Când se mută într-un loc mai bun, vrea să-și schimbe și lucrurile din casă cu unele mai bune, a răspuns domnul Nakano. De asta la preluat apar lucruri ieftine și de calitate.

— Lucruri ieftine și de calitate, a repetat ca papagalul Takeo, iar domnul Nakano l-a aprobat cu indiferență. Și-atunci când se mută într-un loc mai rău, cum se-ntâmplă?

— Ce-i aia loc mai rău? a râs domnul Nakano.

Și pe mine m-a umflat râsul. Takeo însă n-a zâmbit, ci și-a păstrat mina serioasă.

— Ca atunci când pleci doar cu hainele de pe tine sau când ți se destramă familia.

— Păi, așa deci. Când pleci într-o asemenea grabă, nu mai ai vreme să chemi pe cineva să-ți ia lucrurile.

Spunând asta, domnul Nakano s-a ridicat în picioare și a scuturat scrumul care-i căzuse pe șorțul lui negru. Răspunzând doar „Aha", Takeo s-a ridicat și el. Domnul Nakano spune adesea că tocmai pentru că avem de-a face cu lucruri vechi, nu se cade să lăsăm praful să se așeze pe ele.

— Tocmai pentru că sunt vechi, trebuie să arate îngrijit. Dar nici prea îngrijit nu-i bine. E greu, așa-i? E greu! a pufnit domnul Nakano, râzând, și a început să șteargă praful.

Takeo s-a dus să arunce dozele goale de cafea în tomberonul special de lângă automat, aflat la doar câțiva pași afară, în stradă. A fugit așa, fără să mai deschidă umbrela. Când s-a întors, era ud leoarcă. Domnul Nakano i-a aruncat un prosop. Un prosop cu broscuțe. Era unul din lucrurile primite când fuseseră data trecută la preluat. Takeo s-a șters bine pe cap și a agățat prosopul de colțul tejghelei de la casă. Broscuțele se udaseră și verdele lor devenise mai închis. Tot corpul lui Takeo emana miros de ploaie.

Asta îmi aduce aminte că n-am mai văzut-o pe Masayo pe la noi de ceva vreme. Mi-am dat seama de asta când domnul Nakano i-a rostit numele, vorbind la telefonul din camera din spate:

— Masayo a…?

De la domnul Nakano se auzeau încontinuu doar exclamații:

— Chiar așa? Nu se poate! Dar totuși… Nu-mi vine să cred!

— Oare Masayo o fi pățit ceva? m-am întors eu spre Takeo, care stătea pe băncuța pe care o aduseserăm înăuntru, ca s-o ferim de ploaie.

— Cine știe? mi-a răspuns el.

Iarăși bea cafea la doză.

„Te-a prins cafeaua asta?" Așa l-am întrebat mai demult și el a făcut o față foarte mirată. „Cum adică m-a prins?" mi-a

întors-o el. „Păi, nu bei încontinuu același fel?” Când l-am întrebat asta, mi-a răspuns că nu se gândise niciodată la așa ceva. „Hitomi, tu observi toate ciudățeniile.” Takeo bea și acum tot soiul acela de cafea. M-am luat și eu după el și am încercat să beau o dată, dar era grețos de dulce. Cafea dulce cu lapte.

Takeo stă pe bancă relaxat, cu picioarele desfăcute.

— Hei, vezi că ești la muncă!

Domnul Nakano apăruse din spate. Takeo s-a ridicat încet. A ieșit afară, cu cheile camionetei zornăind după el. Ca de obicei, fără umbrelă. Urmărindu-l cu privirea cum pleacă, domnul Nakano a oftat din rărunchi.

— Ce-ați pățit? am întrebat eu.

Domnul Nakano așteaptă să fie întrebat. Când oftează din greu sau când începe să bolborosească de unul singur, înseamnă că vrea să discute cu cineva. Și chiar dacă nu-l întrebi nimic, cu siguranță începe el să-ți spună ce are de spus, însă înainte de asta îți ține negreșit o predică, ceea ce nu e tocmai plăcut.

Odată, am observat cum Takeo i-a luat-o înainte, întrebându-l dacă s-a întâmplat ceva până să apuce el să înceapă predica, și de-atunci fac și eu la fel. Dacă-l întrebi, domnul Nakano începe să-ți toarne la vorbe ca un furtun din care apa țâșnește șuierând. Dacă nu-l întrebi, te împroașcă numai cu povețe și morală, ca un furtun înfundat cu pământ, din care apa reușește într-un sfârșit să scape.

— Da, păi, să vezi, a început domnul Nakano să vorbească. Masayo a…

— Doamna Masayo?

— Pe Masayo a prostit-o un bărbat.

— Cum așa?

— Cică acum bărbatul ăsta stă la ea.

— Stau împreună?

— „Stau împreună.” Așa vorbește tineretul acum? Sunt ca Sachiko și Ichiro.

— Cine-s ăștia, Sachiko și Ichiro[12]?

— Vezi, de asta nu-mi place mie tineretul din ziua de azi.

La telefon fusese Michi Hashimoto, care le era mătușă domnului Nakano și surorii lui mai mari. Michi, sora mai mică a tatălui domnului Nakano, se căsătorise cu un tânăr proprietar de magazin de articole sportive de prin partea locului. Tânăr era atunci, căci acum se retrăsese deja din afacere și lăsase magazinul pe mâna fiului său. Omul era de-o seamă cu domnul Nakano.

Cu câteva zile în urmă, Michi cumpărase niște prăjituri de la cafeneaua Posy și apoi mersese acasă la Masayo. Prăjiturile de la Posy nu sunt cine știe ce specialități și nici nu au un gust extraordinar, dar Michi cumpăra întotdeauna de la vechile magazine din zonă.

— Tradiția e un lucru foarte important, i-a spus ea cândva domnului Nakano.

Acesta dăduse aprobator din cap, însă mie mi-a spus pe urmă, râzând:

— De fapt pe-aici, pe aleea noastră comercială, nici tradiția nu mai înseamnă mare lucru.

Michi a cumpărat două porții de *cheese cake* de la Posy și a mers s-o viziteze pe Masayo. A sunat la ușă, dar nu i-a răspuns nimeni. „Probabil că nu-i acasă”, s-a gândit ea, dar, încercând clanța, a văzut că ușa nu era încuiată. S-a deschis fără probleme. Michi a căutat semnele care i-ar fi arătat dacă înăuntru era sau nu un hoț. De undeva se auzea un sunet răgușit. A crezut mai întâi că i se năzare, dar chiar se auzea ceva. Totuși nu părea să fie vocea unui om. Dar parcă nici muzică nu era. Era un sunet înfundat și neclar. Se auzea ca și cum una sau două vietăți s-ar fi plimbat încet prin cameră.

„Nu poate fi decât un hoț”, și-a zis Michi și a scos din poșetă aparatul portabil de alarmă sonoră împotriva răufăcătorilor, pregătindu-se să-l declanșeze.

— Are deja o vârstă, dar poartă la ea o alarmă, în caz că o pipăie careva, a șoptit domnul Nakano, întrerupându-și istorisirea.

— În ultima vreme s-au înmulțit incidentele periculoase, am răspuns eu, dar el a scuturat din cap.

— Păi, așa deci. Dacă lucrurile ar sta așa, atunci de ce s-ar duce de bunăvoie în locuri periculoase? Dacă s-a gândit că e un hoț, de ce n-a fugit imediat? a răspuns domnul Nakano, oftând din greu.

Dacă Michi ar fi fugit, n-ar mai fi descoperit dacă Masayo are sau nu un „bărbat”, părea că ar vrea el să spună.

Michi a mai rămas un timp în picioare pe cimentul de la intrare, iar în timpul acesta dinăuntru au început să se audă niște scâncete.

— Scâncete?

— Păi, așa deci, Masayo și… acel… cu bărbatul acela… a răspuns iritat domnul Nakano, scuturând pământuful de praf.

— Făceau amor?

— Hitomi, o fată tânără ca tine n-ar trebui să vorbească așa, fără perdea.

Domnul Nakano a slobozit un oftat, fără să observe că felul de a vorbi așa, fără perdea, fusese provocat de subiectul fără perdea al conversației pe care el însuși o începuse.

Fără să mai stea pe gânduri, Michi a intrat în casă și a deschis ușa de la cameră. Masayo stătea față în față cu un necunoscut. Între ei, o pisică.

— Nu făceau amor. Cel puțin nu atunci. Era o pisică! O pisică! De-acolo veneau scâncetele.

— Ei, păi nu-i bine așa? Dacă-i vorba doar de o pisică…

„Ce bine că era o pisică!” rostise și domnul Nakano după ce mătușa Michi l-a liniștit. Ce grozăvie era dacă Masayo pățea vreo chestie cu vreun hoț!

— Dar Masayo e singură. Poate să cheme acasă pe cine vrea ea, că nu-i nicio problemă, am continuat eu.

Auzindu-mă, domnul Nakano s-a încruntat.

— Există ceva numit decență.

— Poftim?

— Ăsta-i un oraș în care toată lumea cunoaște pe toată lumea și lucrurile sunt încâlcite.

— Dar… bărbatul ăsta al lui Masayo… sau cum i-o zice… are de fapt vreo relație cu ea?

— Habar n-am.

Povestea domnului Nakano a rămas în coadă de pește.

Michi o încolțise pe Masayo cu întrebări, dar aceasta a tratat-o cu indiferență și nu i-a spus nici ce hram poartă bărbatul acela, nici ce fel de relație e între ei. L-a întrebat și pe el, dar nici de-aici n-a obținut decât niște răspunsuri evazive. Până la urmă Michi a plecat, lăsându-le celor doi cutia cu prăjituri de la Posy. „Și de-abia așteptam să le mâncăm împreună!” a tunat ea de la capătul celălalt al firului. După toată furtuna asta, domnul Nakano a trebuit să înghită reproșurile mătușii cum că el, singurul frate, ar trebui să aibă mai multă grijă de ce i se întâmplă surorii lui.

— Asta s-a întâmplat din cauză că n-ai cumpărat de la Posy decât două felii de prăjitură! Când alegi o prăjitură așa de sărăcuță, poți să iei și zece, și douăzeci!

— Nici așa nu ar fi mers.

— Păi, așa deci. Chiar dacă-i o femeie trecută de cincizeci de ani, nu înseamnă că o poți trata în felul ăsta, s-a încruntat domnul Nakano.

— Oare cum să facem? Ce zici, Hitomi?

Am vrut să-i spun că nu eu ar trebui să mă pricep la astfel de lucruri, dar, pe de altă parte, n-am putut să-i răspund așa celui pentru care lucram. Ajunsese să-mi placă ce făceam. Nici domnul Nakano nu era chiar rău. Salariul nu era mare, dar era suficient pentru cât munceam.

— Știi, Hitomi, lui Masayo îi place de tine.

— Poftim? am exclamat eu mirată.

Nu auzisem nici măcar o dată că lui Masayo i-ar plăcea de mine în mod special și nici nu simțisem asta vreodată.

— Ce-ai zice dacă i-ai face o vizită?

— Poftim? am spus din nou, acum ceva mai tare.

— Cu ocazia asta vezi și tu cu ce fel de bărbat e, mi-a spus domnul Nakano, adoptând o atitudine voit relaxată.

— Eu? Chiar eu?

— Nu am pe cine să rog în afară de tine, Hitomi.

— Dar…

— Știi, soția mea nu se prea înțelege cu Masayo. Vezi și tu care-i treaba, atâta tot. Îți dau un spor, ca pentru ore suplimentare.

Domnul Nakano își împreunase mâinile ca la rugăciune.

— Spor pentru ore suplimentare? Ce-i asta?

Mi-a făcut cu ochiul.

— Nu le spune nimic lui Takeo sau surorii mele!

A deschis casa de marcat și a scos de-acolo o bancnotă de cinci mii de yeni, pe care mi-a îndesat-o în palmă.

— Dar nu fac nimic altceva! am zis eu. Doar merg până acolo, atâta tot.

Am băgat repede bancnota de cinci mii de yeni în portofel.

În seara aceea, când m-am întors acasă, m-am abătut pe la un mic supermarket de cartier, unde, pe lângă un *bento*[13] cu carne de pasăre, singurul lucru pe care-l cumpăram de obicei de-acolo, am mai pus în coș și două doze de bere. Am mai luat și *cheese chiku* – o bucată de *chikuwa*[14] umplută cu brânză – și niște calmar prăjit cu maioneză. M-am mai socotit o vreme și până la urmă am pus alături și două doze de *chuhai*[15]. Și niște ecleruri, și o cutie cu suc de legume. La sfârșit am mai luat o revistă *manga* și m-am dus la casă. Suma totală depășea cu puțin trei mii de yeni.

Am mers tot drumul prin întuneric, șoptindu-mi că asta înseamnă să faci bani ușor. În punga de la supermarket cutiile de *chuhai* și cele de bere se ciocneau, scoțând un sunet metalic. M-am oprit pe o bancă dintr-un parc aflat în drumul meu, am scos o cutie de bere și am băut-o. Am rupt învelișul de celofan de la *chikuwa* și am mâncat trei bucăți.

Banca era umedă de la ploaia care căzuse până după-amiază. „Dacă Takeo ar fi aici, aș împărți o bere cu el”, mi-a trecut prin cap la un moment dat, dar m-am răzgândit repede, căci de fapt, dacă într-adevăr ar fi aici, totul ar deveni foarte complicat.

Umezeala de pe bancă îmi pătrunsese prin blugi, așa că m-am ridicat, deși încă nu îmi terminasem berea. Am băut-o încetișor în timp ce mergeam. M-am hotărât să mă duc la Masayo a doua zi dimineața. Luna învăluită în ceață plutea undeva în adâncul cerului. Era o noapte cu semilună.

Că tot veni vorba de asta, sprâncenele lui Masayo chiar seamănă cu o semilună.

Chiar dacă nu se machiază deloc și nici nu se rujează prea tare, chipul ei este întotdeauna strălucitor. E „drăgălașă ca o dalbă floricea”. În tinerețe trebuie să fi fost extraordinar de frumoasă. La fel ca ea, și domnul Nakano are trăsături plăcute, dar silueta lui e mai colțuroasă, iar pielea îi este mai arsă de soare, așa că el e mai degrabă „arătos ca lemnul de abanos”.

Deși în general Masayo nu se machia, de sprâncene avea întotdeauna grijă. Sprâncenele ei desenează o linie subțire și ușor arcuită, ca în portretele femeilor din epoca Taishō[16]. Mi-a spus odată că își aranjează sprâncenele cu penseta, fir cu fir.

— În ultima vreme mi-a slăbit vederea și mai dau greș din când în când, a râs ea. Dar pentru că m-am tot pensat de-a lungul timpului, nu-mi mai ies așa de multe fire.

Auzind ce-mi spunea, mi-am atins sprâncenele cu degetele. Fiindcă nu le îngrijeam aproape deloc, îmi crescuseră și mi se întinseseră după placul lor.

Masayo a apărut imediat ce am sunat la ușă.

Două păpuși înalte și subțiri, care făcuseră parte din expoziția *Păpuși originale* de acum o jumătate de an și care înfățișau un bărbat și o femeie, erau așezate pe raftul cu pantofi din hol. Luând în picioare papucii de casă pregătiți la intrare, am urmat-o pe Masayo înăuntru. După ce mă gândisem îndelung, în cele din urmă cumpărasem de la Posy patru prăjituri. I le-am dat lui Masayo de cum am intrat în cameră, iar ea a chicotit, acoperindu-și gura cu palma.

— Te-a trimis Haruo, așa-i? a zis ea.

Când m-am arătat surprinsă de întrebare, Masayo s-a dezlănțuit:

— Cu cât te-a mituit?

— N-n-nuu… nu a fost așa, am bâiguit eu.

Ridicând din sprâncenele ei în formă de semilună, Masayo mi-a spus:

— Lui Haruo nu-i place să facă el lucrurile murdare? De asta nu vine personal?

După aceea a împuns cu furculița plăcinta cu lămâie și a continuat:

— Hm, cinci mii de yeni? Mă dezamăgește.

Preț de un moment cred că se trezise în mine o vagă dorință răutăcioasă de a vedea reacția lui Masayo când îi pomenesc într-o doară suma de cinci mii de yeni și așa făcusem.

— Îmi pare rău, i-am spus, coborând privirea și luând cu furculița o bucățică de plăcintă cu cireșe.

— Hitomi, mi se pare mie sau ție îți plac plăcintele?

— Poftim?

— Păi, uite: plăcintă cu cireșe, plăcintă cu lămâie, plăcintă cu mere și plăcintă *milles feuilles.*

Masayo a ciripit veselă, ca o pasăre cântătoare, toate felurile de prăjituri pe care le cumpărasem de la Posy. Apoi s-a ridicat, a deschis dulăpiorul de sub telefon și și-a scos portofelul.

— Fentează-l.

Spunând asta, a înfășurat într-un șervețel o bancnotă de zece mii de yeni și a pus-o lângă farfurioara cu prăjitura mea cu cireșe.

— Nu, vă rog, nu trebuie! i-am împins eu înapoi șervețelul, dar ea l-a luat și mi l-a îndesat în buzunar.

Șervețelul s-a rupt, lăsând să se vadă partea de deasupra a bancnotei.

— E în regulă. Vreau să fiu chit. Cel puțin cu Haruo. Hai, ia și din plăcinta cu mere dacă-ți place, m-a îndemnat Masayo, lovindu-mă ușor peste buzunar.

Cutele șervețelului s-au mișcat, tremurând.

— O femeie trecută bine de cincizeci de ani ar trebui să se liniștească.

Spunând cu voce șoptită aceleași lucruri ca și domnul Nakano, Masayo a dus repede la gură plăcinta cu lămâie.

Eu, la rândul meu, mă concentram pe plăcinta cu cireșe. Imediat ce-a terminat-o pe cea cu lămâie, Masayo a trecut la *milles feuilles.* Cu gura plină, a început să povestească despre „bărbatul ei”. Se numea Maruyama. La fel ca domnul Nakano, din care vorbele ieșeau șuierând ca dintr-un furtun, și Masayo, odată pornită, a început să împroaște în toate părțile.

— Vezi tu, Maruyama e un tip pe care l-am părăsit mai demult, mi-a explicat ea fericită. După aceea s-a căsătorit cu Keiko de la prăvălia de orez dintr-un oraș din apropiere și și-a făcut o familie, dar de curând a divorțat. Divorț la pensie[17], așa se spune, nu? I s-a băgat sub nas o înștiințare de divorț și se pare că a acceptat rapid, fără probleme. Keiko, cică, ar fi făcut totul foarte repede. Nu s-a gândit, probabil, că Maruyama va accepta atât de ușor.

Din furtunul lui Masayo apa țâșnea fără oprire. Dacă mă luam după fotografia pe care mi-a arătat-o, Maruyama părea să fie un bărbat nici scund, nici înalt, nici slab, nici gras și cu colțurile ochilor lăsate în jos. Era împreună cu Masayo, iar în fundal apărea un templu de pe undeva.

— E templul Hakone[18], mi-a spus ea cu o voce veselă. Am cumpărat și niște suveniruri făcute acolo.

A adus din camera de șase *tatami*[19] din spate o cutie făcută manual, cu un mozaic de lemn.

— O, ce frumoasă e! am exclamat eu, iar ea a zâmbit melancolic.

— Obiectele tradiționale sunt deosebite, nu-i așa? a zis Masayo.

Am dat din cap fără convingere. Iată un membru al familiei Nakano căruia îi plăcea tradiția.

— Vă rog să-i oferiți prăjituri și domnului Maruyama, i-am împins eu înapoi plăcinta cu mere pe care o pusese lângă mine.

— Da? Sigur?

Masayo a pus cu grijă plăcinta înapoi în cutie.

— Ce-ar trebui să-i spun domnului Nakano? l-am întrebat pe Takeo.

— Povestește-i lucrurile în mare, mi-a răspuns el, sorbind din cocteilul cu suc de lămâie.

Din banii primiți de la Masayo am luat până la urmă ceva de băut pentru noi doi. Lui Takeo nu i se dezleagă limba nici când bea. „Te uiți la filme? Ce jocuri îți plac? La domnul Nakano la magazin e muncă ușoară, nu? Nu-i așa că-s bune frigăruile astea de ficat?” Îl bombardam cu întrebări. „Nu neapărat. Normal. Mda, așa-i.” Cam atât îmi răspundea el. Cu toate astea, ridica din când în când privirea și se uita în ochii mei, deci nu cred că-i displăcea conversația.

— Doamna Masayo era destul de veselă și cam aeriană.

— Așa ești când ai un bărbat, nu? a spus Takeo cu un chip inexpresiv.

Asta m-a stârnit:

— Ce s-a mai ales până la urmă de prietena ta?

— Nu s-a mai ales nimic. Patru luni fără prietenă.

Spunând asta, Takeo a mai luat o gură din cocteil.

— Și eu, doi ani, două luni și optsprezece zile fără prieten.

— Ce-i aia optsprezece zile? a râs înfundat Takeo.

Când râde, Takeo pare și mai rece decât atunci când e serios.

— E greoi, nu-i așa? mi-a spus Masayo. E mai greoi decât pare la prima vedere, a murmurat ea, mângâind cutia cu mozaic de lemn din Hakone.

— Adică greu? i-am întors eu întrebarea, iar ea a părut că înalță din sprâncenele în formă de semilună și mi-a răspuns, înăbușindu-și un zâmbet, că dac-o iei așa, da, poate însemna și greu.

Privind expresia dură de pe fața lui Takeo, mi-am amintit de zâmbetul înăbușit din vocea lui Masayo. Era ceva… oare ce?… o emoție care-o sugruma… cum se spune? A, da! Un mister. În vocea ei era un mister!

— Takeo, tu ai de gând să lucrezi pentru totdeauna la domnul Nakano?

— Păi…

— Domnul Nakano e cam ciudat, nu-i așa?

— Da… cam așa-i.

Privirea lui Takeo se ducea undeva departe. Și-a atins cu mâna dreaptă degetul mic de la mâna stângă. Își mângâia cu degetul mic, cel fără vârf, al mâinii drepte degetul mic întreg de la mâna stângă. M-am uitat la el o vreme, apoi l-am rugat să mă lase și pe mine, iar el mi-a dat voie să îi ating vârful degetului beteag. În timp ce se lăsa atins pe mâna dreaptă, cu stânga ținea paharul cu băutură, pe care a dat-o pe gât până la ultima picătură.

— E un prespapier, i-am spus eu lui Takeo, dându-i drumul la mână.

— Prespapier?

— Maruyama seamănă cu un prespapier, mi-a spus Masayo. Nu crezi și tu la fel, Hitomi? Când un bărbat se suie pe tine, nu te simți ca o coală de hârtie apăsată de un prespapier?

— Prespapierul e obiectul acela greu pe care îl găsești în trusele de caligrafie?

Masayo a încruntat din sprâncene.

— De asta nu-i sufăr eu pe tineri. N-ai folosit niciodată un prespapier, nu? Nu e doar pentru foi, se folosește și pentru a ține locului diverse alte lucruri.

Spunând asta, Masayo a cules cu furculița firimiturile de *milles feuilles* împrăștiate pe farfurioară.

— Se vinde și la magazinul domnului Nakano așa ceva, nu?

— Da, normal. Prespapierul e foarte folositor. Eu îl folosesc ca să țină chitanțele într-o cutie, să nu zboare de-acolo.

Ascultând-o pe Masayo cum îmi spunea toate astea, mi-am adus aminte că parcă folosisem și eu un prespapier, ca să împiedic niște hârtii să se împrăștie.

— Takeo, tu ești greu?

Pesemne că mă amețisem dacă l-am întrebat așa ceva.

— Vrei să vezi?

— Nu, nu acum.

— Putem încerca oricând.

Și el avea ochii grei. Takeo nu pare să fie așa de greoi. Și domnul Nakano pare destul de ușor. În seara aceea am cheltuit în total aproape șase mii de yeni. Și eu, și Takeo ne amețiserăm bine de tot, iar pe drumul spre casă ne-am sărutat de două ori. Prima dată, în fața parcului, doar ne-am atins ușor buzele, dar a doua oară, lângă tufișuri, eu l-am sărutat puternic și mi s-a părut că se trage înapoi.

— Iartă-mă, i-am spus, dar el m-a sărutat înapoi, spunându-mi:

— Lasă, e în regulă.

Pentru că mi-a vorbit în timp ce ne sărutam, s-a auzit „Rasă-i în rerulă”.

— În rerulă? În regulă? am râs eu, iar Takeo a început și el să râdă.

Ne-am oprit amândoi, înfierbântați.

— Pa-pa! i-am spus, făcându-i cu mâna, iar el nu mi-a mai răspuns „La revedere”, cum făcea întotdeauna, ci mi-a răspuns la fel:

— Pa-pa!

Cuvintele lui erau însă pline de îndoială și nesiguranță.

— Masayo era singură, nu era niciun bărbat la ea. Cel puțin nu când am mers eu acolo, l-am informat pe domnul Nakano.

— Asta-i bine, a venit scurt răspunsul lui.

Takeo tocmai scotea băncuța în fața magazinului.

După multă vreme, astăzi era iarăși o zi însorită. Domnul Nakano a aranjat frumos pe băncuță o veioză, o mașină de scris și un prespapier.

— A, un prespapier! am șoptit eu, iar Takeo mi-a aruncat o privire.

— Da, un prespapier, a spus el încet.

— Ce-i asta? „Prespapier” e vreo parolă, ceva? ne-a tăiat-o domnul Nakano, care tocmai intra.

— Nu-i nimic, a spus Takeo.

— Nu-i nimic, am spus și eu.

Clătinând din cap, domnul Nakano s-a îndreptat către magazia unde era parcată camioneta. În ziua aceea planificase să ridice lucruri din trei locuri. „Takeo!” s-a auzit strigătul lui, așa că Takeo a plecat imediat.

Poate din cauză că era o zi însorită, clienții au intrat și au ieșit toată ziua din magazin. De obicei majoritatea celor care vin doar se uită un pic și apoi pleacă, dar acum au fost destui care au și cumpărat. O farfurioară, un tricou purtat – numai lucrușoare ieftine, de în magazin s-a auzit tot timpul clinchetul casei de marcat. Se făcuse seară și eu încă eram ocupată, căci nici după apusul soarelui clienții nu au încetat să curgă. Deși de obicei închidem la șapte, acum tot veneau înăuntru. Păreau a fi navetiști ce se întorceau acasă. Pe la opt domnul Nakano și Takeo s-au întors de la ultima preluare și chiar și atunci încă mai erau doi clienți în magazin, dar m-am hotărât să trag obloanele pe jumătate.

— Ne-am întors, a spus domnul Nakano, intrând în magazin.

Takeo l-a urmat fără să scoată un cuvânt. Auzind zgomotul obloanelor, unul dintre clienți a ieșit din magazin, iar celălalt a venit repede la casă cu niște obiecte. Luase o scrumieră și un prespapier. Scrumiera era cea pe care domnul Nakano o primise de pe undeva și nu o folosea niciodată.

— Domnule Nakano, astea…? l-am întrebat eu, uitându-mă ba la scrumieră, ba la el, iar el a venit la casă.

— Ce client norocos! Să cumpere el prespapierul ăsta! a spus repede domnul Nakano.

— Da? Nu pare prea convins.

— Scrumiera, da, cinci sute de yeni. Ba nu, e bine și cu patru sute cincizeci, a continuat el.

Pe fața lui Takeo nu se citea nimic. Lângă intrare erau stivuite cutiile în care îndesase feluritele lucruri culese de la preluări.

După ce a plecat clientul, domnul Nakano a tras cu zgomot obloanele până jos.

— Sunt flămând, a spus el.

— Da, și eu sunt hămesit, a răspuns Takeo.

— Și mie mi-e foame, am spus într-un final și eu, iar domnul Nakano a ridicat receptorul telefonului și a comandat trei porții de șnițel de porc cu orez.

În timp ce mâncam, domnul Nakano ne-a întrebat ce era cu prespapierul, dar și eu, și Takeo ne-am făcut că nu știm nimic. Și dinspre domnul Nakano, și dinspre Takeo venea un miros de transpirație. Când a terminat de mâncat, Takeo a început brusc să râdă.

— Ce ai? De ce râzi? l-a luat la întrebări domnul Nakano.

— Scrumiera.

Doar atât a spus Takeo și a continuat să râdă. Domnul Nakano s-a ridicat nedumerit și s-a dus să-și spele farfuria.

Pe raftul de lângă cutiile pe care le stivuise Takeo rămăsese, mic și singur, prespapierul în formă de broască-țestoasă, care făcea întotdeauna pereche cu cel în formă de iepure, pe care-l cumpărase clientul. În magazin se auzea doar șiroitul apei cu care spăla domnul Nakano. Takeo a ținut-o într-un râs încă multă vreme.

Autobuzul

— Sunt două, uitați! a spus domnul Nakano, scoțând niște bilete de avion din plicul recomandat pe care îl primise.

Marginea plicului era ruptă urât. Deși statutul lui de proprietar de magazin îi impunea un anumit nivel de rafinament în comportament, dacă luai lucrurile în ansamblu, domnul Nakano era foarte dezordonat.

— A murit socrul lui Onishi Tamotsu, a continuat el.

— Aha, a dat din cap Takeo cu o mină impasibilă, ca întotdeauna.

— Aha, l-am imitat eu.

Auzeam pentru prima dată numele de Onishi Tamotsu.

— Dragul de Tamo a fost întotdeauna bine-crescut. Uite, acum ne trimite două bilete de avion, a repetat admirativ domnul Nakano. Zice să mergem până în Hokkaido[20]. Chiar și la sfârșitul săptămânii viitoare. Să mergem cu treabă, adică. Nu neapărat la preluat, ci mai degrabă la evaluat.

Domnul Nakano ne explica asta cu niște ochi mari, în timp ce flutura una din cele patru file ale biletelor dus-întors. S-a uitat mai întâi la Takeo. Apoi și-a mutat privirile spre mine. Când l-am întrebat dacă va face o expertiză profesionistă, domnul Nakano și-a aplecat ușor capul într-o parte: „N-am eu ochi pentru asta”.

— Oare de ce m-o fi rugând Tamo pe mine să fac evaluarea asta? a scuipat domnul Nakano într-un șervețel, bombănind. În privința asta, vedeți voi, eu cu plămânii stau destul de…

În ultima vreme domnul Nakano spune asta foarte des.

— Nici tu, Takeo, și nici tu, Hitomi, să nu vă apucați de fumat! Eu, dac-aș vrea, aș putea să mă las oricând. Doar că la vârsta mea prețuiesc anumite lucruri, precum libertatea de a nu renunța la ceva.

Lui Takeo spusele domnului Nakano îi intrau pe-o ureche și-i ieșeau pe cealaltă. Ținând în mână cheia de la camionetă, a dispărut în spate într-o clipită. Nemaiavând de ales, am întrebat eu:

— Cine este domnul Onishi?

— Un prieten din liceu.

— Aha, am dat iar din cap.

Mi-e greu să-mi imaginez că domnul Nakano a fost vreodată licean. Oare purta uniformă din aceea cu guler tunică? Se plimba împreună cu acest „prieten”, înfulecând

sendvișuri cu șnițel? Albul ochilor îi era tot tulbure, ca acum, sau era mai clar?

— De-atunci încoace, Tamo nu prea a mai avut de-a face cu femeile, mi-a spus domnul Nakano, trăgând încet aer în piept și scuipând iar în șervețel. După ce și-a făcut de cap cât a putut, s-a însurat cu o femeie plină de bani și s-a mutat în casa ei din Hokkaido.

— Aha, am dat eu din cap a treia oară.

— Femeia aia, vezi tu… nu-i o femeie rea.

N-am mai spus „Aha", ci doar m-am îndreptat spre ușă. Domnul Nakano părea că ar mai fi vrut să spună ceva, dar cum eu mă apucasem să răsfoiesc registrul de casă al prăvăliei, s-a ridicat și el. S-a îndreptat către garaj, strigându-l pe Takeo. Urma să plece amândoi să preia marfă.

Clientul de la care preluau de data asta era un cunoscut de-al lui Masayo, iar ea îi spusese domnului Nakano că e vorba de un proprietar de terenuri bogat, așa că sigur vor găsi lucruri de valoare. Cu toate acestea, domnul Nakano s-a apucat de pregătiri fără prea multă tragere de inimă, căci, spunea el, cu proprietarii de terenuri șansele să dai greș sunt mari.

Camioneta a demarat cu zgomot, iar eu am oftat fără vreun motiv anume. Îi promisesem lui Takeo că ne întâlnim în seara asta. Eu îl invitasem.

— De mult n-am mai avut o întâlnire, a spus Takeo, așezându-se.

El a fost cel care a hotărât să ne vedem la o cafenea ce părea să aibă mai bine de treizeci de ani.

— Cine a pictat tablourile de pe pereți?

— Seiji Tōgō[21].

— Sunt așa… cumva… nostalgice.

— Nu știu, nu sunt mare specialist în pictură.

— Dar uite că știi totuși cum îl cheamă pe pictor.

— Uneori mi se întâmplă să dețin anumite informații.

— Nu-i cazul să-mi vorbești așa de formal și distant.

— Iartă-mă, este o obișnuință defectuoasă.

— Iarăși!

— Ah!

De obicei, când se întoarce seara la magazin, Takeo are tricoul ud leoarcă de transpirație, dar acum dinspre el răzbătea un miros delicat de săpun.

— Nu mai ai nicio veste de la prietena ta?

— Nu m-a mai contactat, a răspuns el ferm.

— Iar vorbești formal!

— Ah!

Takeo a comandat un ceai negru. Cu lămâie. A salutat-o cu o înclinare a capului pe patroana cafenelei. Nu-ți dădeai seama dacă și-a aplecat capul sau doar și-a lăsat bărbia în jos. Așa erau întotdeauna gesturile lui: stângace și mai necioplite.

— Vii des aici?

— Nici nu-i scump, nici nu-s prea mulți oameni.

Am zâmbit. A zâmbit și Takeo. Și el, și eu eram stânjeniți.

— Mergem să mâncăm? m-a întrebat.

— Hai, am răspuns eu.

Ne-am dus la un mic restaurant unde se serveau specialități din pui prăjit și am comandat ficăței copți cu sare, aripioare și chifteluțe de pui cu ou crud ca garnitură. În meniu mai apărea „piele de pui marinată în oțet", așa că eu am cerut și asta, iar Takeo a comentat:

— Marinată în oțet, deci.

— Nu-ți plac preparatele marinate? l-am întrebat.

— Păi, mai demult trebuia să beau oțet în fiecare zi, mi-a răspuns.

— Cine te punea?

— Fosta mea prietenă.

— De ce?

— Cică are efect.

— Ce ciudat, nu? Are efect la ce? l-am întrebat râzând, dar el n-a mai răspuns nimic.

La sfârșit, Takeo a mai comandat un bol de orez, iar pielea de pui marinată și legumele murate le-a mâncat ca garnitură. A băut cu înghițituri mici și ce mai rămăsese din cocteilul meu cu suc de lămâie. I-am spus că, deoarece îl invitasem, voi plăti eu consumația, dar s-a ridicat brusc și s-a îndreptat către casă cu nota de plată în mână. Primii pași i-a făcut foarte ușor, dar chiar când a ajuns în fața casei de marcat, unde nu era absolut nimic de care să te împiedici, s-a poticnit. M-am făcut că nu văd.

Când am ieșit din magazin, i-am spus:

— Parcă ar fi fost o întâlnire adevărată!

Mi-a răspuns, ridicând din sprâncene:

— O întâlnire adevărată?

Era încă devreme, iar pe stradă erau o mulțime de bărbați în uniformă neagră, care te băteau pe umăr și intrau în vorbă cu tine, invitându-te să vii în restaurantul lor. Takeo m-a întrebat dacă vreau să mai beau ceva și eu am dat din cap că da. Ne-am îndepărtat de străzile aglomerate și am intrat într-un local cam ponosit, unde el a luat cel mai ieftin whisky

american, îndoit cu apă minerală, iar eu am băut o *piña colada.* Cerusem o băutură albă și asta mi-au și adus.

După ce am băut fiecare câte două porții, am ieșit. Takeo m-a luat de mână. Am mers așa, stângaci, amândoi. Când am ajuns aproape de gară, mi-a dat drumul.

— Pe curând, mi-a spus și a intrat în clădirea gării.

L-am petrecut până la porțile de la intrare, dar nu s-a uitat nici măcar o dată în urmă. Îmi era încă foame, așa că am trecut pe la un nonstop și mi-am luat o budincă. Când am ajuns acasă, beculețul robotului telefonic pâlpâia. Era un mesaj de la el. „M-am simțit foarte bine azi."

Doar atât.

O voce fără nicio intonație. În fundal se auzeau anunțurile din difuzoarele gării. Am rupt folia de la caserola cu budincă și am mâncat încet, ascultând înregistrarea. Am pus-o de trei ori, ca să-i aud vocea. Apoi am apăsat cuminte butonul de ștergere.

La sfârșitul săptămânii domnul Nakano a plecat în Hokkaido.

— Takeo, nu vii și tu? l-a invitat el.

Dar Takeo a refuzat.

— De ce nu mergi? E gratis.

Când l-am întrebat asta mai târziu, Takeo s-a uitat fix la mine și mi-a spus:

— Mie mi-e frică de avion.

— Fugi de-aici! am râs eu, dar Takeo a continuat, nedezlipindu-și ochii de la mine:

— Pe lângă asta, sigur o să înceapă și domnul Nakano cu ale lui: să-mi achit singur cazarea, să plătesc o parte din banii de bilet și tot așa.

— Ei, nu merge el chiar până acolo! i-am răspuns eu, dar de fapt mă gândeam că, dacă vorbim de domnul Nakano, chiar ar fi în stare să o facă.

În sinea mea îl admiram pe Takeo pentru puterea lui de discernământ.

Fără să aibă habar de presupunerile noastre, domnul Nakano a plecat vineri dimineața devreme spre aeroportul Haneda. Unul dintre cele două bilete îi fusese deja decontat. În Hokkaido s-a întâlnit cu un cunoscut și au mers acasă la Onishi Tamotsu ca și cum ar fi venit împreună de la Tokyo.

— Domnule Nakano, sunteți atât de meschin! i-am spus eu, iar el, luându-și o mină serioasă, mi-a răspuns:

— Tu judecă ceea ce-ți spun sincer, Hitomi!

Nu-l înțelegeam.

Biletul dus-întors primit de la Onishi Tamotsu nu avea fixată data întoarcerii.

— Numai Dumnezeu știe când o să vin înapoi! a început el să se văicărească.

Tocmai atunci a intrat în magazin Masayo, care a pufnit în râs.

— Cum și-așa nu prea mai vin clienți, aș putea să las tot ce ține de prăvălie în seama lui Hitomi și Takeo și să mă pensionez, a continuat el.

— Și apoi voi prelua eu totul! a rostit răspicat Masayo.

— Dacă sora mea ajunge să gestioneze afacerea, magazinul ăsta se duce de râpă, ascultați la mine! a zis domnul Nakano.

— Ai și de ce să vorbești așa despre propriul magazin!

— Păi, așa deci, trebuie să-mi pregătesc un urmaș la prăvălie. Chiar și pentru o astfel de afacere.

Nu prea-i înțelegeam pe cei doi frați. În orice caz, domnul Nakano a plecat în călătorie. Masayo venea în fiecare zi să verifice seiful. Aici erau păstrate încasările, registrul de casă și talismanul de la templul Toyokawa Inari[22]. Talismanul fusese cumpărat de Masayo ca să aducă succes în afaceri. Când l-a întrebat pe domnul Nakano dacă nu-l agață deasupra ușii, acesta a refuzat să-l pună undeva la vedere. „Vezi tu, eu sunt un om crescut cu muzica lui Janis Joplin”, i-a spus el odată lui Takeo, uitându-se cu coada ochiului la talismanul din seif. La fel de impasibil ca de obicei, Takeo n-a spus decât „Aha”.

A treia zi după ce domnul Nakano a plecat în călătorie, a sosit o carte poștală. La destinatar era trecut doar „Prăvălia Nakano”.

— Deci așa se numește oficial magazinul, am spus eu, însă Masayo a dat din cap că nu.

— N-am auzit niciodată până acum denumirea asta. Mai întâi a citit-o Masayo, pe urmă mi-a dat-o mie, iar după ce am terminat-o, i-am întins-o lui Takeo. A rămas cu ochii lipiți de ea.

> *Sunt la Sapporo. Am mâncat* rāmen[23]. *Și berbecuț cu legume la grătar. Fiindcă a intervenit ceva cu Ishii, mai stau aici până poimâine. Hokkaido e foarte întins, dar îți dă senzația de ceva apăsător, ca o femeie bărbătoasă. Voi sunteți bine? Nakano Haruo.*

Takeo a citit-o cu voce scăzută. Ishii era insul cu care ar fi trebuit să facă tot drumul până în Hokkaido.

Întâmplarea a făcut ca și noi să mâncăm tot *rāmen.* Masayo gătise o rețetă de *tanmen*[24] cu germeni de soia, arpagic și ciuperci. La prăvălie nu venea aproape nimeni. „Dacă sunteți ocupați, pot să am eu grijă de magazin”, spunea câteodată Masayo. Dacă-i răspundeam că e în regulă și că am timp de asta, își aprindea o țigară, două, apoi pleca acasă.

La zece, când deschideam magazinul, și la șapte, când îl închideam, Masayo era negreșit acolo. Respecta orarul mai strict decât domnul Nakano și, când se ocupa ea de afacere, marfa se vindea bine.

— Eu cred că am ceva care-i face pe clienți să se simtă în siguranță, a spus ea.

— Lumea cumpără când se simte în siguranță, nu? a întrebat distrat Takeo.

Trecuse o săptămână de la „întâlnirea mea adevărată” cu Takeo. În timpul ăsta i-am trimis două e-mailuri și l-am sunat o dată. La ambele e-mailuri mi-a răspuns „Eu sunt bine, ceea ce îți doresc și ție, Hitomi”. La telefon am epuizat în mai puțin de cinci minute toate subiectele, așa că am închis foarte repede.

— Oare cum poți să vorbești relaxat cu un băiat? am întrebat-o eu pe Masayo într-o după-amiază, când Takeo nu era acolo.

Ea tocmai verifica registrul de casă, dar și-a ridicat privirea și a căzut pe gânduri.

— Dacă te culci cu el, totul devine mai ușor.

— Aha.

— Ia uitați-vă, magazinul ăsta nu-i chiar așa de ușor de falimentat, ne-a spus Masayo admirativ, închizând registrul. Poate că Haruo chiar nu mai are de gând să se întoarcă, a continuat ea, râzând. Prăvălia se duce încet de râpă – și îl mai chinuie și femeia aia.

— A, da? m-am mirat eu, iar Masayo a zâmbit.

— E o femeie puternică și dificilă, asta-i sigur. Același tipar ca întotdeauna, a continuat ea, ridicând din umeri. Oare de ce ajunge să-i placă de fiecare dată același gen de femeie? Parcă ar fi prost.

N-am înțeles clar dacă „femeia” era soția domnului Nakano (cea de-a treia) sau dacă se referea la altă femeie – vreo amantă, poate. Ezitam să o întreb pe Masayo. Nici nu-mi puteam imagina cum ar fi să mă culc cu Takeo.

— Nu mai mișcăm și noi marfa? am întrebat și am ieșit afară.

Am schimbat între ele o scrumieră și un abajur de pe băncuța cea veche și cochetă. Deși sezonul ploios nu începuse încă, era cald de parcă ar fi venit deja vara, iar razele fierbinți ale soarelui cădeau pe scrumieră.

> *Am terminat evaluarea. Ishii le are cu vorbele, așa că m-a ajutat mult. O să merg cu Tamotsu într-o excursie de câteva zile. Deși locuiește în Hokkaido, Tamotsu nu știe să conducă, așa că ne deplasăm cu autobuzul. Există și tren, dar cu autobuzul schimbăm mai puțin și e mai confortabil. Drumul de la un oraș la altul durează vreo două ore, așa că e cam complicat dacă-ți vine să mergi la toaletă. Azi o să stăm la un* onsen[25] *cu vedere la mare, situat chiar pe drumul principal. Inițial plănuiserăm să mergem până la ultima stație, dar Tamotsu a hotărât brusc să ne oprim aici. Prin zona asta nu există alt loc de cazare, așa că împrejur nu se găsește mai nimic – nici orașe, nici magazine, nici măcar căsuțe pe plajă. Am venit până aici ca să vedem o grotă care se află la capătul promontoriului, dar când a auzit că înăuntru trăiesc crabi albi (sunt albi pentru că nu sunt expuși la lumină), lui Tamotsu i s-a făcut frică. Tamotsu e gras și chel și, cu toate astea, încă are o femeie. Rămâneți cu bine! Haruo Nakano.*

Takeo ne-a citit scrisoarea pe îndelete. Era o zi extrem de călduroasă. Oare de ce imediat după ce crește temperatura, ai impresia că o s-o iei razna, dar pe urmă îți trece și reușești din nou să faci față canicule?

— Vrei o înghețată? m-a întrebat Takeo.

Când suntem doar noi doi la magazin, nu mai folosește expresii politicoase. I-am răspuns că da și a ieșit imediat din magazin, ducându-se la micul supermarket de peste drum. Mi-a adus o înghețată cu gust de Cola. M-a întrebat dacă e în regulă și mi-a întins cutia.

— Domnul Nakano ne scrie cam des, nu? am spus eu, iar Takeo a aprobat din cap.

Avea gura plină cu înghețată și nu-mi putea răspunde. Tocmai se întorsese de la preluat marfă din casa unde urma să se mute. Cum nu era vorba de un loc unde să fi murit cineva, ci doar de cineva care se muta, nu erau prea multe lucruri de luat. Preluarea se făcuse gratis. Takeo a adus două cutii pline cu nimicuri. În momentul în care le-a pus pe podeaua prăvăliei, din cea mai mare s-a rostogolit afară o cutiuță veche de fursecuri. Era verde-deschis, din tablă și cu

un model frumos. Am încercat să o deschid, dar capacul ruginise și i se înțepenise, așa că n-am reușit.

Takeo l-a desprins puțin dintr-o parte. Apoi a tras de el cu un icnet și capacul s-a desprins fără probleme. Înăuntru erau îndesate radiere în formă de monstruleți.

— Ahh! a exclamat Takeo.

— Ce-s astea?

— S-ar putea să fie niște chestii de ceva valoare.

Erau de toate culorile – galbene, roșii, portocalii, toate foarte țipătoare și deloc decolorate.

— O fi în regulă să le luăm? N-am plătit pentru ele.

Takeo a dat ușor din cap.

— N-am știut că sunt acolo, deci e în regulă. Dacă știam, era mai complicat.

„O fi în regulă dacă nu știi?" îmi repetam eu în cap, distrată.

— Takeo, ce-ai zice să mai ieșim o dată la masă împreună?

I-am spus asta aproape fără să mă gândesc.

— Bine, hai să mergem.

Și el mi-a răspuns tot fără să stea pe gânduri.

— Atunci hai pe la mine, am continuat eu. Chiar și în seara asta.

— Desigur, voi veni în seara aceasta.

Takeo revenise iarăși la cuvintele politicoase. Am mușcat bețișorul de la înghețată. Gura mi s-a umplut de sucul dulceag, cu gust de lemn.

Exact înainte de terminarea programului, mi-am dat seama că îmi lăsasem camera în dezordine. Takeo își terminase deja treaba. Întotdeauna pleacă acasă de cum termină ce are de făcut.

Când a venit Masayo, am plecat de la magazin în mare grabă. Am aruncat în dulap revistele, CD-urile și hainele lăsate în dezordine peste tot, am dat repede cu aspiratorul, am șters scaunul de la toaletă și, cum nu mai aveam timp să spăl podeaua de la baie și cada, m-am hotărât să le las așa. La final, privind totul, mi s-a părut că e prea multă ordine, așa că am scos din dulap câteva reviste și CD-uri și le-am împrăștiat prin cameră.

De la Takeo venea iarăși un miros de săpun. Pentru o secundă m-am gândit că ar fi fost bine să fi făcut și eu un duș, dar în următorul moment mi-am amintit că renunțasem la idee tocmai pentru că s-ar fi putut interpreta că mă pregătesc de ceva. De asta e dragostea așa de complicată.

De fapt e complicat să îți dai seama dacă tu însuți vrei sau nu să iubești.

„Să las lucrurile să curgă”, am șoptit și m-am îndreptat spre Takeo, întinzându-i mâna.

— Cum adică să curgă lucrurile? m-a întrebat.

— Ce bi… bine auzi, m-am bâlbâit eu.

Takeo nu mai era pur și simplu „Takeo”, ci părea „un bărbat numit Takeo”.

— Vrei să comandăm ceva? O pizza? l-am întrebat eu precaută.

— Ție îți place pizza?

— Mi-e indiferent.

— OK. De care vrei să luăm?

— Ceva cu roșii?

— Eu vreau cu garnitură de anșoa.

— În regulă.

Takeo s-a pus pe scaun. E un scaun fără spătar, un taburet galben. L-am luat ieftin de la domnul Nakano. Mi-a plăcut galbenul acela fad și de asta l-am cumpărat.

Am făcut o salată de castraveți (de fapt doar i-am tăiat și am pus un sos peste ei), am scos din dulap paharele de bere și am aranjat farfuriile. Cu asta am terminat tot ce aveam de făcut. „Oare cum își petrec un băiat și o fată din lumea asta cele douăzeci de minute până vine pizza?” m-am gândit eu, simțind cum începe să mă cuprindă disperarea.

— Auzi, am primit o vedere de la domnul Nakano, a spus Takeo, ducând mâna la buzunarul de la spate, dar fără să se ridice de pe taburet.

A scos o ilustrată îndoită și mi-a citit-o pe îndelete, ca de obicei.

> *Dragă Takeo,*
> *Ce mai faci? Eu sunt la un pahar de băutură. De când am venit aici, ies des la băut. Probabil e și din pricină că nu mă mai dau jos din autobuz. La amiază erau o grămadă de muște pe faleză. Cred că erau abia ieșite din ouă. Le-am urmărit cum roiau și bâzâiau. Dar ele păreau că nu mă bagă deloc în seamă. Hokkaido e așa de mare! Pesemne că mă îmbăt de la alcool și de la întinderile astea. Pe femei nu prea le înțeleg. Tu pari dezinteresat de problema asta și te invidiez pentru tinerețea ta. După ce a petrecut o noapte cu o tipă pe care a cunoscut-o ieri, Tamotsu zice că se întoarce acasă. Takeo, nu te încurca prea mult cu femeile.*
> *Cu bine,*

— Oare domnul Nakano o fi în regulă? m-am întrebat eu.

Takeo s-a îndreptat de spate.

— Probabil că era doar beat.

— Oare chiar e împovărat de gânduri?

— Un om cu adevărat împovărat de gânduri n-are timp să scrie asemenea scrisori.

A spus asta foarte relaxat, așa că m-am întors brusc spre el. Astăzi încă nu apucasem să îi privesc chipul. Ținea ochii închiși. În opoziție cu tonul relaxat al vocii, expresia feței lui te ducea cu gândul mai degrabă la un mic animal ce stătea la pândă înăuntrul său. Corpul lui Takeo părea că emană energii vagi.

— Te-ai supărat? l-am întrebat eu încet.

— De ce să mă supăr? a răspuns el cu aceeași relaxare de mai înainte, dar descărcarea electrică din trupul său continua neîntrerupt.

Poate că mintea lui nu se supărase, dar corpul său era enervat. Mi-am mutat privirile de la el. De fapt cine era Takeo? Nu mai știam.

— E bine-așa, s-o iei încet, a șoptit el.

Da, într-adevăr, doar tonul vocii îi era extrem de relaxat. Oare de ce l-am invitat în camera mea? Ar fi fost mai bine ca acum să fie aici domnul Nakano, „cel care-o ia încet”, m-am gândit eu într-un moment de sinceritate.

Pentru că ne vedeam în fiecare zi, ajunsesem să cred că îl cunosc într-o oarecare măsură pe Takeo. Dar acum îmi dădeam seama că nu e deloc așa. Să fiu sinceră, mi-a trecut prin cap să fiu eu cea care să-l împingă acum pe pat. Avea dreptate Masayo. Dacă faci sex, lucrurile devin cumva mai clare.

Pe taburet, Takeo dădea din picior. Chiar atunci s-a auzit soneria. M-am întors cu pizza, pentru care plătisem două mii de yeni. „Poftă bună”, a spus el și s-a apucat să mănânce. Eu am deschis și câteva cutii de bere. După ce a terminat de mâncat, Takeo și-a aprins o țigară.

— Fumezi? l-am întrebat.

— Câteodată.

Ne uitam așa unul la altul, fără să mai purtăm nici măcar vreo conversație banală. Am mai băut câte o cutie de bere fiecare. Takeo s-a uitat la ceas de două ori. Eu, de trei ori.

— Bine atunci, a spus el și s-a ridicat.

În hol și-a apropiat buzele de urechea mea. Credeam că o să mă sărute, dar n-a făcut-o. Cu buzele lipite de urechea

mea, mi-a șoptit:

— Știi, eu nu mă pricep la lucruri din astea… la sex. Îmi pare rău.

Până să-mi revin, închisese deja ușa în urma lui. După o vreme m-am adunat. În timp ce spălam vasele, mi-am dat seama că Takeo alesese bucata de pizza cu mai puțin anșoa. Nu știam dacă să mă enervez, să mă întristez sau să râd.

A doua zi, când am ajuns la magazin, Takeo era deja acolo. Venise și Masayo. Uitându-mă la ceas, am văzut că era aproape ora unu. Eu eram cea care întârziase.

Masayo a ieșit imediat ce am ajuns eu. Abia după o vreme mi-am dat seama că de fapt Takeo nu avea azi treabă la prăvălie.

— Ia asta, a spus el, scoțând două mii de yeni. Pentru pizza și berea de ieri. Au fost foarte bune.

— Da, da, am dat eu din cap absentă.

Nu putusem să dorm, așa că mă uitasem la televizor până dimineață. Oare de ce erau așa de plictisitoare emisiunile de noapte? Am pus banii în portofel fără să spun nimic. Nici Takeo nu a scos niciun cuvânt. Ca de obicei, nu aveam niciun client și nici n-a venit vreunul în următoarea oră.

— Oțetul, a spus dintr-odată Takeo.

— Ce?

— Oțetul are efect în disfuncțiile erectile. Așa știa de undeva prietena mea. De-aia mă punea să beau în fiecare zi.

— Poftim?!

— De fapt eu n-am problema asta, doar că nu-mi prea vine s-o fac.

— Aha.

— N-am reușit să-i explic și într-un final totul a devenit o corvoadă.

După asta Takeo n-a mai scos niciun cuvânt.

— Oare azi o să mai vină vreo scrisoare de la domnul Nakano? am întrebat eu după o perioadă de tăcere, iar Takeo a râs încet.

„O fi în autobuz și azi?” M-am uitat pe furiș la Takeo. „Oare cum o fi arătând în autobuz de unul singur?” Takeo m-a privit pe sub sprâncene. Aveam senzația că domnul Nakano va intra din clipă-n clipă, dând ușa la o parte, dar nu apărea nimeni.

— Hitomi, îmi pare rău că sunt așa de nepriceput!

— Nepriceput la ce?

— La toate, probabil.

— Ei, sigur nu-i așa. Și eu sunt la fel.

— Chiar așa? a întrebat el, privindu-mă drept în ochi, ceea ce se întâmpla foarte rar. Nici tu nu știi să trăiești, Hitomi?

Takeo a scos o țigară din pachetul lăsat de domnul Nakano pe colțul dulapului și și-a aprins-o. Am luat și eu una și am încercat să trag un fum. La fel ca domnul Nakano, Takeo scutura scrumul într-un șervețel. Nu i-am mai răspuns. În schimb, am întrebat când s-o întoarce oare domnul Nakano.

— Numai Dumnezeu știe, a răspuns Takeo.

Apoi, țuguindu-și buzele, a tras încă un fum.

Cuțitul de hârtie

Clic! Blițul a clipit strălucitor.

— Păi, așa deci. De-aia mi-e mie teamă de aparatele digitale, a spus domnul Nakano, deși de fapt nu părea să-i fie frică de ceva anume.

— Cum adică „de-aia”? a întrebat Masayo, cu ochiul lipit de aparat.

— Astea nu scot niciun sunet, nu-i așa?

— Sunet?

— Sunetul declanșatorului.

— Ba scot un sunet mic, a răspuns Masayo și și-a apropiat din nou fața de ecranul aparatului foto, așezându-se pe vine.

A fotografiat din față vaza de sticlă așezată direct pe podea, lângă perete. Apoi încă o dată, dintr-o parte. La final a întors-o cu gura în jos și a făcut un prim-plan cu baza. Takeo dusese în spate lucrurile care stăteau întotdeauna aruncate grămadă lângă peretele ușor îngălbenit, în prăvălia dezordonată a domnului Nakano, doar locul de lângă perete, unde fusese așezată vaza, era un spațiu gol și liniștit, scăldat într-o lumină palidă.

Când Masayo a început să vorbească despre licitații pe internet, domnul Nakano tocmai se întorsese din Hokkaido. „Domnul Togizō o să ne pună fotografiile pe pagina web pe care a făcut-o, iar vânzările or să explodeze dintr-odată.” Tot povestind despre asta, Masayo venea în fiecare săptămână să fotografieze „chilipirul”, iar eu și Takeo trebuia să facem ordine și s-o ascultăm cum ne spune să ținem panoul reflectorizant pe diagonală, la patruzeci și cinci de grade. De fapt era doar o bucată de hârtie albă ceva mai groasă, dar Masayo ține morțiș s-o numească așa. „Fiindcă e o artistă completă”, bombăne domnul Nakano când ea nu e prin preajmă.

Domnul Togizō deținea un magazin de antichități occidentale și era prietenul unei cunoștințe de-a lui Maruyama, soțul nelegitim al lui Masayo. Masayo s-a mirat foarte tare când l-a auzit pe domnul Nakano spunând că domnul Togizō este foarte priceput la ceasuri.

— Cum adică? Îl cunoști pe domnul Togizō?

— Am schimbat niște vorbe cu el de câteva ori. Bătrânul acela lung și noduros ca un cocostârc se pricepe la internet?

— Noduros sau cocostârc, domnul Togizō e un spirit progresist, spre deosebire de tine.

Deși ținea privirea lipită de ecranul aparatului foto, lui Masayo nu-i mai tăcea gura.

Dacă e să vorbim despre siluete de berze și cocori, domnul Nakano se întorsese din Hokkaido cu câteva kilograme în plus. Trupul lui slab, dar nu ca al unui cocor, ci mai degrabă ca al unei capre, arăta ca și cum și-ar fi îndesat mai multe prosoape în dreptul burții, deși fața, mâinile și picioarele îi erau neschimbate și era așa de slab, încât pieptul părea că i se scufundă în corp. Doar burta îi era umflată.

— O fi bolnav de ceva? l-am întrebat eu pe Takeo, dar el a dat din cap că nu.

— I se trage de la prea multă mâncare, mi-a zis.

— Chiar așa să fie?

— La fel arată și bunicul meu când se îngrașă.

— O fi mâncat mult macrou de Ohoțk cu cartofi?

— E de la berbecuțul cu legume la grătar, a conchis Takeo.

După o vreme domnul Nakano a revenit la normal. Dacă la început arăta ca și cum ar fi avut trei prosoape la brâu, după un timp a părut că mai are două, apoi doar unul, iar în final a ajuns să fie mai slab decât înainte.

— Acum a slăbit prea mult. Sigur e bolnav de ceva, i-am spus eu lui Takeo, iar acesta a început să râdă.

— Hitomi, ție-ți cam place de domnul Nakano, așa-i?

— Ce tot vorbești acolo?

— Ți-a devenit drag, nu-i așa?

Nu-mi devenise drag. Era doar o curiozitate iresponsabilă. I-am spus că n-are dreptate, dar mi-a fost rușine să mai continui și să-i explic că de fapt mi se părea pur și simplu interesant. Când am terminat de aranjat mărfurile preluate, de pe tâmplele lui Takeo se prelingeau picături de transpirație. Le-am privit pe furiș. Am închis ochii și am simțit cum mă cuprinde o senzație mieroasă, ca atunci când îți freci genunchii unul de altul. Am deschis la repezeală registrul de casă.

Aici sunt trecute tot felul de informații și date de contact. Ora 14.30, Kitano Heights 204. Licitație până la 120.000. Telefon inspecție auto. Plângere, femeie, ascuțit.

„Ascuțit” era scris cu un marker turcoaz. „Femeie” era cu portocaliu, iar în „plângere” „plân” era cu negru, „ge” cu albastru, iar „re” cu roșu. Probabil că domnul Nakano colorase în timp ce vorbea la telefon. De câte ori purta vreo

conversație mai lungă, domnul Nakano deschidea registrul și se prostea scriind și desenând. De aceea printre literele de la „telefon inspecție auto” erau desenate silueta văzută din spate a unui băiat tânăr, cam ca Takeo, apoi o vază și niște linii fără nicio noimă. Deși domnul Nakano nu avea deloc talent, se înțelegea foarte clar ce desenase.

Vaza era cea pe care o fotografia acum Masayo.

— S-ar putea să fie un Gallé[26], a spus Masayo, iar domnul Nakano a izbucnit în râs.

— Ce-i ăla un Gallé? a întrebat Takeo, iar domnul Nakano, după câteva clipe de gândire, i-a răspuns:

— E un producător de sticlă cu diferite modele, cum ar fi libelule sau ciupercuțe.

— Ce dezgustător!

— Ei, nu-i chiar așa. Depinde de gusturi.

Reproșându-ne că nu putem înțelege frumusețea unei astfel de vaze, Masayo a fotografiat-o și de sus, pe diagonală. Clic!

— E clar că nu mă potrivesc cu aparatele digitale, a bombănit domnul Nakano. Nu se poate să nu se audă ceva. Un sunet, un glas, orice! a șoptit el.

— Așadar, se spune „glas”, a înclinat Takeo capul într-o parte.

Domnul Nakano se ridicase și plecase în spate. Comentând că fratele ei este într-adevăr foarte conservator, Masayo a luat vaza și a pus în locul ei, lângă perete, o statuetă de forma unui animal, despre care însă nu puteai spune exact ce e.

— E câine, clar, nu-i așa? a spus Masayo, fixând statueta în unghiul potrivit.

— N-o fi oare iepure?

— E cu siguranță un urs.

Dincolo de perete s-a auzit cum domnul Nakano încearcă să pornească motorul camionetei. Nu reușea. Se auzea cum se face contactul, dar pe urmă se oprea iar. Takeo s-a dus și el în spate, spunându-ne că bateria e terminată. Clicul declanșatorului aparatului foto se pierdea, acoperit de zgomotul motorului care huruia în gol. La aparatele digitale nu trebuie să apeși prea tare, așa că era greu să-ți dai seama când degetul lui Masayo apăsa declanșatorul. Nu mai știai la ce anume din ce făcea Masayo trebuia să te concentrezi, căci ba se oprea locului cu aparatul, ba se mișca din nou, întocmai ca un joc de lumini și umbre.

M-am întors încet la registru. Mă uitam fix la cuvântul „preluată”, scris cu turcoaz. Din spate se auzea pentru a nu

știu câta oară zgomotul hârșâit al motorului care nu voia să pornească.

— Ce zici? m-a întrebat domnul Nakano.

Până acum câteva minute în magazin fuseseră trei femei de vârstă mijlocie. Erau cam de-o seamă cu domnul Nakano sau, poate, un pic mai tinere și păreau să fi venit cu trenul ca să se distreze în oraș. Masayo ne spusese odată că de vreo doi ani, de când clădirea gării fusese renovată, clientela noastră se mai schimbase puțin.

— Una era frumoasă, nu-i așa?

Două dintre ele aveau o grămadă de inele și de cercei și purtau niște tricouri ciudate, cu modele neobișnuite – multă dantelă și imprimeuri cu pisici. Îți venea să le întrebi de unde le-au cumpărat. Doar una singură purta cu degajare o bluză de vară simplă, bej, și niște pantaloni strâmți. Ca accesorii nu avea decât un ceas de mână auriu, de foarte bună calitate.

— Ceasul ăla sigur e scump! Probabil e de la vreun magazin de antichități.

Lucrurile expuse în prăvălia domnului Nakano erau toate niște vechituri. „Noi nu ținem obiecte de epocă.” Mi-am amintit vorbele astea, pe care mi le spusese domnul Nakano în prima zi în care am început să lucrez la el, și am râs încet.

— Până la urmă cele trei n-au cumpărat nimic, nu?

Doamna cu ceasul auriu s-a uitat o vreme nehotărâtă la prespapierul în formă de broască-țestoasă. Apoi l-a pus repede la loc și a privit îndelung bolurile de porțelan de Imari[27] preluate de la o cunoștință de-a lui Masayo. În acest răstimp celelalte două, împopoțonate cu prea multe accesorii, comentau meniul restaurantului unde se pare că luaseră masa de prânz.

— Scria că e cu trufe, dar erau numai niște bobițe negre și așa de mici, că păreau fire de praf!

— Și șerbetul de fructe de *litchi*! Doar mirosul era de el! Prin Hong Kong se vinde așa ceva – aromă de *litchi.*

— Vai, dar ce splendid e să mergi până în Hong Kong!

— Cu siguranță că se vinde și în Japonia!

Luând în mână geanta făcută de Masayo, cea pictată cu motive vegetale, și apropiindu-și-o de nas pentru a o mirosi, cele două și-au continuat tirada.

— Am crezut că or să cumpere porțelanurile de Imari, i-am spus eu domnului Nakano, iar el a dat din cap aprobator.

— Deci ce zici? Chestia aia, când intri într-un *love hotel*…

— Ce?! am ridicat eu vocea.

Ca de obicei, conversația cu domnul Nakano lua turnuri neașteptate.

— Ce chestie?

— Păi, așa deci. De-aia trebuie ca femeia să fie cea care spune ce și cum. Tu, de exemplu, știi cel mai bine momentul în care să intri într-un *love hotel.*

— Poftim? Așa a zis doamna cu ceasul de aur?

— Ce sari așa? s-a uitat la mine domnul Nakano, ridicând din sprâncene.

Eu eram de fapt cea care ar fi trebuit să ridice din sprâncene.

Coborându-și sprânceana ridicată, domnul Nakano a început să povestească fascinat că i-ar fi plăcut ca doamna de dinainte să-i spună așa ceva.

— Există momente bune și momente proaste? am întrebat.

— Cică nu-i drăguț dacă e chiar la fix.

Am pufnit în râs la auzul cuvântului „drăguț”. Domnul Nakano a continuat să explice grav:

— În orașele mari intrarea la un *love hotel* e de obicei la stradă, pe unde trec mulți oameni, nu-i așa? La țară se intră de regulă de pe drumul național, direct cu mașina, așa că nu ai de ce să-ți faci probleme, dar la oraș ești chiar în văzul tuturor. Mai ales la prânz.

În timp ce-l ascultam, am lăsat să-mi scape un mic oftat, căci mi-am dat seama că, dacă la început nu mă simțeam în largul meu cu modul acesta de a vorbi al domnului Nakano, de-acum ajunsesem să mă obișnuiesc complet cu el. El pălăvrăgea în continuare, fără să-mi acorde nicio atenție.

— Mă uit rapid în jurul meu și pe urmă mă strecor înăuntru. Atâta tot.

Se uită lung la mine, cu o mină foarte serioasă.

— Chiar la intrare era o treaptă, iar femeia cu care eram s-a împiedicat de ea.

— Nu v-ați împiedicat și dumneavoastră? l-am întrebat, dar el a clătinat din cap.

— Ea s-a împiedicat. Așa, și pe urmă, după ce-am intrat în cameră și-am făcut ce aveam de făcut acolo, la sfârșit tot ea îmi vorbește pe un ton de reproș, deși zice că în rest a fost bine.

Ascultându-l pe domnul Nakano cum vorbea sacadat, mi-am adus aminte de Masaki, un coleg din școala primară. Masaki avea o chelie mică și, deși era scund, avea picioare mari, așa că îi era foarte greu când trebuia să arunce mingea

la baseball. Prima lansare era întotdeauna afară. Până și eu nimeream din a doua sau a treia încercare, iar apoi mă duceam adesea și stăteam în picioare lângă el, în afara terenului. Nu schimbam aproape niciodată vreun cuvânt, dar odată Masaki mi-a spus brusc:

— Auzi, eu am un os.

Cei mari terminaseră aruncările și pe teren nu mai erau decât doi, trei copii. Eu și Masaki am coborât până la stâlpii de metal ai porții și am continuat să privim de-acolo cum mingea era aruncată dintr-o parte în alta.

Masaki mi-a spus că are un os de-al fratelui lui mai mare.

— Cum adică? l-am întrebat eu.

El mi-a explicat că fratele său murise cu doi ani în urmă.

— Dar cum se face că ai un os de-al lui?

— L-am furat din urnă. L-am iubit foarte mult pe fratele meu.

Spunându-mi asta, Masaki s-a cățărat pe un stâlp și a amuțit. Nici eu n-am mai întrebat nimic.

Când l-am întâlnit din nou, cu puțin înainte de terminarea liceului, Masaki se înălțase foarte mult și intenționa să dea admitere la o universitate unde se intra greu.

— Universitatea Tokyo? l-am întrebat, iar el a râs și a dat ușor din cap că nu.

— De ce, Hitomi? În afară de Universitatea Tokyo, nu mai știi niciuna unde se intră greu?

— Nu, nu mai știu, i-am răspuns eu arogantă și m-am uitat la părul lui.

Își ascunsese mica sa chelie, care acum nu se mai vedea deloc.

— Cum adică „vă vorbește pe un ton de reproș”? l-am întrebat eu pe domnul Nakano.

— Păi, cică nu-i place dacă totul e la fix.

— Acum vă lăudați? i-am întors-o eu.

— Nu, nicidecum, mi-a răspuns el foarte stânjenit. Cred că a și terminat de două ori, de durat a durat normal și mi-am schimbat lenjeria în fiecare zi.

— Poftim?

— Și după ce mi-a spus că toate astea nu-s drăguțe, nici când a ajuns la orgasm n-a scos niciun sunet. Niciun pâs. Nimic! În mod normal faci ceva, nu? Scoți un sunet, ceva. E o femeie pe care nu știu de unde s-o apuc. Exact ca și cu aparatul foto digital.

— Ce?! am exclamat eu din nou.

Habar n-aveam ce altceva i-aș fi putut răspunde.

În magazin a intrat un client. Un bărbat tânăr. S-a uitat rapid împrejur și parcă a apucat ce-i era mai la îndemână: niște seturi de cărți de joc *menko*[28] din perioada Showa. Când le-a adus la casă, am observat că, dintre seturile de acolo, care aveau lipite pe ele prețuri relativ mari comparativ cu alte mărfuri din prăvălie, el le alesese cu grijă pe cele mai ieftine. Le-am pus într-o pungă de hârtie în timp ce-i mulțumeam. El se uita impasibil la mâinile mele. La început, când abia mă angajasem la prăvălie, aveam emoții când cineva îmi privea mâinile, dar cu timpul m-am obișnuit. De obicei clienții care trec pragul prăvăliei de mărunțișuri nu se uită insistent când vin la casă să plătească sau să-și ia marfa.

Domnul Nakano a ieșit afară cu un oftat. Clientul a ieșit și el imediat în urma lui. Era foarte cald și în aer era multă umezeală, iar pe cer se arătau semne de ploaie.

Întâlnirea cu „Banca” domnului Nakano a fost una neașteptată.

„Banca” era amanta domnului Nakano. De când îmi spusese Takeo că atunci când domnul Nakano zice că se duce la bancă, de fapt se întâlnește cu o femeie, în ciuda faptului că nu o văzuserăm niciodată, eu și Takeo o numeam „Banca”. Așadar, cu „Banca” m-am întâlnit absolut din întâmplare, pe drumul de lângă bancă.

Ca de obicei, puțin după prânz domnul Nakano ne-a anunțat că se duce la bancă și a plecat din magazin, așa că l-am rugat pe Takeo, care tocmai se întorsese de la o preluare, să îmi țină locul și am luat-o și eu tot înspre bancă, cu gândul să-mi plătesc chiria.

Deși era abia început de lună, aici era aglomerație mare. Salariul de la prăvălie îl primesc în numerar. La sfârșitul lunii, după ce îmi scade banii pentru orele când am lipsit, domnul Nakano îmi dă banii în mână, într-un plic maro. Câteodată mai greșește la calcule, așa că mi-am făcut obiceiul să verific suma pe loc. Până acum a calculat în minus de două ori și în plus, o dată. I-am atras atenția chiar și atunci când mi-a dat mai mulți bani. „Ce corectă ești, Hitomi! Ți-o fi greu și ție, cu toate câte se petrec pe-aici”, mi-a spus domnul Nakano cu o voce ciudată și a luat cu mărinimie cei trei mii de yeni pe care i-i înapoiasem.

Când am văzut că nu merge așa de repede cum voiam, m-am hotărât să mă duc mai întâi să-mi cumpăr dresuri, îmi adusesem aminte că luna viitoare era nunta verișoarei mele, care era de-o seamă cu mine. După ce terminase facultatea,

lucrase trei ani la o agenție de turism, dar își distrusese sănătatea de la atâta efort. Cu toate acestea, se pare că avea munca în sânge, pentru că n-a putut să stea fără să facă nimic și s-a înscris la o agenție de plasare a forței de muncă, ajungând până la urmă să lucreze aproape fără nicio zi liberă. Auzisem că viitorul ei soț era șef la filiala unde fusese repartizată și ea și eram plină de admirație. Faptul că partenerul tău de viață îți este șef era într-adevăr ceva ce-o caracteriza pe verișoara mea. Ca să le fac un dar de nuntă, mă gândisem la un catalog din care-și puteau alege ceva în valoare de patru mii de yeni, așa că acum mă îndreptam spre un magazin cu produse occidentale, care era un pic mai încolo de bancă. Exact când ieșeam din clădire, mi-au sărit în ochi domnul Nakano și „Banca".

Cei doi mai aveau puțin și coteau, iar imediat după colț era intrarea în acel *love hotel.* Nu m-am gândit că vor intra într-unul aflat atât de aproape de magazin, așa că m-am luat după domnul Nakano fără să judec prea mult. „Banca" avea picioare frumoase. Purta o fustă neagră, lungă până un pic deasupra genunchilor, și un tricou care i se mula perfect pe corp, iar la gât avea o eșarfa subțire, al cărei capăt îi atârna pe spate. Când a întors brusc capul, am înghețat preț de o secundă, dar nu părea să mă fi remarcat, căci a continuat să meargă.

„Banca" era frumoasă. Poate că era cam mult să spui că era o frumusețe, dar nu se machia aproape deloc, iar pielea îi era albă și delicată. Avea nasul drept. Undeva în dreptul buzelor i se citea un fel de emoție nedefinită. Emana o senzație de prospețime.

Femeia despre care domnul Nakano spusese că nu știe de unde s-o apuce și că nu scoate niciun sunet era o femeie atât de frumoasă! Îi urmăream cu gura întredeschisă. Domnul Nakano și „Banca" mergeau drept înainte. Când au ajuns în fața hotelului, domnul Nakano s-a răsucit pe călcâie. A scrutat toată strada, cu o privire cercetătoare. La început a părut că nu-și dă seama că sunt eu. Dar în secunda următoare a făcut ochii mari. Buzele i s-au mișcat ca și cum ar fi spus „Hitomi".

În acel moment a fost tras în hotel. Aveai senzația că nu a intrat pentru că ar fi vrut să intre, ci independent de voința sa, că a fost literalmente aspirat înăuntru. „Banca" a fost și ea aspirată odată cu el. Da, într-adevăr, era ceva de admirat.

Venindu-mi în fire, am plecat la magazin și mi-am cumpărat dresuri. După ce m-am tot frământat ce să iau, am ales o pereche cu plasă. Mi-am amintit de un articol dintr-o

revistă de modă pe care îl citisem cu ceva vreme înainte și care spunea: „Bărbații se dau în vânt după ciorapii de plasă, mai ales după partea care se vede între cizme și fustă”. După ce am terminat cumpărăturile, am început să mă gândesc că acum e vară și nu o să mă pot încălța cu cizme și că nici nu am o fustă atât de lungă încât să lase să se vadă exact atât cât trebuie. Pe lângă asta, în afară de nuntă, nu mai am aproape nicio altă ocazie în care să port dresuri, așa că până la urmă e bine și-așa. Când o să mai vină Takeo la mine, ce-ar fi să fac ceva de genul *cosplay*[29]? Dar ce personaj să-mi aleg? Gândindu-mă la astfel de fleacuri, am bătut tot drumul până la prăvălie.

Mi-am amintit că uitasem să fac transferul de bani pentru chirie cu puțin înainte să vină domnul Nakano ca să facă închiderea. Când l-am salutat, acesta mi-a răspuns ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cu un pix albastru, am trecut în registru: „Bancă”. Sub literele groase ale cuvântului „ascuțit”, scrise cu marker turcoaz, se înșiruiau oarecum alandala literele cuvântului „Bancă”.

Mă pregăteam să-l întreb pe domnul Nakano dacă „ascuțit” înseamnă „piatră de ascuțit”, dar el se închisese în camera din spate.

— La revedere! i-am strigat.

— La revedere! s-a auzit vocea domnului Nakano. Ne vedem mâine, a continuat apoi el.

Vocea îi tremura și-i vibra, ca o fantomă apărută brusc în miezul zilei.

Cel care a intrat și a strigat în gura mare că fusese înjunghiat cineva prin zonă era proprietarul unui mic magazin de biciclete, aflat cu două case mai încolo.

Deocamdată nu se știa decât că un bărbat de vârstă mijlocie fusese înjunghiat la capătul aleii cu prăvălii și că fusese transportat de urgență la spital. Nu au existat martori, iar cea care a sunat la ambulanță a fost chiar victima. Cei de la ambulanță l-au găsit prăbușit, iar când au început să se adune toți gură-cască, mașina plecase deja spre spital.

Proprietarul magazinului de biciclete, îmbrăcat cu hainele de lucru, era un bărbat corpolent, exact opusul domnului Nakano. „Ăsta nici nu bea, nici nu fumează.” Așa spune mereu domnul Nakano. Aveam senzația că voia să păstreze o distanță între ei doi, dar acesta venea câteodată la noi la prăvălie și făcea pe șeful printre micile magazine de pe străduța noastră.

Se pare că ei doi fuseseră colegi și în școala primară, și în gimnaziu. Insul acela era foarte priceput la ascuțitul creioanelor cu briceagul.

— Nu doar că ascuțea creioane, dar se pricepea grozav de bine și să cioplească în capătul creionului până și nava de război Yamato[30]. Cu toate astea, odată, când mi-am uitat penarul acasă și l-am rugat să-mi împrumute ceva de scris, nu mi-a dat decât un capăt de creion foarte mic și tocit la vârf. A ascuns în palmă creioanele în care cioplise vasul Yamato și avionul de luptă Zero[31]. Ei, cam așa e ăsta, ne-a spus într-un rând domnul Nakano despre proprietarul magazinului de biciclete.

Auzisem că omul care fusese înjunghiat era cineva de pe strada noastră și abia după-amiaza târziu am aflat că acea persoană era chiar domnul Nakano. Telefonul a început să sune și mă pornisem încet spre el, ca să răspund. (Domnul Nakano ne instruise să răspundem doar după ce îl lăsăm să sune de cel puțin trei ori. Dacă sărim să răspundem imediat, clienții se vor retrage și nu ne vor mai vinde nici măcar lucrurile pe care intenționau să le vândă, ne-a explicat el odată, trăgând din țigară.) La capătul firului era Masayo. Pe o voce și cu un ton și mai grave decât felul reținut în care vorbea de obicei, mi-a spus să nu mă sperii.

— Haruo a fost înjunghiat.

— Ce?! am sărit eu.

Proprietarul magazinului de biciclete a intrat valvârtej în prăvălie. S-a uitat lung la mine și a încuviințat din cap.

— Dar nu e nimic grav. Nici măcar nu i-a curs sânge.

— Cum așa?

În momentul în care am spus asta, mi-am dat seama cât de fals îmi suna vocea. Parcă pentru a contrabalansa acest lucru, Masayo a devenit și mai gravă. Fie că vocea îți sună fals sau exagerat de grav, până la urmă e același lucru, mi-a trecut mie prin cap.

— O să vin eu să fac închiderea azi. S-ar putea să întârzii puțin. Poți să mă aștepți?

— Da, i-am răspuns, de data asta cu vocea mea obișnuită.

Cu ochii lucind, proprietarul magazinului de biciclete se uita ba la gura mea, ba la dosul mâinii cu care țineam receptorul. Am vrut să-i strig furioasă să nu se mai uite, dar nu eram obișnuită să țip și n-am putut s-o fac. În schimb, am pus tăcută receptorul jos. Priveam pierdută, fără țintă.

— Bărbatul înjunghiat e Nakano? m-a întrebat.

— Păi… nu știu.

Iar apoi nu i-am mai răspuns la nimic din ce m-a întrebat. După o vreme s-a întors și Takeo. Proprietarul magazinului de biciclete a tot pălăvrăgit despre „incidentul cu răniți din capătul aleii cu prăvălii”, dar cum erau foarte multe întrebări la care nu aveam răspuns și cum Takeo nu spunea mai nimic, discuția nu mergea deloc.

— Hitomi, să mă duc la spital? a întrebat Takeo imediat ce a plecat proprietarul magazinului de biciclete.

— Ah, am uitat să întreb la ce spital l-au dus!

— Ar fi bine să sunăm la poliție.

Takeo a pus mâna pe telefon și a sunat în mai multe locuri. Ținând receptorul într-o mână și registrul pe genunchi, a scris cu un pix albastru numele spitalului și numărul de telefon: „Nishimachi, nr. 2, spitalul Satake”. Cuvintele se înșiruiau sub „Bancă”.

— Am plecat! mi-a strigat Takeo, grăbindu-se către magazia din spate.

L-am auzit cum a încercat de câteva ori să pornească motorul, iar când, într-un final, a reușit, a claxonat scurt. Mi-a făcut cu mâna și apoi a apucat volanul, privind fix prin parbriz.

Spitalul Satake n-a fost ușor de găsit. După ziua aceea când Masayo venise să închidă magazinul și apoi hotărâse brusc să mergem împreună să-l vedem pe domnul Nakano, eu încă nu îl vizitasem la spital, așa cum s-ar fi cuvenit.

Chiar și în ziua în care fusese înjunghiat, imediat după ce și-a revenit din anestezie, domnul Nakano a fost foarte activ. Decojise până la jumătate banana pe care i-o adusese Masayo și o molfăia, ținând-o strâns în mână.

— Cu ocazia asta o să-mi facă și tot felul de analize, a spus el relaxat.

— Dar rana cum e? l-am întrebat eu, însă cea care mi-a răspuns a fost Masayo.

— Ei, nu-i cine știe ce rană, a spus ea încet. Au zis că s-a folosit un cuțit, dar se pare că era un cuțit de tăiat hârtia.

Masayo a luat și ea o banană și a început s-o decojească. Felul în care o ținea în mână era mai elegant, dar o decojea la fel de urât ca și domnul Nakano.

Așadar, domnul Nakano fusese înjunghiat cu un cuțit de hârtie.

— Cuțit pentru hârtie? m-am mirat eu.

— Da, exact. Dintre toate câte se puteau găsi, a fost taman un cuțit de hârtie.

— Păi, și poți să tai pe cineva cu un cuțit pentru hârtie?

— Normal că nu.

— Dar i-a curs sânge, nu?

— Mda, ce să zic? Așa e Haruo.

În momentul când am primit telefonul de la Masayo, m-am gândit că pe domnul Nakano numai „Banca” ar fi putut să-l înjunghie. Dar nu era așa.

— Am vorbit odată mai mult la telefon. Mai țineți minte? s-a băgat el în vorbă.

— Mai mult?

Într-o singură zi domnul Nakano vorbea mult la telefon de două-trei ori. De obicei prima discuție e cu un client. „Nu știu de ce, dar și când vând, și când cumpără, oamenii sunt foarte suspicioși dacă e vorba de lucruri vechi. Dacă-i vorba de lucruri noi, le cumpără pur și simplu, chiar și *online,* și dau o grămadă de bani pe ele!” se plânge câteodată domnul Nakano.

— Despre ce dată vorbiți?

— Să fie vreo săptămână…? Ții minte o femeie care a sunat să reclame că nu știu ce cuțit nu e bine ascuțit și ne cerea să i-l ascuțim din nou?

Spunând asta, domnul Nakano a mai luat o banană, pe care a decojit-o până la coadă și a băgat-o pe toată în gură.

— Ai grijă să nu te îneci dacă înghiți atâta dintr-odată, i-a spus Masayo.

— Doar nu se-ntâmplă nimic dintr-atât!

— Dar citești tot timpul prin ziare despre oameni care au murit fiindcă n-au mai putut înghiți banane.

— Fugi de-aici! E vorba de *mochi*[32] care se mănâncă de Anul Nou, nu de banane!

— E ceva legat de rândul acela scris în registru? am întrebat eu, aducându-mi aminte de cuvântul „plângere” scris cu negru, albastru și roșu.

— Da, da, ăla e. Ce femeie insistentă! Era nervoasă că nu-i taie cuțitul cumpărat de la noi și-mi tot cerea să i-l ascut din nou.

— Se pot ascuți și cuțitele pentru hârtie?

— Cele de calitate foarte bună da, se pot. Dar cele fragile, cum sunt cele pe care le vindem noi, nu. Neah! a scuturat din cap domnul Nakano.

O vreme a rămas cu privirea pierdută, ca și cum s-ar fi uitat la ceva în depărtare.

— Și totuși avea o voce frumoasă, a continuat el. De la acea „voce frumoasă” am mai primit pe urmă încă un telefon. Îmi cerea să vin undeva mai încolo, dincolo de aleea cu prăvălii, și să aduc cu mine piatra de ascuțit. Un telefon

foarte ciudat. Când te-apuci de afaceri cum e a mea, ajungi să nu mai dai atenție ciudățeniilor de tot felul, dar de data asta mi s-a părut neobișnuit să mă cheme undeva departe de strada noastră. Nu e un loc normal de întâlnire. Cu toate astea, am ascultat de vocea aceea și m-am dus.

— Ce ne facem cu tine? a șoptit Masayo.

Uitându-se absent la ea, domnul Nakano a ridicat din umeri.

A luat piatra de ascuțit în mână, fără s-o mai împacheteze, și a plecat spre locul unde urmau să se întâlnească. Femeia era acolo. Avea părul prins într-un coc și purta un șorț cu pieptar, o fustă până la genunchi, iar în picioare, șosete albe și sandale. Partea din față a sandalelor era cu plasă și de asta i-a rămas în minte. Era un model de sandale care s-a vândut până pe la mijlocul anilor șaptezeci. Atenția pe care o acorda acestui gen de detalii arăta că domnul Nakano e proprietarul unei prăvălii de mărunțișuri.

Femeia părea cam de aceeași vârstă cu el. Se dăduse cu un ruj strident. „E periculoasă", i-a trecut lui prin minte. O astfel de femeie are ceva periculos. Asta a fost impresia proprietarului prăvăliei de mărunțișuri. Sau mai degrabă impresia unui om obișnuit.

Femeia i-a spus să se așeze pe vine.

— Ce?! a exclamat domnul Nakano.

— Stai acolo și ascute-mi cuțitul! a continuat ea.

La fel ca la telefon, avea o voce frumoasă. Chiar mai frumoasă când o auzeai direct.

— Cred că am avut o mică erecție, a șoptit domnul Nakano.

Masayo a plescăit din limbă.

Ca și când ar fi fost vrăjit, domnul Nakano s-a așezat pe vine. A pus jos piatra de ascuțit, a turnat peste ea un pic de apă din sticla pe care o avea la ea femeia și a început să ascută încet cuțitul pe care tot ea îl adusese. Ea stătea impozantă în picioare, în mijlocul drumului.

Domnul Nakano a continuat să ascută încet cuțitul.

— Să-i ducem niște fructe la spital? a întrebat Takeo. Pe domnul Nakano sigur nu-l impresionează florile.

Se poate să fi fost încă sub efectul anesteziei, pentru că după asta domnul Nakano a adormit brusc și, cu toate că Masayo l-a scuturat și l-a îmboldit, nu s-a trezit.

Nici eu, nici Takeo n-am mai mers pe la el, căci eram foarte prinși cu munca la prăvălie. Deși era mai puțin

aglomerat decât când domnul Nakano fusese plecat în excursie în Hokkaido, prăvălia mergea totuși în continuare bine. Când am avut în sfârșit câteva zile libere, eu și Takeo am stabilit să mergem împreună la spital. Nu reușisem să-l întreb de ce îl înjunghiase femeia. Am vrut s-o întreb pe Masayo, dar la prăvălie nu-mi prea venea să fac asta. Putea să apară în orice moment și proprietarul magazinului de biciclete, cu ochii lui pătrunzători.

Căpșunele le-a ales Takeo. I-am spus că sunt cam scumpe, dar mi-a răspuns că nu mergi în fiecare zi la cineva la spital. Într-un final am luat două cutii de căpșune și ne-am dus în rezerva privată a domnului Nakano, dar când am ajuns acolo, am aflat că fusese deja mutat într-un salon de șase persoane. Gândindu-mă că într-un astfel de salon va fi dificil să-l întreb detalii despre incident, am tras perdeaua de la patul lui. „Banca” era acolo.

— A! am exclamat eu surprinsă, iar ea mi-a zâmbit.

Contrastul dintre ochii ce-i păreau tăiați în piatră și buzele ei pline era foarte atrăgător.

— Doamna Sakiko, de la anticariatul Asuka, ne-a prezentat-o voios domnul Nakano. Hitomi și Takeo, i-a spus apoi doamnei Sakiko.

— Anticariatul Asuka e acela unde se găsesc tot felul de vase? a întrebat Takeo, iar doamna Sakiko a dat din cap că da. E un anticariat foarte bine gestionat, a continuat Takeo, însă ea a scuturat ușor din cap.

Nu-ți puteai da seama când spune da și când nu. Într-adevăr, era o persoană al cărei stil nu i se potrivea deloc domnului Nakano.

— Ei, Hitomi, așa-i că vrei să afli ce s-a mai întâmplat pe urmă? a spus domnul Nakano, fără să-și coboare vocea nici măcar un pic.

Și în fața doamnei Sakiko avea exact aceeași atitudine ca atunci când era cu noi sau cu Masayo. Doamna Sakiko ne-a invitat să ne așezăm. Am protestat timid, dar domnul Nakano a început să vorbească, rânjind:

— Nu vă mai jenați. Reținerile astea nu sunt bune pentru organism. Dacă înduri ca prostul, ai mari șanse să devii impotent.

Aș fi vrut să văd ce față face Takeo, dar nu mă puteam întoarce.

— Deci i l-am ascuțit, a început domnul Nakano fără nicio introducere, așa cum făcea întotdeauna. I l-am ascuțit foarte bine. Și când am terminat, m-am ridicat și i l-am dat. Cuțitul de hârtie. A întrebat dacă sunt sigur că taie. I-am

răspuns că da, sunt sigur. Atunci ea, fără să dea nici cel mai mic semn că ar face asta, m-a înjunghiat într-o parte. N-a balansat cuțitul nici înainte, nici înapoi, ci l-a înfipt pur și simplu, cu o mișcare așa de firească, de parcă ar fi alungat o muscă.

Domnul Nakano ne povestea totul ca și cum ar fi spus a nu știu câta oară niște replici învățate pe dinafară. Și eu, și Takeo eram uluiți.

— Era un cuțit de tăiat hârtia, cu care în mod normal n-ai fi putut înjunghia un om, dar îl ascuțisem foarte bine, așa că n-a avut nicio problemă să-l înfigă în mine.

Chiar în momentul în care domnul Nakano a rostit ultimul cuvânt, doamna Sakiko a scos un suspin și a izbucnit în plâns.

Am crezut că lacrimile i se vor prelinge pe obraz și atât, dar ea nu se mai oprea. Nu scotea niciun sunet, ci doar plângea. M-am gândit că așa trebuie să arate, probabil, un „râu de lacrimi". În afară de domnul Nakano, care mi-a cerut un șervețel și apoi i l-a dat doamnei Sakiko, nimeni n-a scos niciun cuvânt. Doamna Sakiko plângea într-o tăcere mormântală. Nici măcar nu folosea șervețelul ca să-și șteargă nasul, ci plângea așa, încontinuu.

Cred că trecuseră deja vreo zece minute, când deodată s-a oprit la fel de brusc cum începuse. Era rigidă ca o statuie și părea că nu aude nimic din ce-i spune domnul Nakano – că totul e în regulă, că pe femeia aceea o s-o dea în judecată și că va fi anchetată. Mi-a venit în minte statueta pe care o fotografiase Masayo, aceea despre care nu ne dădeam seama dacă e câine, iepure sau urs. „Dac-ai fotografia-o pe doamna Sakiko dintr-o parte, ar ieși o fotografie care s-ar vinde foarte bine", m-am gândit eu o clipă.

— Mda, îmi pare rău… și-a cerut scuze domnul Nakano.

Aveam senzația că nici el nu știe de ce se scuză. Doamna Sakiko era fără grai. Într-un final a întins mâna după pachetul de șervețele și, în timp ce își sufla nasul, s-a uitat lung la domnul Nakano.

— Vocală, a zis ea. O să fiu mai vocală. De-acum încolo.

— Ha? a strigat năucit domnul Nakano.

— O să fiu mai vocală. De asta te rog să nu te mai dai la alte femei în afară de soția ta.

Spusese asta încet, dar cu o voce foarte fermă.

— Aha, a bolborosit domnul Nakano.

Vocea lui îți amintea de un luptător de *sumo* care fusese împins în afara saltelei.

— Da, da, așa o să fac, a continuat el timid.

Doamna Sakiko s-a ridicat sigură pe ea și a ieșit din salon. Nu s-a uitat nici măcar o dată în urmă.

La puțin timp după aceea am ieșit din salon și eu cu Takeo și ne-am dus repede la lift.

— E o femeie foarte dificilă, a șoptit Takeo.

— Așa a spus și Masayo mai demult. Că până la urmă domnul Nakano se încurcă întotdeauna cu femei puternice și dificile.

— Dar e frumoasă totuși.

— E genul tău? l-am întrebat pe Takeo.

Intenționasem s-o spun ca și cum nu ar fi ceva important, dar nu mi-a ieșit.

— Eu nu am un „gen", mi-a răspuns el. Dar lasă asta. Ce-o fi vrut să spună cu „O să fiu mai vocală"?

— Vorbea despre ce faci când ajungi la orgasm.

— Ha? a strigat Takeo în gura mare.

După asta o vreme niciunul dintre noi n-a mai zis nimic. Ca să rup tăcerea, am oftat adânc.

— Eu, dac-ar fi să mă mai nasc o dată, n-aș vrea să devin domnul Nakano.

Takeo a râs înfundat.

— Sigur n-o să te reîncarnezi în domnul Nakano.

— Asta așa-i, dar cine știe?

— Dar, vezi tu, mie nu-mi displace doamna Sakiko, a spus Takeo.

Nici mie nu-mi displăcea. Evident, nici domnului Nakano. Sunt mulți oameni în lumea asta care nu-mi displac, dar o parte dintre ei intră în categoria celor pe care mai degrabă îi plac, iar o altă parte în categoria celor pe care mai degrabă îi displac. Însă câți sunt oare cei pe care îi plac cu adevărat? Cu astfel de gânduri în minte, i-am strâns ușor mâna lui Takeo. El a tresărit.

Când am ieșit din spital, m-am uitat pe cer. O stea al cărei nume nu-l știu, dar care se vede întotdeauna foarte bine în perioada asta a anului, strălucea pe cerul ce mai păstra încă urmele zilei.

— Takeo! l-am strigat eu.

— Da, mi-a răspuns el.

— Takeo! l-am mai strigat o dată.

M-a sărutat. Pe buze doar. Nu i-am răspuns cu un sărut pasional, ci am rămas așa, cu gura închisă. „Ce buze fierbinți are!" m-am gândit. De undeva se auzea cum cineva încearcă să pornească un motor. Apoi s-a lăsat liniștea.

Un câine mare

— Păi, așa deci. Cum îi zice? Din ăla foarte mare. Cum îi spune? m-a întrebat domnul Nakano, scoțându-și șorțul negru.

Astăzi nu ar fi trebuit să meargă la preluat de marfă, însă chiar mai înainte l-a sunat un client care i-a cerut o expertiză. Domnul Nakano nu e foarte priceput la evaluări, dar clientul ăsta s-a ținut scai de el și, nemaiavând încotro, a trebuit să accepte.

— Ăla mare? l-am întrebat eu nedumerită.

Ca de obicei, poveștile domnului Nakano începeau dintr-odată, fără nicio introducere.

— Ăla cu blană mare, așa… cum să spun? Ca o femeie cu care ți-e greu să începi ceva, a continuat el netulburat.

— Vorbiți despre o femeie?

— Nu, nu. Nu e om.

— Nu e om?

— Îți vine să crezi? E câine! a strigat el grăbit, aruncându-și șorțul în încăperea din spate.

— Câine? am repetat eu.

— Da, câine. Cum îi zice? Din ăla de talie mare, cu corpul lung, care sare ca un apucat prin grădina respectabilei familii.

Mi-a venit să râd auzindu-l pe domnul Nakano cum spune „sare ca un apucat prin grădina respectabilei familii”.

„Sare ca un apucat” și „respectabila familie” nu se potriveau deloc.

— Păi, așa deci. Eu mă duc, a spus domnul Nakano, trecându-și mâinile peste vesta sa de poliester cu multe buzunare.

— Mergeți cu bine, i-am răspuns eu.

S-a auzit zgomotul înfundat al motorului. Dacă ar fi să ne luăm după spusele domnului Nakano, săptămâna trecută i-a făcut o revizie completă. A descoperit că nu era dusă doar bateria, ci era ruptă și cureaua de la motor. Uitându-se peste factura de la atelierul auto, domnul Nakano mormăia de unul singur: „Și eu, și Takeo ne-am învățat cu mașina asta, așa că mai puteam fenta cureaua”.

— Oare chiar e serios când spune asta? l-am întrebat în șoaptă pe Takeo, iar el a dat din cap că da.

— Domnul Nakano e întotdeauna serios, a zis apoi.

Până la urmă s-a făcut și revizia completă a camionetei și s-a vindecat complet și rana domnului Nakano. Din analizele minuțioase pe care i le făcuseră cât a stat în spital, s-a văzut și că era suspect de diabet, așa că a devenit dintr-odată expert în tot ce ținea de calorii, dar, în afară de asta, devenise iar domnul Nakano cel de dinainte. Acum lua curba larg, învârtind volanul cu o singură mână.

Razele soarelui din miezul verii pătrundeau prin toate ungherele prăvăliei. Eu stăteam pe scaun și îmi masam singură umerii, lovindu-mi-i ușor.

Povestea cu câinele care „sare ca un apucat prin grădina respectabilei familii" vine de la domnul Maruyama – „jucăria lui Masayo", cum îi spune domnul Nakano.

— Se pare că Maruyama stă într-un apartament din orașul învecinat, ne-a spus domnul Nakano, părând ușor nemulțumit.

— A, da? am răspuns eu.

— Păi, dacă tot e jucăria surorii mele, mai bine-ar sta împreună cu ea. Și-așa are o casă mare…

Locuința lui Masayo era o casă veche și elegantă, rămasă moștenire după moartea părinților lor.

— Nu ți se pare o nesimțire să stea separat de soră-mea?

Mă întrebam adesea dacă nu cumva domnul Nakano are un complex psihologic de dependență față de sora lui. „Probabil că asta este", am conchis acum.

— Iar proprietarul acelui apartament…

Atât a mai spus domnul Nakano, după care a tăcut cu subînțeles. Eu nu i-am luat în seamă tăcerea aceea insinuantă, ci am continuat să confecționez pungi, împăturind hârtie de ziar. Clienților care cumpără produse de valoare le dăm plase cu toartă, ca la magazinele din mall-uri, dar pentru clienții care iau lucrușoare mărunte avem pregătite pungi de hârtie, ca acelea de la aprozarele de demult: o foaie împăturită în patru, cu colțurile lipite.

— Ce frumoase sunt pungile pe care le faci tu, Hitomi! mi-a spus domnul Nakano, părând de-a dreptul impresionat.

— Chiar? i-am răspuns.

— Ai degete îndemânatice. Le faci chiar mai bine decât sora mea.

— Chiar? am repetat eu.

Pornind de la cuvântul „soră", domnul Nakano a început din nou povestea despre câinele din „grădina respectabilei familii". Ea suna după cum urmează.

Proprietarul apartamentului domnului Maruyama era un om foarte rău.

Clădirea se numea Maison Kanemori Part 1 și, deși fusese construită cu vreo patruzeci de ani în urmă și în realitate stătea să se prăbușească, chiria pe care proprietarul o cerea cu nerușinare era cât pentru un apartament nou. Fiind foarte grijuliu cu tot ce ținea de aspectul exterior, precum văruitul sau schimbatul tapetului, proprietarul reușise s-o facă să arate aproape ca o clădire nou construită. Interiorul era frumos aranjat, iar camerele erau împărțite ca odinioară, fiind destul de spațioase și lăsând mult loc de depozitare. Clienții erau ușor de păcălit și plăteau repede garanția, căci nu observau fața ascunsă a clădirii Maison Kanemori, adică faptul că din camera vecină se auzea orice sunet, pereții erau strâmbi, iar când venea seara, gândacii de bucătărie ieșeau din țevile de scurgere și împânzeau toate apartamentele.

Și, ca și cum spoiala n-ar fi fost de ajuns, Maison Kanemori beneficia și de decorul natural ce o înconjura, în nouă din zece cazuri chiar și acei clienți care aveau senzația nedeslușită cum că ceva n-ar fi tocmai în regulă rămâneau fără glas când dădeau cu ochii de grădina ce se afla chiar în fața intrării, una căreia i se potrivea perfect adjectivul „luxuriantă”.

Maison Kanemori era construită pe terenul proprietarului, având trei segmente unite, de la Part 1 la Part 3. Grădina luxuriantă, însă pe care proprietarul n-o mai îngrijea, înconjura toate cele trei corpuri, precum și clădirea centrală, unde locuia el. Specii frumoase de arbori, întâlnite de obicei în păduri, precum stejarii japonezi, mestecenii, magnoliile sau arțarii japonezi, se amestecau cu pomi fructiferi precum piersicii sau mandarinii și cu plante decorative ca măslinul parfumat, azaleea sau hortensia, toate crescând într-o abundență dezordonată. Peluza era formată din floricele albe și albastre crescute prin iarbă, iar la intrare exista o arcadă de trandafiri mari.

— O grădină capricioasă și fără reguli. Așa-mi pare mie, i-am spus domnului Nakano, iar el a încuviințat din cap.

— Dar, vezi tu, dacă Maruyama a fost așa de prost încât să se lase prins de sora mea, evident că l-a prostit și proprietarul acela hapsân, mi-a răspuns apoi domnul Nakano, clătinând din cap.

Mi-a explicat după aceea că, dacă atunci când vine vorba de chiria prea mare, mai poți să strângi din dinți, răutatea proprietarului venea din faptul că nu-i suportă pe chiriași.

— Nu-i suportă? am întrebat eu.

— Exact. Nu-i suportă, mi-a răspuns domnul Nakano, coborându-și intenționat vocea.

Soția proprietarului era înnebunită după grădină și nu îi ierta sub nicio formă pe chiriașii care ar fi stricat chiar și cel mai mărunt lucru de-acolo. Dacă și-ar fi arătat ostilitatea doar față de vreunul care în trecut i-ar fi devastat grădina, ar mai fi fost de înțeles, dar ea era extrem de severă chiar și cu cei care nu făcuseră niciodată nimic. La început, când mergeai să vezi apartamentul, păreau un cuplu foarte modest și blând, care nu înțelege prea bine mersul lucrurilor. Dar odată ce semnai contractul, întorceau foaia și țipau la tine din orice.

— Țipă la tine? am întrebat eu mirată, iar domnul Nakano a râs.

— De pildă, mi-a zis el, dacă-ți lași bicicleta într-un colț al grădinii, după o oră găsești lipit pe ea un autocolant pe care scrie „Aici nu e parcare de biciclete” sau „Se va ridica”.

— Autocolant?

— Cică le-ar face chiar ea.

— Te cam cuprinde frica, nu? am întrebat eu, iar domnul Nakano a dat din cap.

— Și, pe lângă asta, se și dezlipește greu, a adăugat.

— Dar de ce n-ai voie să-ți lași bicicleta acolo?

— Păi, faci umbră plantelor și poate mai calci și florile.

Domnul Nakano s-a ridicat, spunând cu un glas oarecum bucuros că Maruyama nu se pricepe la oameni. Apoi a început să strângă lucrurile de pe băncuța de afară, pregătindu-se să închidă prăvălia.

Adevărul e că și eu știam de Maison Kanemori. E la mai puțin de cinci minute de casa lui Takeo. Într-o zi, când l-am însoțit pe Takeo până la el acasă (nu am intrat să dau bună ziua), am trecut pe lângă Maison Kanemori. În zonă doar acel loc arăta ca o pădure, așa că grădina cu care se mândrea proprietarul chiar era un motiv de mândrie, iar dacă spunea cineva că e un loc elegant, chiar era așa.

— Pe-aici doar locul ăsta parcă nu se potrivește în peisaj, mi-a zis Takeo, privind fix spre capătul grădinii.

— Hai să intrăm! i-am spus eu, dar el a dat din cap că nu.

— Bunicul meu m-a învățat mai demult că nu ai voie să intri pe pământurile oamenilor fără permisiunea lor.

— Aha, i-am răspuns.

Mă bosumflasem un pic, pentru că Takeo făcea lucrurile exact pe dos față de ce spuneam eu. Atunci mi-a trecut prin minte să-l fac să mă sărute îndelung, dar am renunțat.

L-am întrebat pe domnul Nakano ce legătură are proprietarul cu respectabila familie și cu câinele, dar era ocupat să coboare obloanele și părea să nu mă fi auzit. Așa e domnul Nakano.

— E cald chiar și după ce apune soarele, am spus eu și am ieșit pe ușa din spate.

Pe cer se profila o semilună clară, iar într-o parte strălucea aceeași stea pe care o văzusem când am fost la domnul Nakano la spital.

— Așa, și mai departe? am strigat, întorcându-mă cu fața către prăvălie, dar n-a venit niciun răspuns.

Am auzit doar zgomotul obloanelor trase și pe domnul Nakano fredonând o melodie.

Până la urmă întreaga tărășenie despre câinele respectabilei familii am auzit-o de la Masayo. La câteva zile după ce aflasem povestea cu Maison Kanemori de la domnul Nakano, Masayo a început să povestească, la fel de brusc ca el:

— De-aia copiii familiei proprietarului s-au mutat departe și trăiesc singuri.

După multă vreme, la prăvălie ne strânseserăm toți cei ai casei: domnul Nakano, Takeo, eu și Masayo. Trecând cu privirea pe deasupra noastră, Masayo a remarcat că ultima dată când ne mai adunaserăm cu toții fusese la internarea domnului Nakano.

— Chiar așa! Ce s-a mai întâmplat cu femeia care l-a înjunghiat pe domnul Nakano? a întrebat Takeo.

— Se pare că e reținută la poliție, a răspuns prompt Masayo.

— Aha, a replicat Takeo.

Niciunul dintre noi n-a mai întrebat nici când e procesul, nici care vor fi acuzațiile. Nimic. Dădeam impresia nu neapărat că ne-ar fi jenă, ci mai degrabă că nu suntem obișnuiți să rostim lucruri care țin de o anumită înțelepciune lumească.

— Așa că, odată rămași fără ocupație, cei doi și-au luat un ogar afgan, a continuat Masayo povestea.

— Aha, am răspuns eu.

— La câinele ăsta țineau mai mult decât la grădină.

— Aha, am repetat.

— Maruyama s-a întâlnit odată cu ei pe când plimbau câinele.

— Aha, am spus din nou.

— S-au uitat foarte urât la el și, auzi chestie, i-au spus să se ducă mai încolo!

— Și ce-a făcut domnul Maruyama?

— S-a dus mai încolo.

Masayo a chicotit o vreme. Am râs și eu. Parcă și Takeo și-a relaxat un pic buzele. Doar domnul Nakano avea o figură nefericită.

— Hai, nu mai pierdeți vremea! Azi mergem în Kabukicho[33], așa că ar fi cazul să ai ceva emoții, Takeo.

Domnul Nakano a rostit toate astea cu aceeași mină nefericită. Astăzi ei doi își planificaseră să meargă la preluat marfă în Kabukicho. Fiind vorba despre un singur produs, în mod normal ar fi fost suficient să meargă doar unul din ei, dar domnul Nakano avea senzația că acest client nu era tocmai o persoană respectabilă.

— Cum vă dați seama de astfel de lucruri? l-am întrebat eu, iar el mi-a răspuns după câteva clipe de gândire:

— Felul în care vorbea la telefon a fost exagerat de politicos.

Masayo a mai rămas puțin în prăvălie și după ce au plecat ei. Patru clienți au intrat unul după altul și toți au cumpărat ce le-a sugerat ea într-o doară, cum ar fi niște farfurioare cu marginile ciobite sau pahare cu marca fabricii de bere pe ele.

La câtva timp după ce au plecat toți, am întrebat-o pe Masayo dacă o fi totul în regulă cu clientul din Kabukicho. A înclinat din cap cu îndoială, dar mi-a răspuns că da.

După încă un timp i-am spus că proprietarul domnului Maruyama era un om ciudat. Masayo a înclinat din cap mai tare decât adineauri.

— Da, așa e. Maruyama e un om bun. Totul e în regulă atâta timp cât ei nu-l silesc să facă ceva.

De data asta rostise cuvintele cu o îngrijorare venită din adâncul inimii.

Puțin după asta a plecat și Masayo acasă. Nu mai venea niciun client. Aveam timp liber, așa că am încercat să-mi aduc aminte cum arată ogarul afgan, dar mi se amestecau în cap ogarul barzoi și un *basset hound*, așa că n-am reușit să mă lămuresc prea bine.

Se zice că proprietarii și-ar fi crescut câinele în casă. Umbla vorba că și-ar fi luat un *futon*[34] dublu și dormeau acolo cu toții, împreună. Când Masayo ne-a spus asta, am întrebat dacă era sigur *futon* și nu pat, dar ea a insistat că așa era.

Tocmai îmi trecea prin minte imaginea unui câine mare lăfăindu-se pe un *futon,* când a sunat brusc telefonul. Am sărit speriată de pe scaun. Era cineva care voia să știe cât costă un fierbător electric de orez din 1975, așa că i-am spus ora la care se va întoarce domnul Nakano și am închis. Până s-au întors domnul Nakano și Takeo, n-a mai intrat niciun client.

— Era un coif, mi-a spus Takeo.

Ca de obicei, stătea pe taburetul galben. Eu mă așezasem pe un scăunel de lemn cum sunt cele pe care le folosesc copiii la grădiniță. Scăunelul ăsta nu era luat din prăvălia domnului Nakano, ci mi-l cumpărasem eu dintr-un bazar din apropierea blocului unde locuisem înainte.

De fiecare dată când venea la mine, Takeo se așeza întotdeauna pe taburetul galben și aveam senzația că deja se obișnuise cu el, dar tot timpul se așază cu teamă, așa că mă întreb dacă nu are cumva o problemă cu culoarea galbenă.

— Coif? am repetat eu.

— După cum a spus domnul Nakano, clientul ăsta era un domn Yakuza, a răspuns Takeo, punându-și coatele pe masă.

— Un domn Yakuza? am râs eu, căci combinația de cuvinte mi s-a părut amuzantă.

— Păi, e client, nu? Și de fapt printre clienții noștri e din categoria celor în regulă.

Apartamentul „domnului Yakuza" era la ultimul etaj al unei clădiri elegante, ce dădea în strada unde se află și primăria de sector. Au căutat un loc de parcare, dar peste tot era plin de limuzine negre Nissan President, Mercedes Benz și Lincoln, așa că n-au găsit niciun colțișor liber. Neavând de ales, au parcat la câteva străzi mai încolo și au întârziat la întâlnire.

— Domnul Nakano era cam agitat, mi-a spus Takeo, legănându-se pe scaun.

— Cum arată domnul Nakano când e agitat? l-am întrebat eu, iar el s-a oprit din legănat.

— Vorbește grozav de politicos.

— Cum? La fel ca „domnul Yakuza"? am râs eu, iar Takeo a început iar să se legene pe scaun.

Taburetul scârțâia ascuțit.

Chiar dacă domnul Nakano și Takeo întârziaseră, au fost foarte bine primiți. Frumoasa soție a „domnului Yakuza" a apărut ținând elegant, cu ambele mâini, o tavă cu un ceainic și niște cești din porțelan Ginori[35], pline cu un ceai foarte parfumat. Alături erau puse o ceșcuță cu lapte și zahăr presat

în formă de trandafir. I-a poftit să se servească, iar ei s-au repezit să bea ceaiul.

— M-am grăbit prea tare și m-am ars, mi-a spus tăios Takeo.

Au apărut și prăjituri. Erau niște prăjituri închise la culoare, nu foarte dulci, făcute aproape numai din ciocolată.

— Și pe alea te-ai repezit să le mănânci? l-am întrebat eu.

El a dat din cap că da.

— Au fost bune?

— Strașnic de bune.

Câteva momente Takeo s-a uitat în gol.

— Deci îți plac dulciurile, am spus eu, dar el a clătinat ușor din cap și a zis că prăjitura a fost bună tocmai pentru că nu era așa de dulce.

I-am spus să nu mai scârțâie scaunul și a făcut o față foarte mirată. S-a oprit din legănat.

După ce domnul Nakano și Takeo au terminat de mâncat, „domnul Yakuza" a bătut din palme. Au apărut doi bărbați cu o placă pe care erau așezate o armură și un coif. Amândoi bărbații purtau pantaloni negri și cămăși albe. Unul dintre ei, care părea mai tânăr decât Takeo, avea și cravată. Cel fără cravată era ras în cap și purta niște ochelari cu lentile rotunde, ca ai lui John Lennon. După ce au așezat placa cu grijă pe podea, au ieșit din cameră.

— Deci cam la cât ar ajunge? a întrebat „domnul Yakuza" cu o voce puternică.

— Mda, să vedem…

„Domnul Yakuza" vorbise în dialectul *Kansai*[36], iar domnul Nakano încercase să folosească și el intonația din zonă.

— Domnul Nakano poate să evalueze și așa ceva?

— Se pare că de fapt prețurile la coifuri și armuri sunt fixe pe piață, mi-a răspuns Takeo, privind în jos.

Nu mai putea să se legene și nu-și găsea locul. M-am făcut că nu observ.

Domnul Nakano a fixat un preț de o sută de mii de yeni. Cu o voce gravă, „domnul Yakuza" a spus că nu are nicio obiecție. Imediat a apărut frumoasa lui soție, aducând whisky, pe care l-a turnat în niște pahare joase, în timp ce pe unele din cristal de Baccarat le-a umplut cu apă. Takeo nu s-a atins de băutură, dar domnul Nakano a golit trei pahare unul după altul.

Alcoolul i s-a urcat repede la cap, așa că a prins curaj și a început să întrebe fără reținere dacă mai au și alte lucruri de

vânzare. Takeo devenise agitat. „Domnul Yakuza” se cufundase tăcut în fotoliu.

— De la noi aveți la magazin sticlele acelea cu forme rare, a spus soția. Sunt frumoase, nu-i așa? Sunt sticle de băutură occidentale. Eu le adun, una câte una.

Takeo și domnul Nakano au schimbat o privire între ei. Mai târziu, după ce au urcat în camionetă, domnul Nakano i-a spus lui Takeo:

— Grozavă femeie, așa-i? Probabil că-i prostituată. Și probabil că merge în locuri unde noi n-o s-ajungem în viața noastră și le vinde clienților băuturi scumpe, de care noi n-o să ne putem atinge vreodată.

Când au oprit mașina la semafor, din portbagaj s-a auzit un zgomot, ca și cum obiectele de acolo se loveau între ele. Probabil că armura și coiful alunecaseră cumva, căci le împachetaseră cam în pripă. Când au intrat pe Kōshu Kaidō[37], Takeo a tras pe margine și a oprit camioneta. Domnul Nakano dormea de ceva vreme. Takeo a fixat bine armura între cutiile de carton deja clădite în portbagaj. Când s-a întors la volan, domnul Nakano dormea în continuare. Sforăia încet, cu gura întredeschisă.

— Mâncarea pe care-ai făcut-o azi e chiar bună, mi-a spus Takeo după ce a terminat de povestit ce se întâmplase la „domnul Yakuza”.

— Da? i-am răspuns eu indiferentă.

De fapt la mâncarea de azi depusesem mult efort, ceea ce nu mi se întâmplă de obicei. Creveți gratinați. Salată de roșii cu avocado. Supă cu morcovi și ardei. Pentru că în general nu gătesc, mi-a luat două ore să le fac pe toate.

— Nu-i cine știe ce, am răspuns, ducând la gură un crevete.

Nu era foarte sărat. De fapt era cam nesărat. Apoi am luat o gură de supă. Era condimentată.

Am mâncat în tăcere alături de Takeo. Am golit și două cutii de bere. În seara asta Takeo n-a băut aproape deloc. Eu abia terminasem de mâncat jumătate din porția mea, iar el dăduse gata totul. Mi-a spus că a fost foarte bun și a început să se legene pe scaun.

— Auzi, ce fel de câine e ogarul afgan? l-am întrebat.

— Hmmm, a ridicat el din sprâncene.

A luat blocnotesul de pe masă și mi-a desenat repede: nas ascuțit, picioare lungi – și i-a ieșit un desen cu un ogar afgan.

— Ce bine știi să desenezi! l-am lăudat eu. Atunci desenează și un barzoi.

Legănându-se pe scaun, a trecut cu creionul prin câteva pagini din blocnotes. Într-o clipită a apărut pe hârtie silueta unui barzoi.

— Takeo, ești fantastic! Extraordinar!

El își freca vârful nasului cu degetul arătător.

Îl rugam încontinuu, iar din mâna lui au ieșit, pe rând, un *basset hound,* un fierbător de orez din anii șaptezeci, păpușile pe care le confecționează Masayo. M-am mutat pe pat și Takeo a început să schițeze silueta mea, așa cum stăteam întinsă. Am pozat ca în *Maja dezbrăcată* a lui Goya, iar Takeo a făcut imediat schița. I-am spus că de fapt e *Maja îmbrăcată,* dar singurul lui comentariu a fost „Ce?”.

După câteva clipe Takeo s-a oprit brusc din desenat.

— Ah!

În momentul în care l-am întrebat ce-a pățit, s-a ridicat și s-a întins peste mine.

Și-a dat jos blugii într-o secundă. Am încercat să mi-i dau și eu jos pe ai mei, iar el s-a oprit o clipă, reținut. Erau strâmți și îmi era cam greu, dar Takeo i-a tras de pe mine ca și când ar fi curățat ceva de coajă. Am făcut rapid sex.

Apoi, fără să scoată vreun cuvânt, și-a scos tricoul. Eu rămăsesem cu bluza pe mine și m-am gândit că o să mi-o scoată el, așa că am rămas nemișcată. N-a făcut-o. Mă întrebam dacă să mă dezbrac sau nu. Takeo avea o expresie absentă.

— Takeo! l-am strigat.

Cu aceeași expresie absentă, mi-a răspuns:

— Hitomi!

Zilele calde de vară au mai continuat un timp. Credeam că vremea o s-o țină tot așa, dar s-a răcit și dintr-odată a venit toamna peste noi. Prăvălia o ducea bine. Armura cu coif luată de la „domnul Yakuza” se vânduse cu aproape un milion, apoi niște păpuși *daruma*[38] preluate cu o mie de yeni se vânduseră pe internet, la licitație, cu aproape șaptezeci de mii de yeni, așa că domnul Nakano s-a lăudat că dacă o ținem tot așa, va mai angaja două sau trei persoane.

— Dar atunci salariul meu sigur n-o să mai crească, i-am șoptit eu lui Takeo.

Însă la sfârșitul lunii aveam un salariu cu șase mii cinci sute de yeni mai mare. Suma asta îl reprezenta bine pe domnul Nakano.

În ziua aceea am mers cu Takeo să bem ceva. La un restaurant thailandez din clădirea gării, până la ora șapte, puteai să iei o bere cu o sută de yeni. Am băut acolo până după ora opt, iar apoi Takeo a comandat orez, pe care l-a înfulecat cu pui marinat în sos de pește, prăjit în ulei încins. Am împărțit nota de plată și tocmai voiam să ieșim, când am dat peste Masayo și domnul Maruyama, care stăteau la o masă de lângă ușă.

— Hei! a exclamat veselă Masayo.

Takeo s-a tras un pas înapoi.

— Haideți să beți ceva cu noi! ne-a invitat ea.

Până să apucăm să răspundem, Masayo s-a mutat lângă domnul Maruyama, de partea cealaltă a mesei, și ne-a făcut semn să stăm pe scaunele rămase libere.

— E foarte dubios, a început ea imediat.

— Poftim? am răspuns noi într-un glas.

— În ultima vreme nimeni n-a mai văzut câinele, a spus ea, ducând la gură halba de bere.

Chelnerul venise lângă masă.

— Hai, trebuie să comandăm. E bine dacă luăm bere? La sticlă, vă rog. Nu neapărat Singha[39], ci normală, japoneză.

Masayo i-a turuit toate astea chelnerului dintr-o răsuflare. După ce acesta a plecat, s-a uitat la Maruyama, căutând pe chipul lui un semn de aprobare. El a dat din cap nedeslușit, cum făcea de obicei.

— E vorba de câinele proprietarilor dumneavoastră? am întrebat, întorcându-mă către Maruyama.

Acesta a încuviințat din cap.

— În plus, autocolantele alea au devenit de nesuportat, nu? a spus Masayo, uitându-se scurt la Maruyama.

Chelnerul s-a întors cu berile. Masayo a pus paharele în fața mea și a lui Takeo și a turnat repede în ele. Berea a făcut multă spumă, iar din paharul lui Takeo a dat pe dinafară. Masayo turuia în continuare, fără să-i pese de asta.

— Zilele trecute Maruyama s-a uitat un timp la copacii din grădină, iar a doua zi a găsit lipite trei autocolante.

— Trei? m-am mirat eu.

Takeo sorbea liniștit spuma.

— Pe fiecare din ele era scris „Să avem grijă de copacii din grădină!”, a răspuns indignată Masayo.

Domnul Maruyama a dat din nou nedeslușit din cap. Mi-a venit să râd, dar cum nu râdea nimeni altcineva, m-am abținut.

— Unde anume erau lipite pe ușă?

— Lângă margine, sub cele de la referendum și de la televiziunea publică.

— Aaa… a spus Takeo, ca și când ar fi oftat.

Masayo și-a mutat privirea asupra lui. Takeo s-a uitat repede în jos.

— Nu le mai pot dezlipi, s-a plâns domnul Maruyama și atunci i-am auzit pentru prima dată vocea.

Avea un timbru grav și prelung. Era o voce frumoasă.

— De fapt e ușa proprietarilor, așa că s-ar putea să nici nu fie o infracțiune dacă lipesc ceva pe ea, a continuat plină de vervă Masayo.

— Aha, am răspuns eu.

Takeo a rămas tăcut.

Domnul Maruyama își terminase berea din halbă. Masayo bea și ea printre răsuflări. Am luat și eu paharul în mână. Nu era prea rece. Când l-am dus la gură, n-am simțit decât gustul alcoolului.

Domnul Maruyama a întins bețișoarele după o bucată de pui prăjit. Exact așa ceva mâncaserăm și noi mai devreme. Masayo a luat și ea o bucată chiar în același moment. Cât timp au mâncat ei doi, noi n-am scos niciun cuvânt. Takeo bătea cu piciorul ritmul melodiei thailandeze care se auzea în restaurant. Era o melodie fără un ritm clar, așa că Takeo avea tendința să rămână în urmă.

— Noi ar cam trebui să plecăm, am zis.

Domnul Maruyama și Masayo erau absorbiți de mâncare, așa că ne-am ridicat. Pe Takeo parcă l-ar fi tras cineva în sus. Masayo a ridicat privirea spre noi, de parcă ar fi spus „Deja?”. Avea însă mâncare în gură și nu putea vorbi.

M-am aplecat ușor în semn de salut. La fel a făcut și Takeo. Când să ne întoarcem și să ieșim, domnul Maruyama, ștergându-și degetele de șervet, a spus cu o voce joasă:

— Din câte știu, câinele se pare că a murit.

— Hitomi, ție îți plac câinii?

— Mi-e indiferent.

— Se zice că ți-e greu când pierzi un animal de companie, a spus domnul Nakano, răsfoind registrul de casă.

— Da? Eu n-am avut nici câine, nici pisică.

Pe drumul de întoarcere de la restaurantul thailandez unde ne întâlniserăm cu Masayo și domnul Maruyama, Takeo mi-a spus:

— E foarte dureros când îți moare câinele.

— Ai avut câine? l-am întrebat eu, iar el a dat din cap că da.

— Da, a zis. Când mi-a murit, am început să lucrez la domnul Nakano.

— A, da? i-am răspuns eu, dar el nu părea că vrea să mai continue.

N-a mai spus decât că anul trecut îi murise metisul pe care îl avea de când era la grădiniță, apoi a rămas tăcut. I-am spus că azi îl conduc eu. După ce mi-a vorbit despre câinele lui, îi pierise toată energia, așa că am mers împreună până la el acasă. Când am ajuns în apropiere, parcă își mai revenise. Mi-a spus că totuși mă va conduce el pe mine. S-a întors, dar l-am oprit.

După ce Takeo a dispărut pe ușa de la intrare, m-am întors pe călcâie și am pornit-o către gară. În mod normal ajungeam cam în zece minute, dar acum, fără să-mi dau seama, am luat-o pe alt drum. Niciodată nu reușesc să deosebesc străzile dintre blocuri. M-am rătăcit.

M-am gândit s-o iau pe o stradă cu felinare aliniate ordonat, dar am ajuns dintr-odată într-un loc întunecos, cu blocuri vechi înșirate unul lângă altul. Nu era nici țipenie de om. M-am gândit că o fi vreun cimitir pe undeva și eram destul de încordată, când am auzit un câine lătrând în depărtare. M-am speriat și m-am întors să plec, iar în acel moment mi-am dat seama unde eram.

Pe terenul proprietarilor domnului Maruyama.

Am rămas așa câteva secunde. Îmi suna în minte vocea lui Takeo spunându-mi că e greu când îți moare animalul de companie. Mi-am amintit și de atitudinea evazivă a domnului Maruyama.

„Pot să intru?” am strigat și am pășit în grădina cu care se mândreau atât de mult proprietarii. Toate cele trei corpuri de clădire erau tăcute și nici în partea centrală, unde locuiau proprietarii, nu se vedea vreo lumină. Am trecut pe sub arcada de trandafiri și am intrat cu pași mari în grădină. Pe trunchiurile copacilor se înlănțuiseră niște plante agățătoare de noapte, cu flori albe și mari. Sub picioarele mele se auzea cum se rupe iarba.

Am mai înaintat un pic și am ajuns la o movilă de pământ. Era înaltă și lungă cam cât un om care stă culcat. Doar pe ea nu creștea nicio plantă. Mirosea a pământ proaspăt, ce părea pus la loc după ce fusese săpat.

M-am oprit chiar lângă acea ridicătură. După un timp ochii mi s-au obișnuit cu întunericul. Într-un capăt era pusă o cruce. Pe cruce era agățată o poză cu un câine cu nasul ascuțit. În partea de jos a crucii era lipit un autocolant pe care scria „Mormântul lui Pes”.

„A!” am țipat și am sărit într-o parte. Am ieșit în mare grabă din grădină. Știam că pun la pământ toată iarba pe care o călcam în picioare, dar nu-mi păsa. Alergam fără contenire. Am ajuns imediat la gară. Mi-am scos portofelul ca să-mi cumpăr bilet și, când să culeg monedele, mi-am dat seama că degetele îmi tremurau. Neoanele îmi păreau supărător de strălucitoare.

— Oare să-mi iau un câine? s-a întrebat într-o zi domnul Nakano.

— Știu eu? i-am răspuns indiferentă.

Nu spusesem nimănui ce am văzut în seara aceea în grădina proprietarilor domnului Maruyama. Bineînțeles, nici lui Takeo.

— S-a întors căldura, a spus domnul Nakano, întinzându-se. Dacă-i prea cald, clienților nu le vine să iasă din casă. Auzi, Hitomi, dacă dau faliment, îmi înapoieziăia șase mii cinci sute de yeni? a râs el și s-a întins iar.

— Nu vreau! i-am răspuns.

Domnul Nakano s-a ridicat și a intrat în camera din spate.

— Cică Maruyama se mută, mi-a spus el de-acolo.

— Da? Și merge să stea împreună cu doamna Masayo?

— Nu. Avertismentele de pe autocolante deveniseră prea de tot și, cică, i s-ar fi făcut frică, așa că și-a găsit ceva mai ieftin undeva în apropiere.

Având în minte imaginea domnului Maruyama, care totuși nu părea să se teamă de proprietarii lui, am făcut o mică plecăciune către clientul care tocmai intrase în magazin. Acesta s-a dus către colțul cu rame și a început să aleagă. A luat pe rând fiecare din cele cinci bucăți expuse și s-a uitat la ele, întorcându-le pe toate părțile.

După o vreme a venit la casă.

— Pe asta, vă rog. Se vinde împreună cu poza dinăuntru?

Când m-am uitat, fotografia înrămată era de fapt o schiță a unei femei ce poza ca în *Maja dezbrăcată.* Semăna perfect cu ceea ce desenase Takeo când fusese la mine.

Am scos o exclamație de surpriză. Schița de atunci trebuia să fie *Maja îmbrăcată,* dar în ramă era schița unei femei pozând ca *Maja dezbrăcată.* Mi s-au încurcat toate în cap. Am deschis brusc gura. Domnul Nakano a apărut din spate și l-a salutat pe client. Sticla tabloului înrămat prindea în ea razele soarelui de după-amiază și le reflecta strălucitoare în încăpere.

Păpușa din plastic

— Atunci nu eram dezbrăcată, nu? l-am interpelat eu, iar Takeo a dat încet din cap că nu.

L-am întrebat dacă m-a dezbrăcat fără ca eu să observ, dar mi-am dat seama cât de ciudat suna asta.

Când spun că nu eram dezbrăcată, mă refer la schița de adineauri. Atunci pozasem ca *Maja îmbrăcată,* dar, pe nesimțite, am devenit *Maja dezbrăcată* și, ce să vezi, ajunsesem și într-o ramă din prăvălie. E ciudat să spui că ai fost dezbrăcat pe neștiute. Și nu mai am cum să mă dezbrac de hainele mele și să o acopăr cu ele pe cea din poza înrămată!

— Când s-a schimbat în cea dezgolită? am reformulat eu întrebarea.

Și asta suna puțin ciudat, dar pentru că mă enervasem că Takeo dădea ochii peste cap, nu-mi venea în minte o formulare mai bună. El nu a zis nimic.

— Ascultă, așa ceva e… cum să spun? Grețos!

Takeo a deschis gura pentru o clipă, dar a închis-o la loc. Eu cea din *Maja îmbrăcată* semănăm cu mine, dar în *Maja dezbrăcată* nu doar semănăm cu mine: eram eu! Textura pielii de pe coapse, poziția sfârcurilor, faptul că, deși de la genunchi în jos aveam picioarele cam lungi, de la șold până la genunchi erau supărător de scurte… toate detaliile erau corecte și mă oglindeau întocmai pe mine!

— Și m-a văzut și clientul acela!

Cum Takeo tăcea, am ridicat vocea. Nu sufeream să admonestez pe cineva, așa că vorbeam din ce în ce mai pițigăiat.

— Aia era… a îngăimat Takeo.

— Era ce? l-am întrebat, fără să-i las nicio secundă de gândire.

Takeo tăcea. Se uita fix în podea, cu privirea unui animăluț încăpățânat.

— Spune ceva! am strigat la el, dar Takeo nu scotea niciun cuvânt.

Și așa a rămas multă vreme după aceea. În fața ochilor lui, am rupt în bucăți schița *Maja dezbrăcată – varianta Hitomi.*

— Hitomi, în ultima vreme ți-e cam somn, mi-a spus domnul Nakano.

— Mda, cam așa e, i-am răspuns. E din cauza căldurii. Mi s-a stricat și aerul condiționat din cameră.

— Ar putea să ți-l repare Takeo, a continuat el.

— De ce? Știe Takeo să facă așa ceva?

Domnul Nakano mi-a explicat că anul trecut, când s-a stricat sistemul de aer condiționat din camionetă, Takeo l-a reparat foarte bine. S-a uitat la el, i-a făcut una-alta și pe urmă a mers.

— Să-i spun eu să ți-l repare?

— Nu, nu e nevoie.

Până și eu îmi dădeam seama cât de neajutorată sunt de fapt, dar l-am refuzat categoric pe domnul Nakano. S-a uitat la mine ca un porumbel care ciugulește boabe în curtea templului. Am crezut că o să mă întrebe dacă m-am certat cu Takeo, dar n-a făcut decât să dea din cap.

A ieșit apoi afară și și-a aprins o țigară în fața magazinului. Degeaba îl bate Masayo la cap să nu mai scuture scrumul în fața prăvăliei, că doar e a lui. Și azi a aruncat fără nicio jenă chiștocul pe jos. Umbra care i se vedea în spate era neagră și mai mică decât el, ca în miezul verii. Deși la începutul lui septembrie se făcuse răcoare, acum, când octombrie bătea la ușă, căldura revenise brusc. Aparatul de aer condiționat din prăvălie era un model vechi, iar când îl porneai, făcea un zgomot infernal.

Domnul Nakano a spus odată că aparatul ăsta e sigur femeie. Se enervează dintr-odată. Și pe urmă te tot pisează. După ce zice ce are de zis, se calmează, iar tu crezi că s-a terminat. Ei bine, când te-aștepți mai puțin, dintr-odată începe iar să se enerveze. Takeo râdea ascultând ce povestea domnul Nakano. Chiar în momentul acela aparatul a scos un zgomot puternic și pentru o secundă privirile noastre s-au întâlnit. Am izbucnit amândoi în râs.

Domnul Nakano tocmai își aprindea a doua țigară. Stă cu spatele încovoiat și, chiar dacă afară sunt aproape treizeci de grade, dă impresia că-i e frig. În prăvălie e liniște. De când s-a întors căldura, clienții s-au rărit iarăși. Strada din fața magazinului e pustie, nu trece nici măcar o mașină. Domnul Nakano strănută. Mi se păruse că e liniște, dar acum aparatul de aer condiționat era surprinzător de gălăgios. În general eram obișnuită cu bârâitul lui și de obicei nu-l mai percepeam drept zgomot.

Urmăream absentă mișcările domnului Nakano, ca și cum m-aș fi uitat la un film mut. S-a frământat un pic dacă să-și aprindă și a treia țigară, dar până la urmă a pus-o înapoi în pachet. Însă cum acesta stătea să se desfacă, nu a reușit s-o

potrivească bine la loc. Cu cât încerca mai tare să împingă țigara în pachet, cu atât ea se încovoia mai mult. Și umbra lui se rotunjea tot mai puternic.

Până la urmă n-a reușit, așa că a luat țigara între dinți și a început să rotească din cap. Și capul umbrei se mișca, ținându-se după domnul Nakano, dar, față de corpul real, mișcarea ei era mai înceată.

O pisică s-a tolănit în fața lui, iar el i-a spus ceva. În ultimele săptămâni o pisică își tot făcea nevoile în fața prăvăliei. De câte ori se întâmpla asta, trebuia să facem curățenie cu mare grijă.

Domnul Nakano se plângea dezgustat că miroase îngrozitor și freca bine cu peria de lemn. Și eu, și el îi aruncam priviri crâncene pisicii ăsteia tărcate când își făcea treaba la noi, dar Takeo o hrănea pe ascuns. Îi punea hrană uscată în spatele camionetei, pe un mojar mic, întors cu fundul în sus. Pisica venea întotdeauna pe la patru și ceva după amiază. Până la șase, când se întorcea domnul Nakano de la preluat sau de prin oraș, avea grijă să facă toată mâncarea să dispară.

Takeo îi spune pisicii Mimi. Uneori mi se pare că glasul cu care strigă „Mimi” e mai cald decât cel cu care spune „Hitomi”.

Toată ziua n-a apărut niciun client. În prăvălia domnului Nakano, care nu este magazin de obiecte de epocă de lux, chiar și în zilele mai proaste tot intră trei-patru clienți, fie și numai ca să se uite sau să întrebe cât costă una-alta.

Când domnul Nakano a spus „Păi, așa deci”, tocmai închideam prăvălia. Era ca în miezul verii, așa că până la ora închiderii afară fusese lumină, dar, nu știu cum, într-o clipită s-a și lăsat întunericul. Când apune soarele, se vede că e altfel decât la începutul lui septembrie, căci se răcorește puțin.

— Da, i-am răspuns.

După multă vreme, deși domnul Nakano spusese „Păi, așa deci”, astăzi nu mi-a mai venit să râd pe ascuns. De când nu mai vorbeam cu Takeo, eram indiferentă la tot ce se întâmpla în jurul meu. Iar asta mă scotea din sărite.

— E adevărat că femeile sunt de fapt foarte obscene? m-a întrebat domnul Nakano.

Ca de obicei: neașteptat și de neînțeles.

— Obscene? am întrebat eu.

Întâi m-am gândit să-l ignor, dar nu deschisesem gura toată ziua și parcă voiam totuși să spun ceva.

— Păi, am găsit ceva tare ciudat, ceva scris de o femeie.

Spunând asta, s-a așezat greoi pe scaun. Acel scaun, un obiect de epocă veritabil, era o raritate în prăvălia domnului Nakano. America, sfârșitul secolului al nouăsprezecelea. Spătarul avea un model decupat și fragil, dar domnul Nakano se lăsa pe el fără reținere. Dacă eu sau Takeo am fi făcut la fel, cu siguranță că ne-ar fi certat.

— Ciudat? Cum adică? am întrebat eu. Femeia e cumva doamna Sakiko?

Domnul Nakano nu mai avea astâmpăr.

— Păi, asta-i… a început el, după care a amuțit.

— Ceva scris? Adică o scrisoare? am întrebat eu, văzându-l că nu mai deschide gura.

— Nu, nu-i o scrisoare.

— Atunci e vreun desen?

— Nu, nu-i nici desen.

Am încercat să-mi readuc în memorie figura lui Sakiko. Nu știu de ce, dar nu reușeam să-mi amintesc cum arăta atunci când am cunoscut-o, în salonul de spital. Îmi venea în minte nu atât figura, cât mai degrabă plânsetul ei înăbușit.

— Femeile mint mult, a spus într-un târziu domnul Nakano.

Mi-am adus minte de fața lui Sakiko din momentul când dădea să intre în acel *love hotel* împreună cu domnul Nakano. Impresia pe care mi-o făcuse figura ei în acea fracțiune de secundă, când întorsese capul și ni se întâlniseră privirile, mi se întipărise adânc în memorie. Dar acum nu mai știam dacă așa arată de fapt Sakiko sau totul se împletise cu amintirile mele neclare și luase forme nedeslușite.

— Minciuni?

— Da, și poveștile astea pe care le tot repetă sunt foarte erotice.

— Ce?!

Nu înțelegeam deloc care era legătura.

— Ce treabă au femeile cu poveștile?

— Păi, așa deci, a spus el îngrijorat și cu mai mult neastâmpăr decât înainte. Păi, așa deci, femeia de care îți spun a scris asta. Da, e ca un roman. E o poveste care se repetă.

— Poftim? Doamna Sakiko e scriitoare? am strigat eu fără să-mi dau seama.

— Cum adică, Hitomi? Tu știi cum o cheamă? m-a întrebat, lăsând pentru o clipă la o parte frământarea care-l cuprinsese.

— Păi, nu ne-am întâlnit la spital?

— Dar nu v-am spus niciodată că ea e femeia cu care am o relație.

— Da, dar v-ați dat de gol. În primul rând a plâns foarte mult, nu?

Domnul Nakano rămăsese cu gura căscată. Nu-l înțelegeam deloc.

— Mda, așa-i, a șoptit el.

— Are și un pseudonim?

— Nu, nu așa se pune problema. În primul rând eu n-aș ieși cu o scriitoare.

— Dar tocmai mi-ați spus că doamna Sakiko scrie un roman.

— Nu e un roman. Seamănă cu un roman. N-are nicio intrigă.

— Cât e de erotic?

— În orice caz, locul unde se desfășoară e foarte stupid, a oftat adânc domnul Nakano.

— E ca un scenariu din filmele pentru adulți? am întrebat eu cu timiditate.

— Filmele pentru adulți au și scenariu? Nu se filmează pur și simplu și apoi se editează, ca să iasă cum trebuie?

— Nu. Am auzit că de fapt sunt niște producții destul de artistice.

— Mda. În ce mă privește, când vine vorba de filmele pentru adulți, prefer să fie ușor de înțeles.

Conversația se îndepărtase de la subiect. Domnul Nakano se rezemase neglijent de spătarul scaunului și se uita în tavan. Spătarul se îndoise. Eram pe punctul de a întreba dacă n-o să se rupă, dar m-am abținut. Odată, când domnul Nakano ștergea de praf un vas, am observat că acesta stătea să cadă și i-am strigat „Aveți grijă!”, dar vasul tot a căzut și s-a spart. Nu mi-a reproșat nimic, dar am învățat că în asemenea momente nu e o idee bună să-i atrag atenția. După cum spune Masayo, nu te ajută cu nimic să prevezi pericolul. De asta cheltuiește ea banii cu atâta ușurință. Mă întreb dacă cele două au vreo legătură una cu alta.

Parcă aș fi vrut și parcă n-aș fi vrut să întreb ce fel de scriere este, mai concret, opera „foarte erotică” a doamnei Sakiko. Domnul Nakano tăcea. Spătarul scaunului a scos un scârțâit rău prevestitor.

A doua zi domnul Nakano avea de mers la un târg în Kawagoe[40], așa că am primit eu cheile de la prăvălie. Am ridicat obloanele, am înșirat marfa pe băncuță și m-am dus

să închid camera din spate. Pe seif erau niște însemnări de-ale domnului Nakano. *Citește asta. Cum ți se pare, Hitomi?* Urmărind cu privirea literele dezordonate ale domnului Nakano, făcute cu un marker albastru, am văzut că de fapt acolo erau mai multe coli scrise. Erau liniate cu maro, ca acelea pe care le primeam la școală când trebuia să scriem compuneri.

Pe prima pagină nu scria nimic. Le-am luat în mână și am început să le răsfoiesc. Pe pagina a doua, după cinci rânduri libere, începeau cuvintele. *De la linia mediană,* am citit eu cu voce tare începutul. Caracterele erau desenate frumos, ca atunci când faci exerciții de scriere. *De la linia mediană nu aveți voie să vă abateți,* am continuat. *Fruntea, linia nasului, buzele, bărbia, gâtul… Am* continuat să citesc, gândindu-mă în sinea mea că în toate astea nu-i nimic erotic, însă după al treilea rând n-am mai citit cu voce tare.

Textul suna în felul următor:

> *De la linia mediană nu aveți voie să vă abateți. Fruntea, linia nasului, buzele, bărbia, gâtul, pieptul, plexul solar, ombilicul, apoi de la clitoris spre vagin, până la anus. Urmați linia aceasta cu vârful degetelor. Încet, chiar de mai multe ori, fără să vă opriți, ca și cum ați merge până undeva foarte departe. Dar sub nicio formă să nu vă abateți de la linia mediană a corpului. De exemplu, când alunecați cu degetele peste piept, nu aveți voie să le lăsați să se abată către sfârcuri sau către linia taliei. Trebuie doar să repetați mișcarea degetelor, urmărind linia mediană. Lăsați degetele să pătrundă pe sub lenjerie și, fără să vă abateți de la linia mediană, treceți în special peste zona care cuprinde clitorisul, vaginul și anusul, dar fără să vă opriți acolo. Nu masați și nu frecați. Nu aveți voie să apăsați deloc. O atingere doar cu puțin mai grea decât o pană și doar cu puțin mai ușoară decât un firicel de apă – nu stricați acest echilibru.*
>
> *Trebuie doar să atingeți încet și neîntrerupt linia domoală pe care v-o trasez eu între frunte și coccis cu degetul vostru mijlociu și indecent.*

Îmi înghițeam saliva în timp ce citeam. Era un altfel de erotism decât îmi imaginasem. Acum însă îmi aminteam clar figura lui Sakiko. Nu doar pe cea din fracțiunea de secundă de dinainte de a intra în acel hotel, ci și fața umflată de plâns din salonul de spital.

A intrat un client. Am întors foile în grabă și le-am pus lângă casă. „Bine ați venit!” am strigat eu cu o voce mai puternică decât de obicei. Clientul s-a uitat la mine cu mirare. Era un elev silitor care locuia în apropiere. S-a înclinat ușor, cu bărbia împinsă în față, de parcă nu și-ar fi dorit să facă asta. Apoi s-a învârtit o dată prin magazin și s-a grăbit spre ieșire.

— Hitomi, scuze, scuze! a năvălit înăuntru domnul Nakano.

L-am întrebat încruntată pentru ce își cere scuze.

— Mi-am dat seama la Kawagoe că asta ar putea fi interpretată drept hărțuire sexuală, mi-a spus el, dându-și jos fesul verde.

Din septembrie domnul Nakano se rade în cap. I-a spus Masayo că a început să chelească și s-a tuns zero. I se potrivește. Probabil că e genul de ins a cărui chelie ar deveni lucioasă. Masayo spunea asta ca și cum ar fi preocupat-o problema, dar domnul Nakano se enervase.

— În esență, a fost hărțuire sexuală, i-am răspuns eu pe un ton grav.

Domnul Nakano a tras cu ochiul la fața mea. Din cămașa lui răzbătea un miros de praf. Pentru că la licitații are de-a face cu lucruri care au stat închise multă vreme, de fiecare dată când se duce în oraș, domnul Nakano se întoarce mirosind a praf.

— Lăsând asta la o parte, ați reușit să cumpărați ceva de valoare? l-am întrebat cu tonul meu obișnuit.

S-a înseninat dintr-odată.

— Auzi, Hitomi? Și cum ți s-a părut? mi-a întors-o el, fără să-mi răspundă la întrebare.

— Cum mi s-a părut ce? am făcut eu pe neștiutoarea.

O bună parte a dimineții citisem manuscrisul lui Sakiko. Era ceva cu adevărat extraordinar. Oare „Eu”, naratorul, era chiar Sakiko? Enumerase în detaliu lucruri indecente legate de sex: de la început – sau i se spune preludiu? – până la sfârșit – postludiu? – „Eu” ajunsese la orgasm de cel puțin douăsprezece ori. Am citit totul pe nerăsuflate, în prăvălie intraseră cinci clienți, dar ori se loviseră de entuziasmul meu, ori din alt motiv, însă, la fel ca primul, toți ieșiseră repede din magazin, așa că vânzările de azi au fost zero.

La prânz, când am mers să-mi cumpăr un sendviș, mi-am adus aminte să iau și manuscrisul lui Sakiko, ca să-l copiez. Mă simțeam un pic vinovată, dar mi-am găsit scuza că nu eu îl rugasem pe domnul Nakano să mi-l arate. Lumina albă a

copiatorului se strecura pe sub capacul cu care apăsam manuscrisul și îmi intra în ochi.

— Hai, nu fi nesuferită, Hitomi! L-ai citit, așa-i? m-a întrebat domnul Nakano, privind cu coada ochiului foile pe care le pusesem lângă casă.

— Mda, am răspuns, dând din cap. Dumneavoastră așa faceți dragoste întotdeauna? l-am întrebat în continuare, încercând să par degajată.

— Ei, Hitomi, asta nu-i hărțuire? a spus el, țuguindu-și buzele.

— Sau altfel? am insistat eu cu întrebările.

— Păi, eu… așa ceva… nu, nu! Imposibil.

— Da?

— Eu când fac sex, sunt mai direct.

Spunând asta, domnul Nakano și-a frecat cu palma creștetul capului. S-a auzit un fel de scârțâit.

— Oare toți adulții din lumea asta fac sex într-un mod așa de complicat? l-am întrebat, privindu-l fix.

În cartea lui Sakiko „Eu” și „Tu” își linseseră toate părțile corpului, se așezaseră în toate pozițiile imaginabile, scoseseră toate sunetele murdare și devoraseră toate plăcerile posibile.

— Habar n-am, a răspuns el morocănos. Eu îmi pierd încrederea în mine când văd ce scrie acolo, a continuat, cu privirea încețoșată.

Am simțit dintr-odată cum dinspre el vine iarăși miros de praf.

— Așadar, dumneavoastră faceți sex mai simplu? l-am întrebat fără să mă gândesc, roasă de curiozitate.

— Păi, de-acum am și eu o vârstă, așa că e mai rapid. Doar că, vezi tu, o astfel de… cum să-i spun? Lăudăroșenie? Împopoțonare? La tehnici din alea eu nu mă pricep.

Acum, dacă stau să mă gândesc, avusesem eu senzația că Sakiko împrumutase în manuscrisul ei ceva din felul de-a vorbi al domnului Nakano: „O astfel de… cum să-i spun? E literar așa?”

— Și ce ați cumpărat astăzi? am schimbat eu vorba.

Întrebările mele despre ziua de azi au rămas fără răspuns, iar figura domnului Nakano s-a păstrat inexpresivă. A dat să se așeze pe scaunul cel valoros pe care stătuse ieri, dar după ce s-a învârtit un pic, s-a răzgândit. Până la urmă s-a cufundat într-un fotoliu cu trei picioare, tapițat cu piele sintetică și care nu stătea niciodată drept, motiv pentru care nici nu reușeam să-l vindem.

Din spate s-a auzit zgomotul unei mașini. Oare s-o fi întors Takeo? Ar trebui să fie și Masayo cu el. Spusese că are nevoie de material pentru noile păpuși pe care le confecționa și plecase împreună cu Takeo. Locul unde merseseră azi la preluat era casa unui fost diplomat de carieră, care se stinsese din viață.

— Azi am găsit și două Itō Shinsui[41], a spus veselă Masayo, intrând în încăpere.

Domnul Nakano și-a ridicat absent privirea. După Masayo a intrat și Takeo. S-a uitat scurt la ei, dar apoi a lăsat iarăși capul în pământ. De cum a intrat Takeo, eu mă uitam tot timpul în altă direcție.

Nu ne mai văzuserăm față în față de aproape cinci zile.

— Ei, ei, ce-i asta? a întrebat răspicat Masayo.

Netulburat, Takeo stătea în picioare în spatele ei. În fracțiunea de secundă în care am ridicat ochii, privirile noastre s-au întâlnit. Păreau că se reflectă una în alta, dar Takeo a rămas impasibil.

Când m-am întors în cameră, m-am apucat să-mi prepar niște tăieței instant și chiar când turnam apă fierbinte peste ei, a sunat telefonul. Am oftat iritată, am ridicat receptorul și l-am ținut cu umărul.

— Bună ziua, mă numesc Kiryu. Familia Sugenuma? s-a auzit de la celălalt capăt al firului.

— Poftim?

— Mă numesc Kiryu. Familia Sugenuma? a repetat vocea.

— De ce? am întrebat eu fără nicio considerație.

Vocea a tăcut un moment.

— Ce dorești? am continuat pe același ton.

După o tăcere scurtă, s-a auzit un zgomot, ca și cum cineva s-ar fi înecat și tușea.

— Kiryu era numele tău de familie, nu? m-am văzut eu nevoită să vorbesc, pentru că Takeo nu spunea nimic.

— Credeam că știi, Hitomi.

— Țineam vag minte.

Deși știam foarte bine, mă enerva s-o recunosc față de Takeo.

— Iartă-mă că te-am desenat dezbrăcată, mi-a spus, de parcă ar fi recitat o replică învățată pe de rost.

Cuvintele lui au sunat ca și cum, repetându-le de atâtea ori cu voce tare, își pierduseră tot înțelesul pentru el.

— E-n regulă, i-am răspuns încet.

— Îmi pare rău.

— E-n regulă, am repetat, simțind o ușoară părere de rău fiindcă a trebuit să-și ceară scuze încă o dată.

— Chiar îmi pare rău.

— ...

Cum eu tăceam, nici el n-a mai spus nimic. Mă uitam pierdută la secundarul ceasului din fața telefonului. A trecut încet de la 6 la 11.

— Mi se răcesc tăiețeii.

— Pielea ta dezgolită…

Vorbiserăm amândoi în același timp.

— Ce e cu ea?

— Cred că e foarte frumoasă, a răspuns el cu o voce pe care abia i-o auzeai.

— Nu te-am auzit bine. Mai spune o dată.

— Nu mai pot.

— Tocmai îmi făceam niște tăieței.

— Da, am înțeles.

Cerându-și scuze încă o dată, a închis telefonul. Am luat receptorul în mână și m-am mai uitat o dată la secundarul ceasului. Ajunsese din nou în dreptul lui 6.

Am privit îndelung mișcarea repetată a limbii secundarului. Apoi mi-am amintit de tăieței și am ridicat capacul. Absorbiseră foarte multă zeamă și acum erau groși și fleșcăiți.

A doua zi s-a făcut dintr-odată toamnă. Căldura dispăruse, iar înaltul cerului părea îngrozitor de îndepărtat.

Când vine toamna, în Kanto[42] se deschid târguri în multe locuri, așa că domnul Nakano devine foarte ocupat. Azi l-a trimis și pe Takeo. Chiar și Masayo, care de obicei vine să ne vadă cam o dată la trei zile, acum e foarte prinsă cu pregătirile pentru următoarea expoziție de păpuși.

Fusese o zi în care s-au vândut surprinzător de multe obiecte și, deși erau lucrușoare mici și neînsemnate, vânzările săriseră de trei sute de mii de yeni. De obicei, dacă domnul Nakano nu se întoarce până la ora închiderii, pun suma totală în casă, închid magazinul și îi duc cheia lui Masayo. Acum însă mi se părea riscant să las în casă trei sute de mii de yeni, așa că am rămas acolo și după terminarea programului.

Am ieșit afară, am coborât obloanele, am intrat înapoi în prăvălie și am încuiat pe dinăuntru. În camera din spate, pe locul unde stătea mai demult acel *kotatsu* care între timp se vânduse, acum era așezată o măsuță joasă. Deși era un produs menit vânzării, o foloseam pe rând ca să luăm

prânzul. Domnul Nakano era de părere că ar trebui să mai vărsăm câte ceva pe ea, ca să dobândească autenticitate.

M-am așezat la măsuță și am băut o ceașcă de ceai, apoi încă una și încă una, iar domnul Nakano tot nu se mai întorcea. Îi lăsasem un mesaj pe mobil, în care îi spuneam că sunt în prăvălie, așa că mă așteptam să bată tare în ușa din spate când se întoarce, dar îmi era teamă că o să-l rateze, că n-o să-l asculte.

Am deschis ușa din spate și m-am uitat în parcare, dar camioneta nu era acolo.

Am scos din plasa de pânză pe care o purtam întotdeauna la mine copia pe care o făcusem scrierii „ca un roman" a lui Sakiko.

Când ajung la orgasm prima dată, vocea îmi este foarte subțire. A doua oară devine joasă. M-am uitat absentă peste acest pasaj. Acum, că mă gândesc, de pe la începutul lui septembrie vizitele domnului Nakano „la bancă" s-au cam rărit.

Sună telefonul! Întrebându-mă dacă să răspund sau nu, m-am îndreptat către casă, unde era aparatul. Stinsesem lumina în prăvălie, așa că acum mergeam încet, având grijă să nu răstorn obiectele expuse. Telefonul suna în continuare. Am ajuns la el când suna cam a cincisprezecea oară și tot nu se oprise.

Înainte să apuc să spun „Bună ziua. Prăvălia domnului Nakano!", de la celălalt capăt al firului s-a auzit o voce de femeie:

— Eu sunt.

— Poftim?

N-a mai spus nimic. Bănuiam că e Sakiko.

— Domnul Nakano nu s-a întors încă de la Fujisawa[43], am spus, încercând să par indiferentă.

— Mulțumesc, a răspuns Sakiko.

După câteva clipe de tăcere a întrebat dacă sunt domnișoara Sugenuma. De când lucrez la prăvălie, aproape niciodată nu mi-a fost folosit numele de familie, iar acum l-am auzit două zile la rând.

— Da, eu sunt.

— Ai citit ce-am scris? m-a întrebat.

— Da, i-am răspuns direct.

— Cum ți s-a părut?

— Grozav, am răspuns eu în stilul lui Takeo.

Sakiko a chicotit.

— Auzi? mi-a spus ea, ca și cum am fi fost două prietene bune care povestesc la telefon. Nu ți se par foarte erotice

păpușile din plastic tare?

— Poftim?

— Știi, articulațiile mâinilor și ale picioarelor, părțile care se pot roti… Mie mi se păreau așa de când eram mică.

Nu reușeam să scot nicio vorbă, doar ascultam în tăcere. Nici Sakiko n-a mai spus nimic după aceea.

Când m-am adunat, am băgat de seamă că Sakiko închisese deja și că stăteam în picioare într-un întuneric clarobscur.

— Plastic tare, am șoptit.

Îmi era dificil să pronunț combinația de sunete „stic-ta”.

Am pus receptorul jos și m-am întors în camera din spate. Eu nu avusesem nicio păpușă de felul ăla. Când eram mică, păpușile erau de obicei din plastic moale și, nu știu de ce, purtau nume străine: Jenny, Cella, Anna.

Am mai trecut odată cu privirea peste „romanul” lui Sakiko și ochii mi-au căzut pe cuvântul *vulvă.* Era în locul în care „Eu” îl silea pe „Tu” să spună acest cuvânt cu voce tare.

„Dacă-i vorba de așa ceva, probabil că se descurcă și domnul Nakano”, mi-a trecut mie prin minte și am pus foile manuscrisului în sacoșa de pânză. Lumina lămpii era supărător de puternică. Mi-am acoperit ochii cu palmele.

Mașina de cusut

— A, am avut-o și pe Seiko Matsuda[44], a spus domnul Nakano.

— Cam cu cât timp în urmă?

Cel care întrebase era domnul Togizō.

— Pe la sfârșitul anilor șaptezeci, a răspuns domnul Nakano, răsfoind registrul de casă.

În registrul care stă întotdeauna în fața casei de marcat Takeo scrisese „Seiko anii șaptezeci, a doua jumătate”. Era un scris frumos și îngrijit, care cu greu te ducea cu gândul la Takeo cel de toate zilele.

— În orice caz, lipiți dumneavoastră fotografiile, iar sloganul pot să-l fac eu. Trimiteți-mi imediat totul prin e-mail, a spus repede domnul Togizō.

Pe la spate, Masayo îl numește „Măria Sa, Cocostârcul”. E slab ca un cocostârc și se crede foarte important.

— Umblă vorba că domnul Togizō ar fi terminat facultatea la Gakushuin[45], mi-a spus o dată în secret Masayo.

— Chiar? am exclamat eu uimită.

— Da, chiar! mi-a răspuns ea pe același ton.

Nu-ți puteai da seama cu niciun chip dacă domnul Togizō avea șaizeci și cinci de ani, trecuse de șaptezeci sau se apropia cumva de nouăzeci. Masayo era convinsă că e trecut de șaizeci și cinci, pentru că aflase cu ceva vreme în urmă că primește pensie. Când domnul Nakano a întrebat-o pe Masayo dacă nu cumva e interesată de domnul Togizō, a înălțat brusc din sprâncenele ei în formă de semilună și s-a arătat indignată.

— Dar, orice-ai spune tu, văd că vrei să știi totul despre el!

— Nu-i adevărat! a răspuns Masayo și s-a întors mânioasă într-o parte.

Oare așa o fi? Mă uitam absentă la profilul lui Masayo. Nu avea nici măcar o urmă de puf fin. O întrebasem mai demult dacă se rade și îmi spusese că nu, că are părul foarte subțire și rar și nici *acolo* nu-i crește aproape deloc. Ridicasem ochii uimită, dar ea era foarte nonșalantă. Iar domnul Nakano era extrem de calm. Erau o familie tare ciudată.

— Chiar dacă e un tip rar de panou publicitar în mărime naturală, prețul de plecare o să fie un pic mai mic dacă are

vreun defect.

— E în regulă ca prețul de pornire să fie mic, că pe urmă mai poate crește, nu?

Domnul Nakano și domnul Togizō se sfătuiau în legătură cu produsele pe care le vor scoate la licitația pe internet la care se înscrisese cel din urmă. Prăvălia scotea acum o bună parte din produse la vânzare pe internet. Masayo îi spusese domnului Nakano că e riscant să-i lași pe alții să facă totul și că ar trebui să învețe să lucreze un pic cu computerele, dar lui nici prin cap nu-i trecea să facă asta și lăsase totul în seama domnului Togizō. Cu ceva vreme în urmă Takeo îmi spusese că domnul Togizō este de fapt rudă cu Sakiko și probabil că din pricina asta are așa mare trecere. I-am răspuns că în cazul ăsta domnul Nakano nu are un cerc prea mare de cunoscuți. După ce s-a gândit câteva secunde, Takeo mi-a spus că lumea lui e și mai mică. E formată doar din mine și din câinele care îi murise.

— Câinele care ți-a murit?

— Da, câinele, a repetat el.

Nu știam dacă să mă bucur sau să mă întristez.

Takeo a fost cel care a adus un panou publicitar din carton înfățișând o vedetă în mărime naturală care făcea reclamă unei mașini de cusut foarte populare în urmă cu vreo douăzeci de ani.

— Asta-i Seiko Matsuda, așa-i? a întrebat fericit domnul Nakano.

— Un coleg de-al meu de școală generală făcea colecție de obiecte cu vedete. Dar ăsta nu e chiar genul de obiect pe care l-ar fi colecționat.

Spunând asta, Takeo a adus în brațe o Seiko Matsuda în mărime naturală.

— Dacă intri în magazin și-ți apare brusc în fața ochilor un carton de mărimea unui om, te sperii, a spus Masayo.

— Ăsta se cheamă „panou publicitar în mărime naturală”, a spus domnul Nakano, privind fix fața lui Seiko Matsuda. A fost gratis? l-a întrebat apoi pe Takeo.

— A spus că dacă-i dăm cinci mii de yeni, ni-l vinde.

— Da, deci nu ți l-a dat degeaba? Zgârcitul! a zis domnul Nakano și s-a lovit ușor cu palma peste frunte.

Fără să spună nimic, Takeo a culcat-o pe Seiko Matsuda pe *tatami.* Bretonul cârlionțat și părul de pe tâmple începuseră să-i încărunțească.

— Ce drăguță e! am exclamat eu, iar domnul Nakano a încuviințat.

— Eu am câteva discuri cu ea, a zis apoi.

— A, da? am răspuns eu, iar el, devenind mai serios, a continuat:

— Când unul de vârsta mea cumpără discuri cu Seiko, asta are întrucâtva un alt înțeles.

— Înțeles?

— Vreau să spun că e de fapt un kitsch.

În timp ce domnul Nakano vorbea, Takeo se dusese în spate.

— A, da? am spus eu din nou, dând din cap aprobator către domnul Nakano.

— Hitomi, probabil că ție cuvântul „Ayu" îți sună a ceva distractiv, venit dintr-o altă lume, a continuat el.

— Ayu, am șoptit. Ayu vine cumva de la Ayumi Hamasaki[46]? l-am întrebat, imitând intenționat modul de a vorbi al lui Takeo.

Domnul Nakano și-a lăsat mâinile să-i cadă pe lângă corp. Mă gândeam să-l întreb și ce vrea să spună cu „altă lume", dar m-am răzgândit. Nu era momentul să-l tachinez.

— Mda, lasă, a mormăit el încet și s-a dus după Takeo.

Panoul cu Seiko Matsuda în mărime naturală era așezat cu fața în sus pe *tatami.* Seiko ținea într-o mână mașina de cusut, iar pe cealaltă și-o apăsa ușor pe piept și zâmbea dulce. Am mai rostit o dată „Ayu", apoi am scuturat din cap.

— Dup-aia mai sunt și periile de frecat, mi-a spus Takeo.

— Periile de frecat?

— Pentru curățenie.

— Dar n-ai perie cu coadă?

— Cu cele de frecat merge mai bine.

Curățenia însemna a spăla după pisica aceea care își face nevoile aici. În ultima vreme vine tot mai des, de cel puțin trei ori pe zi. Chiar la intrarea pe străduța de lângă prăvălie a crescut un smoc de coada-vulpii printr-o crăpătură din asfalt și acolo își face ea mereu nevoile.

— Hai! Cine curăță aici bine cu o perie de frecat?

— Ori eu, ori Hitomi.

— Nu eu, mie nu-mi place!

— Atunci n-am de ales, nu?

Takeo mă privea pe sub sprâncene.

— Dar eu n-am zis că nu o s-o fac, ci doar că nu-mi place să folosesc peria de frecat. Dacă-i vorba de una cu coadă, curăț fără probleme.

— Bine, am priceput.

Îi simțeam duritatea privirii. Preț de o secundă m-am întrebat dacă nu cumva mă iscodește.

— Ascultă, tu tot îi mai dai de mâncare? l-am întrebat.

Pisica ne enerva pe toți cu mizeria ei, dar Takeo îi punea în continuare mâncare în spatele prăvăliei.

— Pisica pentru care pun eu mâncare e alta.

— Chiar? Și cum poți să știi asta? i-am întors-o cu o răceală voită.

A închis gura și n-a mai spus nimic. Se crispase. Dintr-odată m-au cuprins regretele.

Am făcut cu toții lista de cumpărături. „Două ghivece mărimea 5 și pământ de flori", a scris Masayo. Sub asta domnul Nakano a pus „Trei role de bandă izolatoare, un marker negru, gros, și pufuleți cu gust de curry". Încercând să fac conversație cu Takeo, i-am spus că la magazinul de bricolaj nu se vând pufuleți, dar el nu scotea nicio vorbă.

Telefonul a început să sune. Takeo era mai aproape decât mine, așa că am așteptat până a sunat de patru ori, dar el nu dădea semne că s-ar clinti din loc.

— Alo! am spus, ducând receptorul la ureche, dar n-am auzit nimic și dintr-odată legătura s-a întrerupt.

— A închis, am zis eu, încercând să par veselă, însă Takeo tot nu spunea nimic.

În sfârșit trecuse căldura și erau niște zile frumoase. Norii erau departe, în văzduh. Domnul Nakano se dusese și azi la un târg în Kawagoe. Se urcase în camionetă, spunând că o să se intereseze cam cu cât se poate vinde Seiko.

— Pisicile sunt drăgălașe, am spus eu zâmbitoare, nemaiavând cum să continui conversația altfel.

— Da? a deschis în sfârșit gura Takeo.

— Da, sunt drăguțe.

— Nu neapărat.

— Atunci de ce îi dai de mâncare?

— Pur și simplu.

— Ce-i asta? am strigat. Ce ți-am zis eu?

O albină tocmai intra bâzâind pe ușa lăsată deschisă. Ținând capul în jos, Takeo o urmărea cu coada ochiului. A ieșit repede.

— Pur și simplu, a repetat el.

Apoi a împăturit în tăcere bilețelul cu lista de cumpărături, l-a pus în buzunarul de la pantaloni și mi-a întors spatele. L-am strigat din urmă, întrebându-l dacă are bani, și mi-a răspuns că are, dar fără să se întoarcă. Vocea îi era extrem de calmă, ceea ce m-a enervat și mai tare. Îmi venea să-i fac ceva foarte răutăcios.

— Nu o să ne mai vedem, i-am spus.

S-a întors.

— Noi doi nu ne mai vedem.

Părea că e gata să exclame ceva, dar vocea lui n-a ajuns până la mine. A rămas nemișcat câteva clipe, apoi mi-a întors din nou spatele și a ieșit cu pași repezi din magazin. Am vrut să-i strig să aștepte, dar n-am putut.

Nu înțelegeam ce-mi venise să-i spun așa ceva. Albina a intrat iar. N-a mai ieșit imediat, ca data trecută, ci a zburat prin toată prăvălia. Când s-a apropiat de casă, i-am auzit bătăile iuți ale aripilor. Am alungat-o cu prosopul lăsat pe scaun de domnul Nakano. De fapt nu făceam decât să-l vântur prin aer. Cu aripile strălucind în lumina soarelui, albina se învârtea liniștită prin magazin.

— Cică o Seiko Matsuda care face reclamă la un Walkman II s-a vândut cu două sute șaptezeci de mii de yeni, ne-a spus domnul Nakano, făcând ochii mari.

La Kawagoe se interesase printre comercianți de prețul panoului publicitar.

— Două sute șaptezeci de mii? s-a mirat Masayo, făcând și ea ochii cât cepele.

Deși sunt frați, în general Masayo și domnul Nakano nu aduc prea mult unul cu altul, dar când se miră de ceva, seamănă leit.

— Se mai caută mult și reclame la medicamente de răceală ca acelea făcute de Junko Sakurada[47] pentru Estak sau de Kumiko Okae[48] pentru Dickinin.

— Chiar? a spus Masayo.

Sub motiv că face pregătiri pentru expoziția ei de păpuși, Masayo venea la prăvălie aproape în fiecare zi. Spunea că aici îi vine inspirația și că, datorită acestui lucru, în ultima lună lucrurile s-au mișcat foarte bine. Nu știu de ce, dar când Masayo stă la casă, clienții cumpără de parcă ar fi vrăjiți.

— Atunci înseamnă că și pe reclama la mașina de cusut poți să ceri vreo două sute de mii de yeni, nu? a spus ea fascinată.

Seiko Matsuda adusă de Takeo era rezemată într-un colț, în camera din spate.

— Cu câtă ușurință ține în mână mașina aia de cusut teribil de grea! a continuat admirativă Masayo. Vedetele sunt grozave! Zău că nu le poți înțelege!

— Are o urmă de îndoitură la mijloc, așa că n-o să pot cere chiar două sute de mii, dar o sută tot iau, a răspuns relaxat domnul Nakano.

De alaltăieri domnul Nakano trecuse de la căciula subțire la una mai groasă, cu moț. „Se apropie iarna”, spusese ieri

un client venit cu treabă, uitându-se la el.

Când m-a întrebat ce cred, am ridicat privirea. De dimineață îi trimisesem un e-mail lui Takeo, dar încă nu primisem răspuns. Nu s-a mai întors după ce-a plecat ieri la magazinul de bricolaj. Eu îmi făcusem de lucru prin prăvălie până pe la opt, dar el n-a apărut. Dimineața, a venit devreme și a lăsat cumpărăturile, apoi a plecat, iar eu am întârziat puțin, așa că nu l-am mai prins.

— N-a luat pufuleți, s-a strâmbat domnul Nakano.

Moțul căciulii i se clătina. M-am oferit să merg eu să-i cumpăr.

— Nu, lasă, a spus el, dar a început să-și scoată mărunțișul din buzunare. Ia-ți și tu ceva ce-ți place, Hitomi!

Auzindu-l, Masayo a început să râdă:

— Parc-ai vorbi cu un copil.

M-am dus până la o patiserie veche, aflată nu departe de prăvălia noastră. Îmi verificam e-mailul în timp ce mergeam. Nu aveam niciun mesaj nou. Cum eram atentă la telefon, nu mă uitam pe unde calc și m-am împiedicat de o bicicletă lăsată în drum. Am ridicat-o și tocmai dădeam s-o proptesc, când s-a auzit un scârțâit puternic. Uitându-mă mai bine, am văzut că bicicleta avea cricul îndoit într-o formă ciudată. Am luat mâna imediat de pe ea, iar aceasta a căzut din nou. Oricât am încercat să o fac să stea singură, nu am reușit. Nemaiavând altă soluție, am rezemat-o de un stâlp și am plecat. Exact în acel moment mi-a sunat telefonul.

— Da, am răspuns.

— Domnișoara Sugenuma? a început vocea.

— Nu-mi mai spune pe numele de familie!

— Nu vreau să-ți spun decât pe numele de familie!

— Atunci nu mă mai suna! am strigat eu în telefon.

Zdrang! s-a auzit în spatele meu. Când m-am întors, am văzut că bicicleta pe care o rezemasem de stâlp căzuse iar. M-am prefăcut că n-am nicio treabă cu asta și am luat-o din loc cu pași mari.

— Nu striga la mine! mi-a spus Takeo.

— Nu tu ești ăla care mă scoate din sărite?

Încercam să-mi aduc aminte ce-i scrisesem în e-mailul de azi-dimineață. „Ce faci? Cred că ieri ți-am spus niște lucruri nepotrivite. Dacă a fost așa, iartă-mă!” Da, asta trebuie să-i fi scris.

— Dacă nu crezi ce spui, te rog să nu mai rostești asemenea cuvinte, mi-a spus încet Takeo.

— Poftim?

— Că nu ne mai vedem.

— Păi, nu e clar că nimeni nu crede cu adevărat când spune așa ceva? mi-am înmuiat eu vocea.

Pentru un moment mușchii feței mi se relaxaseră, dar imediat gura mi s-a crispat.

— Eu m-am supărat, mi-a spus Takeo cu aceeași voce joasă.

— Poftim?

— Să nu-mi mai scrii și nici să nu mă mai suni!

— Ce? m-am înecat eu.

— Am încheiat.

În următoarea secundă din telefon s-a auzit semnalul de „ocupat". Închisese.

Nu înțelegeam ce s-a întâmplat. Am mers așa până la patiserie și am cumpărat pufuleți. De banii rămași mi-am luat doi mini-croasanți. Mergeam ținând punga la piept. Bicicleta aceea rămăsese răsturnată. La prăvălie domnul Nakano și Masayo râdeau în camera din spate. Fără să scot niciun cuvânt, i-am întins punga de pufuleți.

— Of, nu din ăștia! Ți-am zis să fie cu gust de *curry.*

— Dacă voiai exact așa ceva, trebuia să mergi să-ți cumperi singur, i-a spus Masayo.

Eu am dat din cap ca un robot. Ca un robot am scos croasanții din pungă, ca un robot am pus niște pliculețe de ceai în apă fierbinte, ca un robot am dus croasantul la gură, ca un robot am înghițit.

Oare Takeo chiar s-a supărat de-adevăratelea? De ce? De ce să se fi supărat? Șopteam, dar nu-mi răspundea nimeni. Nu știu când au dispărut domnul Nakano și Masayo. În prăvălie intrase un client, așa că i-am strigat „Bine ați venit!". Ca un robot, soarele a apus. Uitându-mă pe registrul de încasări, am văzut că vânzările fuseseră de cincizeci și trei de mii șapte sute cincizeci de yeni. Am bătut suma în casă fără să mă gândesc, dar nu mi-a rămas nimic în minte. Dinspre intrare un val de aer rece se prelingea înăuntru. M-am dus ca un robot să închid ușa de sticlă.

— Hitomi, vezi că l-ai călcat pe coadă! mi-a spus Masayo.

— Pe coadă?

— Dacă sunt călcați pe coadă, câinii și pisicile se enervează foarte tare. Nu-mi dau seama exact de ce, a răspuns Masayo cu o față luminoasă.

Ieri își preparase o mască din castravete și kiwi, cum o învățase mătușa Michi. Ne-a anunțat asta imediat ce a venit la prăvălie și, cu toate că nu o rugasem, mi-a dat rețeta

pentru „Mască de înfrumusețare cu castravete și kiwi”. O scrisese frumos pe o hârtie de scrisori roz-pal cu un stilou cu cerneală azurie.

I-am mulțumit, dar ea a clătinat din cap.

— Ce-ai pățit, Hitomi? În ultima vreme nu prea ești în apele tale.

— N-am nimic.

Tot vorbind, mi s-a dezlegat limba și, fără să-mi dau seama, am început să mă sfătuiesc cu ea în legătură cu Takeo.

— Păi, mi-aș fi dorit să nu se supere de-adevăratelea pentru niște cuvinte pe care i le-a spus o fată doar ca să fie chit, i-am explicat eu, iar Masayo a căzut pe gânduri, făcând o față serioasă.

— Când ai douăzeci de ani, poți să-ți spui „fată”, a spus ea cu aceeași mină gravă.

— Poftim?

— La treizeci nu mai poți să îți zici așa.

Crezusem că ia lucrurile în serios, iar acum uite ce îmi spune.

— Și ce dacă? Atâta vreme cât persoana în cauză se simte „fată”… i-am răspuns eu cu o voce calmă.

— Oare cum o fi la cincizeci? a întrebat ea, adoptând iarăși mina aceea serioasă.

— La cincizeci e prea de tot. La cincizeci ești cu siguranță femeie.

— La cincizeci e prea de tot, zici? a oftat Masayo.

A intrat un client. E un bărbat cu părul alb și des, care vine în mod regulat la prăvălie. Domnul Nakano ne-a spus odată cu invidie că așa, cu părul alb și des, e cel mai bine. Mult mai bine decât cu părul negru și rar sau, cum se întâmplă adesea, nici negru, nici alb.

„Bine ați venit!” i-a strigat Masayo, ridicându-se. O vreme au vorbit despre tot felul de fleacuri. Masayo i-a spus că în ultimul timp nu prea mai avem farfurii. Clientul acesta cumpără adesea farfurii mari, cu patină, din perioada Taisho. El i-a spus lui Masayo că, deși aici astfel de obiecte nu apar prea des, cele care sunt scoase la vânzare sunt mai ieftine decât în alte părți și sunt de o calitate surprinzătoare. Dacă partenerii de discuție i-am fi fost eu sau domnul Nakano, atitudinea lui ar fi fost foarte rezervată – de fapt s-ar fi rezumat la o tăcere morocănoasă.

Clientul a cumpărat o farfurioară din perioada Showa. Masayo s-a înclinat, cu un zâmbet pe față. Surâsul elegant nu i s-a șters de pe chip până când clientul a părăsit

magazinul. În secunda în care silueta acestuia a dispărut din raza privirilor noastre, a redevenit Masayo cea vorbăreață de dinainte.

— Așa, așa. Și pe urmă ce s-a mai întâmplat?

— N-am mai primit niciun telefon și niciun e-mail, i-am răspuns în șoaptă.

— Păi, și nu-i trimiți tu?

— Păi…

— Păi?

— Mi-e frică.

— Ți-e frică? a dat ea din cap. Da, e normal să-ți fie frică. Cu băieții e normal să fie așa. Câteodată nu sunt rezonabili.

M-am gândit că îmi era într-adevăr teamă. Îmi era teamă de Takeo. Nu trebuia să-l iau în serios.

— Ascultă, dar cu el cum stau de fapt lucrurile? E băiat? Nu-i bărbat? m-a întrebat ea.

— E băiat. Nu e bărbat.

Nu-i spusesem lui Masayo că băiatul despre care vorbeam era Takeo.

— Ce fel de băiat e oare? Un băiat așa de dur încă de pe-acum… a șoptit ea încântată.

— Nu-i de soi bun, am răspuns eu ursuză. Nici n-o să mă mai întâlnesc cu el. N-o să-l mai sun și nici n-o să-i mai scriu.

În timp ce spuneam asta, simțeam că mă enervez din ce în ce mai tare.

— Ei, și tu acum! Asta depinde de sentimentele fiecăruia. Eu nu mai zic nimic.

Masayo s-a ridicat în picioare. Chiar atunci a intrat în prăvălie o clientă de vreo treizeci de ani.

— Ea e cu siguranță femeie, a murmurat Masayo.

Apoi s-a îndreptat zâmbitoare spre ea, gata să o salute.

— Nu beți un ceai cu noi? Tocmai ne pregăteam să facem unul, a invitat-o veselă Masayo.

Noi abia ce terminaserăm de băut a treia ceașcă.

— Vai, cu mare plăcere! i-a răspuns clienta pe un ton exagerat de afectat.

Amândouă au început să râdă în același timp. Semănau.

Deși îi spusesem că nu ne vom mai vedea, de fapt n-aveam cum să nu ne întâlnim.

— Bună dimineața, mi-a spus Takeo.

Întotdeauna mă salută. Dar în afară de asta, nu mai schimbăm nicio vorbă.

— Bună dimineața, i-am răspuns și eu, politicoasă.

La început m-am simțit stânjenită, dar, după cum îi era obiceiul, Takeo n-a stat să piardă vremea prin prăvălie, ci imediat ce-a venit, s-a dus în spate și și-a făcut de lucru cu camioneta și cu împachetatul, așa că am reușit să evităm momentele neplăcute.

În acea zi Masayo nu venise la prăvălie. După-amiază am rămas singură. Dacă nu e Masayo, nici clienții nu prea intră să se uite. Spre seară a apărut o clientă care venise să aducă un obiect la vânzare direct la magazin. Era alb, de formă paralelipipedică și părea foarte greu. L-a pus pe masa de lângă casa de marcat. Clienta era o femeie slabă, de vreo cincizeci de ani. O vedeam pentru prima oară.

— Cam la cât ar ajunge oare? m-a întrebat ea.

Avea un parfum supărător. Cu aromă floralã dulce. Nu i se potrivea deloc.

— Până nu se întoarce proprietarul… m-am eschivat eu.

— Aha.

Și-a rotit privirile prin magazin, ca și când ar fi încercat să evalueze prețul. De sub paralelipiped ieșea capătul registrului de casă, care era pe masă când intrase ea. Am tras de el și s-a auzit cum se rupe.

— Dar puteți să-l luați? m-a întrebat femeia.

— Vă rog să vă treceți aici adresa și telefonul, i-am spus, întinzându-i un carnețel și un pix.

Și-a scris doar numărul de telefon.

După o vreme s-a întors și domnul Nakano. Takeo era cu el.

— Ia te uită! Asta nu-i o mașină de cusut? a exclamat el.

În ultima vreme, când se întoarce de la preluat, Takeo nici nu se mai spală pe mâini, ci pleacă valvârtej, însă acum și-a îndreptat privirile către masă.

— A zis că ar vrea s-o dea, am spus eu, evitând să mă uit în direcția lui Takeo.

— Ne cam pune în încurcătură, a rostit domnul Nakano și a apucat obiectul de deasupra cu ambele mâini.

Husa i s-a desprins și de dedesubt a apărut o mașină de cusut.

— A! a exclamat Takeo.

— Ce e? l-a întrebat domnul Nakano.

— Asta e mașina din reclamă! a răspuns el, iar apoi n-a mai deschis gura.

Dădea impresia că nu vrea să piardă vremea vorbind în fața mea.

— Da, exact! E la fel cu cea pe care o ține Seiko Matsuda, a remarcat relaxat domnul Nakano, fără să observe

războiul nervilor care se ducea între mine și Takeo.

Mașina strălucea de parcă ar fi fost lustruită. Părea chiar mai nouă decât cea de pe panoul publicitar, a cărei culoare începuse să pălească.

— Dar pe noi mașinăriile astea ne pun în încurcătură, a repetat domnul Nakano, privind în jos. *Mochi* se vinde la prăvălia de *mochi,* mașinile de cusut, la prăvălia de mașini de cusut și așa mai departe, a continuat el încet.

Nici eu, nici Takeo n-am răspuns nimic.

Domnul Nakano a luat mașina așa cum era, fără husă, și a dus-o în camera din spate. A așezat-o lângă Seiko Matsuda. Mașina reală era un pic mai mare decât cea de pe panoul publicitar.

— Deci de fapt nu e în mărime naturală. Cea reală e mai mare, am spus eu fără să mă gândesc, iar domnul Nakano a continuat:

— Atunci asta e o Seiko Matsuda care a intrat la apă.

— A, nu, n-a intrat la apă, e doar un pic micșorată, am răspuns eu, la care Takeo a pufnit în râs.

M-am întors pe furiș. Takeo râdea.

— De ce râzi? l-a întrebat domnul Nakano.

— Păi, e comic să spui „o Seiko Matsuda care a intrat la apă”, a răspuns el, râzând în continuare.

— E comic? s-a mirat domnul Nakano.

— E comic.

— Oare?

Domnul Nakano a pus înapoi husa pe mașină. Mormăind că ar fi bine dacă s-ar putea vinde împreună cu panoul publicitar, s-a dus să coboare obloanele. M-am uitat pe furiș la chipul lui Takeo. Cu coada ochiului, așa cum face el de obicei. S-a oprit din râs preț de o clipă. A căpătat brusc o expresie glacială. M-am ridicat în picioare fără să spun nimic. „De fapt noi doi am fost foarte diferiți de la bun început și n-ar fi trebuit să ajungem așa.” Lăsând astfel de gânduri să mi se îngrămădească în minte, continuam să-l privesc pe furiș.

Până la urmă Seiko Matsuda nu s-a vândut decât cu cincizeci de mii de yeni.

— Seiko și mașina de cusut n-au mers împreună, s-a plâns domnul Nakano.

— Dar mașina e un obiect util, a spus din nou Masayo lucruri pe care nu le înțelegeam prea bine.

— Prețul de la licitație a început să crească în ultimele cinci minute, când au apărut mai multe oferte, dar până la

urmă Seiko s-a vândut cu suma cu care fusese înregistrată în ziua precedentă, ne-a explicat „Măria Sa Cocostârcul”, care venise să ia pachetul cu panoul.

Ne-a mai spus că un bărbat care locuiește foarte aproape de el e cel ce a reușit să dea lovitura, așa că o să meargă chiar el să-i ducă marfa.

— Domnule Togizō, puteți s-o cărați singur? l-a întrebat domnul Nakano.

Am crezut că era cu mașina, dar el venise pe jos.

— Takeo, scoate mașina! i-a strigat domnul Nakano, iar Cocostârcul a izbucnit într-un râs zgomotos: „O-ho-ho!”.

Takeo s-a dus imediat în spate și a scos camioneta. Așezat la volan, a claxonat ușor. După ce a mai slobozit un „O-ho-ho!”, Cocostârcul a ieșit din magazin și a așteptat în picioare lângă camionetă. Domnul Nakano a culcat-o pe Seiko în portbagaj.

Cocostârcul și-a băgat mâna în spațiul dintre ușa camionetei și portbagaj și a început să se unduiască.

— Nu se deschide ușa? l-a întrebat domnul Nakano, dar Cocostârcul a dat din cap că nu e vorba de asta.

— Mă mișc și eu puțin, atâta tot. De obicei nu prea mai fac mișcare.

În timpul acesta a apărut și Masayo. Privea fix, din spate, mișcările Cocostârcului. Acesta începuse acum să se întindă îndelung în fața ușii camionetei.

Pentru că apăruse un client, eu rămăsesem singură în prăvălie. Era bărbatul care cumpăra de obicei farfurii mari. O căuta din priviri pe Masayo.

Mie mi-a sunat brusc telefonul. Clientul s-a întors. Am băgat în buzunar mobilul, pe care-l lăsasem pe masă. Masayo se lipise de Cocostârc și nu mai apărea în prăvălie, așa că bărbatul a plecat. Atunci mi-am scos telefonul din buzunar.

Primisem un e-mail. De la Takeo. L-am citit pe nerăsuflate, dar nu avea nici subiect, nici text. Doar în dreptul numelui apărea scris „Kiryu Takeo”. Iarăși a intrat un client. A cumpărat două tricouri vechi. În fața prăvăliei Cocostârcul, Masayo și domnul Nakano se distrau foarte tare, râzând și maimuțărindu-se. Nu-l vedeam pe Takeo.

Cel mai tare se auzea râsul domnului Nakano. Simțeam că mă cuprinde disperarea și i-am răspuns lui Takeo. La fel ca el, am trimis și eu un mesaj fără subiect și fără text. Un mesaj gol.

— Ei, Hitomi! m-a strigat tare Masayo din fața magazinului.

— Da! i-am răspuns.

Silueta lui Takeo nu se zărea.

— Când îmbătrânești și vrei să-l privești în ochi pe cel drag, nu mai poți s-o faci de-aproape. Dacă nu te îndepărtezi, nu-l poți privi din cauza dioptriilor. Amețești dacă nu te dai înapoi un pic.

Masayo vorbea tare, să se audă până în magazin.

Nu înțelegeam prea bine cum de îmi spusese brusc toate astea. Cocostârcul râdea tare: „O-ho-ho!”. Și Masayo râdea. Takeo părea că așteaptă nemișcat în camionetă.

M-am uitat la ecranul telefonului și am recitit mesajul de la Takeo. De fapt, fiind un mesaj gol, mai degrabă l-am privit.

Mi se părea că toate lucrurile care-i înconjurau pe Masayo, pe domnul Nakano și pe Cocostârc se lungeau și se lățeau, apoi se micșorau iar la loc.

— Nu-l poți privi în ochi de-aproape, a spus iar Masayo.

Vocea ei îmi răsuna neplăcut în urechi.

Nu pot s-aud decât vocea lui Takeo. Credeam că nu-mi place deloc de el.

— Cum ar fi dacă romanul lui Sakiko s-ar vinde pe internet? a întrebat Masayo.

— Așa ceva e foarte dificil pentru mine. O-ho-ho! râdea Cocostârcul.

M-a trecut un fior. Peisajul se dilata și se contracta încontinuu. Nu îmi dădeam seama dacă fiorul era de plăcere sau de teamă.

Motorul camionetei se oprise, iar Masayo, domnul Nakano și Cocostârcul o țineau tot într-o veselie în fața magazinului. Pe Takeo nu-l vedeam nicăieri. Strângând telefonul în mână, m-am întors cu spatele la intrare.

Pentru că îmi mutasem brusc privirea de la lumină la întuneric, la început n-am putut să deslușesc bine contururile. După un timp am văzut însă clar mașina de cusut, care rămăsese singură după ce panoul cu Seiko Matsuda fusese luat de-acolo.

În colțul camerei din spate, scăldată într-o lumină difuză, mașina de cusut plutea albă. O-ho-ho! De afară se auzea tare râsul Cocostârcului.

Rochia

M-am hotărât să-l sun pe Takeo doar o singură dată pe zi. Azi l-am sunat la ora două și cincisprezece minute după-amiază.

Până atunci ar fi trebuit să termine toate preluările. A plecat de dimineață până într-un oraș din apropiere și chiar dacă drumul ar fi fost aglomerat, nu avea cum să facă mai mult de o oră. Apoi a mai negociat cu clientul și a încărcat marfa – încă o oră. Treizeci și cinci de minute pentru masa de prânz. Cum azi e vreme frumoasă, probabil c-a mai ațipit pe la umbra vreunui copac – douăzeci și cinci de minute. Telefonul meu urma să sune exact când se trezea și era încă puțin confuz. Astea au fost calculele mele când l-am sunat.

N-a răspuns.

Poate că azi n-a ațipit pe nicăieri. În cazul ăsta, când i-am telefonat, la două și-un sfert, tocmai conducea. Numărul s-a format, dar oare el nu era cumva într-o zonă fără semnal? Sau poate că n-o fi auzit telefonul? Da, asta-i. În ultima vreme Takeo a devenit brusc preocupat de bunele maniere și, când e împreună cu clienții, își pune mobilul pe modul silențios.

Gândurile astea m-au secat dintr-odată de toate puterile.

De ce nu răspunde?

Ieri l-am sunat la zece și șaptesprezece minute. Mă gândeam că, poate, încă mai doarme, dar totuși i-am dat telefon. N-a mers cum mă așteptam. Nu mi-e clar dacă dormea sau era treaz, dar n-a vrut să răspundă.

Alaltăieri l-am sunat seara, la șapte fix. De la prăvălie plecase puțin după ora patru și, dacă nu se abătuse pe nicăieri, trebuia să fi ajuns acasă. Dar n-a răspuns. Poate că mânca. Se prea poate să fi fost în baie. Sau poate că i-a venit dintr-odată cheful să dea o tură seara și era pe motocicleta lui de 750 cm3. Deși Takeo n-are motocicletă.

Cât timp sună telefonul, îmi imaginez situații în care Takeo de fapt nu s-ar putea afla. De exemplu: când a vrut să apese pe buton, din cauza uleiului de pe cornul cu cremă (Takeo s-a scăpat mai demult și mi-a spus că, dintre toate produsele de patiserie, cel mai mult îi plac cornurile cu cremă), degetul i-a alunecat, nu a reușit să apese cum trebuie și a închis din greșeală. Sau: când încerca să scoată telefonul din buzunarul de la spate al pantalonilor, n-a reușit, pentru că în ultima vreme s-a cam îngrășat și acum

pantalonii îi erau prea strâmți. Ori: chiar în fața lui a căzut o bătrânică pe care nu o cunoștea, dar pe care a luat-o repede în brațe și a dus-o la spital, iar pe drum n-a mai avut când să se gândească la telefon. Sau poate că un om al cavernelor l-a târât într-o peșteră și l-a închis acolo, iar acum, chiar dacă vrea să răspundă, nu vede butoanele din cauza întunericului.

Cât am plăsmuit astfel de fantasme, iarăși mi-au secat puterile.

Urăsc telefoanele mobile! Cine-o fi inventat un obiect atât de incomod? Pentru o poveste de iubire – fie că a fost una care a mers bine, fie că nu – un apel pe care poți să-l primești oriunde te-ai afla și în orice situație ai fi nu poate fi decât malefic. Dar oare eu și Takeo chiar ne-am iubit? Și apoi ce tot vreau eu să verific, de-l sun încontinuu?

De dimineața până seara îmi trec prin minte lucruri care probabil că ar face-o pe Masayo să-mi spună: „Hitomi, ce tot vorbești acolo ca o babă pesimistă?”. E a cincea zi în care Takeo nu răspunde la telefon. De vreo două zile simt o senzație de panică gândindu-mă ce-aș face dacă el chiar mi-ar răspunde.

A răspuns! Mi se taie respirația. „A!” Takeo tace. Mai exclam o dată „A!”, dar de data asta cu o voce mai joasă. Takeo tace în continuare.

Mă cuprinde o groază de-mi vine să țip și s-o iau la fugă.

— Takeo, șoptesc.

Ținându-mă cu mâinile de stomac, ca și cum așa m-aș susține să nu cad din picioare, mă gândesc cu disperare (pentru mine e ceva ca o ghiulea de plumb) la ce oră să-l sun mâine. Are două preluări, așa că aș vrea să nimeresc între ele. Pentru că e zi de plăți, ar trebui să iau în calcul ceva mai mult timp pentru drumul cu camioneta. Până acum nu i-am lăsat niciun mesaj pe robot, dar poate că mâine ar fi bine să-i spun vreo două vorbe cu o voce indiferentă. Așadar, pasul decisiv va fi pe la ora două și treizeci și șapte de minute.

Pasul decisiv? Ce-i asta, pasul decisiv?

Nu mai reușesc să judec dacă vreau să continui să-i dau telefoane unui Takeo care nu-mi răspunde sau dacă de fapt nu mai sper nici atâta lucru.

Ora două și treizeci și șapte de minute.

Cu mintea golită de gânduri, repet de trei ori aceste numere.

— Ții vreo dietă? m-a întrebat Masayo.

— Hitomi slăbește întotdeauna vara, a răspuns în locul meu domnul Nakano.

— Slăbește vara? E deja sfârșitul lui octombrie, a râs Masayo.

Râde și domnul Nakano. După câteva secunde încep și eu să râd: „Ha-ha-ha!”. Propriul meu râs mă surprinde.

— Da, am slăbit trei kilograme, le spun eu încet.

— Ah, cât te invidiez! strigă Masayo.

Dau din cap ușor că nu e cazul. Apoi mai încerc să râd o dată: „Ha-ha-ha!”. Dar nu-mi mai iese la fel ca prima oară. Primul și ultimul „ha” sunt răgușite.

Domnul Nakano a plecat. Masayo s-a mai liniștit. Expoziția ei de păpuși se va deschide în curând, nu mai departe de săptămâna viitoare, dar ne spune tot timpul că e calmă, pentru că, la drept vorbind, exponatele nu sunt suficient de numeroase. Și stă pe la prăvălie toată ziua, cu o mină glacială.

— E totul în regulă? am întrebat-o eu.

— Da, sigur. Până la urmă e doar un hobby, mi-a răspuns ea degajată.

Dacă domnul Nakano ar fi spus același lucru, Masayo ar fi sărit în sus de nervi, dar dacă îl spune ea, nu-i nicio problemă.

Un client stă în pragul ușii, neputându-se hotărî dacă să intre sau nu. Regula domnului Nakano în astfel de cazuri este să ne prefacem că nu îl vedem. Eu închid și deschid registrul de pe masa de lângă casă. Masayo se uită pierdută în gol.

Clientul nu mai intră.

— Ce vreme frumoasă! Ca niște solzișori străvezii, norii plutesc pe albastrul înalt al cerului, de parcă i-ar fi împrăștiat cineva cu o măturică. Nu-i așa, Hitomi? mi-a spus Masayo.

— Da.

— Și pe urmă ce-a mai fost?

Masayo se uită încă în gol. Mă întrebase fără să-și întoarcă privirea spre mine.

— Ce-a mai fost cu ce?

— Cu băiatul acela.

— Ce?

— Nu „ce”.

— Poftim?

— Nu „poftim”.

— Mda.

— Nu „mda”. Cu cât slăbești mai mult, cu atât mai mult te plac băieții.

— Nu cumva e o neînțelegere la mijloc? am întrebat-o eu fără vlagă.

— Cu cât slăbești mai mult, cu atât mai mult te va plăcea băiatul acela care era iubitul tău.

Nu știu de ce, dar timpul trecut pe care îl folosise a sunat cumva rău prevestitor.

— Încă mai sunteți împreună? a întrebat ea, căscând ochii mari.

Vitalitatea vocii lui Masayo îmi spărgea timpanele fragile. Voiam să-mi acopăr urechile, dar nu aveam forță nici pentru asta.

— Mai sunteți împreună, sau cum se numește relația asta?

Căutătura plină de curiozitate a lui Masayo plutea ușor prin aerul uscat al toamnei. Nu aveam putere decât să contemplu acea privire pătrunzătoare.

— Vă întâlniți?

— Nu.

— Vorbiți la telefon?

— Nu.

— E-mail?

— ...Nu.

— Îți mai place de el?

— …Nu.

— Atunci nu-i mai bine că v-ați despărțit?

— …

— Ce ai? a râs Masayo. Hitomi, ar fi bine să iei o pauză. Și Haruo spune la fel: că în ultima vreme ceva nu-i în regulă cu tine. Ai grijă, da? Sigur are și băiatul ăla o parte bună. Dar, ascultă, nu ai cumva senzația că ești posedată de ceva ciudat, cum ar fi o nevăstuică, un bursuc sau o focă? Ah, scuză-mă! N-am vrut să insinuez nimic rău. E foarte nesimțitor băiatul acela. Deși are o prietenă. Până la urmă toate fetele or să fugă de el. Nu zic neapărat că ai fi posedată, doar ți-am spus-o așa, fiindcă ești atât de tânără. Fetele și băieții tineri trec și ei prin multe greutăți. Nu aveți pielea tăbăcită ca Haruo și femeia lui. Oricum, știu eu bine că băiatul acela e un laș.

Masayo turuia fără oprire, ca un firicel de apă care izvorăște din adâncul pădurii. Dintr-odată mi-am dat seama că din ochi mi se prelingeau lacrimi pe obraz. Nu plângeam, ci mai degrabă din ochi îmi cădeau mecanic picături de apă.

Cuvintele lui Masayo mi-au ajuns la suflet într-un mod neobișnuit. O auzeam cum mă întreabă ce-am pățit, iar lacrimile îmi picurau pe genunchi. În acel moment m-am gândit că starea asta de amețeală seamănă cu ceva. Da,

exact! Cu mahmureala de a doua zi, când nu mai ai putere nici să vomiți, dar până la urmă reușești cumva s-o faci.

— Hitomi, du-te în spate! mi-a ordonat Masayo. Iar la prânz mergem împreună să mâncăm ceva cald.

Ascultam cum vocea ei șuiera ca un vânt de toamnă îndepărtat, iar lacrimile mi se rostogoleau dezordonat pe obraji. Le auzeam cum îmi cad pe genunchi: pic, pic.

Domnul Nakano a obținut de curând un pergament chinezesc.

— Păi, așa deci. Ăsta-i un chilipir, a spus el, sorbind din supa cu tăieței.

După ce m-am odihnit un pic în camera din spate, mi s-au oprit și lacrimile. Masayo mi-a făcut repede „ceva cald”. Ca întotdeauna: supă cu tăieței.

— Nu sunt cam condimentați tăiețeii azi? a întrebat domnul Nakano, expirând fumul de la țigară.

— Încetează să mai fumezi la masă! i-a replicat Masayo, ridicându-și bărbia.

Domnul Nakano și-a stins repede țigara în scrumieră. Apoi a sorbit cu zgomot restul de supă. În intervalul dintre două sorbituri își încrunta sprâncenele. Dacă i se pare așa de condimentată, ar putea să n-o mănânce. Nu-l înțeleg deloc pe omul ăsta.

— O să vină un cumpărător chinez. Direct la magazin.

Cum a terminat supa, domnul Nakano și-a aprins din nou țigara pe care o stinsese.

— Pergamentul ăsta e vechi? a întrebat Masayo.

— Nu, e destul de recent. Probabil din ultimii cincizeci de ani, a răspuns el, ținând țigara în colțul gurii, în timp ce ducea holurile la spălat.

A prins într-unul din ele scrumul care stătea să cadă.

— În ultima vreme situația economică a Chinei e tot mai bună, așa încât a crescut numărul celor care colecționează astfel de pergamente, ce au fost exportate la un moment dat din China. Se pare că acum sunt la mare căutare obiecte asemănătoare celor de anticariat, dar fără valoare, provenind din perioada de după Marea Revoluție Culturală Proletară și nu din perioadele dinastiilor Ming sau Qing.

— E ceva la fel ca *boom*-ul din Japonia, din perioada Showa? a murmurat Masayo.

— Ce prostii spui! Starea de lucruri din Japonia e complet diferită de cea din China! a conchis domnul Nakano.

— Prostii spui tu! a zis încet Masayo, râzând, când el a ieșit din magazin.

Apoi s-a întors către mine. Eu luam câte o gură din ceaiul pe care mi-l făcuse. Era fierbinte și-mi ardea gâtul.

— Ascultă, mi-a spus Masayo.

— Da, i-am răspuns în timp ce sorbeam cu zgomot.

— M-am mai gândit.

— Așa.

— Băiatul acela trăiește?

— Poftim? Adică… cum adică… ce vreți să spuneți?

— Nimic. Ascultă, și-a început Masayo explicațiile. Când eram tânără, dădeam tot timpul vina pe partenerul meu. Chiar și la treizeci de ani. Și chiar și după patruzeci. Indiferent dacă greșeam eu sau greșea el, dădeam invariabil vina pe el. Nu conta dacă era vorba de o relație amoroasă sau de o simplă cunoștință. Când ajungeam să avem vreo problemă, bărbatul era de vină. Dar după ce am trecut de cincizeci de ani, indiferent dacă era vorba de o ciorovăială măruntă, o neînțelegere sau o ceartă, am încetat să-i mai acuz pe ei.

— Da? am răspuns eu mirată.

— Da. Dacă dai vina pe partener, te simți bine doar atunci, pe moment, a spus ea în timp ce folosea o scobitoare.

— Adică oamenii devin mai amabili după cincizeci de ani? am întrebat eu, la fel de mirată.

— Nu, nici vorbă, a răspuns ea, ridicând din umeri.

— Nu?

— Cu cât îmbătrânești, cu atât devii mai relaxat în privința relațiilor. Sau cel puțin așa stă treaba în cazul meu.

— Aha.

— Devii mai amabil și mai tolerant cu tine însuți.

Masayo a zâmbit. Ce zâmbet frumos are! Îți trezește același sentiment ca atunci când te uiți la un hamster alb și drăguț care se învârte prin cușcă. Apoi a continuat cu explicațiile:

— Acum există și probabilitatea ca partenerul pe care tu l-ai învinuit să nu mai fie printre noi. Când eram tânără, nu mă gândeam că oamenii mai și mor. Dar după ce-am mai îmbătrânit, mi-am dat seama că se poate muri foarte ușor. Un accident. O boală. Sinucidere. Din cauza altor oameni. Din cauze naturale. Oamenii mor mult mai ușor decât în tinerețe. El poate să moară chiar în momentul când tu arunci vina asupra lui. Sau în ziua următoare. Sau după o lună. Sau în mijlocul anotimpului următor. Oricum ar fi, la un moment dat oamenii mor. Remușcările sunt groaznice. Se vede c-am îmbătrânit dacă, înainte să-mi învinovățesc partenerul, încep

să-mi pun problema dacă e suficient de puternic pentru a rezista urii mele sau acuzelor mele violente.

Masayo a oftat adânc. Dar fața îi era tot zâmbitoare. N-o înțelegeam deloc.

— De aia primul meu gând a fost că, dacă nu-ți răspunde de atâtea zile, poate că a pierit pe undeva.

— A pierit? am repetat eu cuvântul pe care-l spusese Masayo.

— Nu? și-a înăbușit ea un zâmbet în timp ce se uita pe furiș la mine.

— Nu, nu cred c-a murit, am răspuns eu, trăgându-mă un pic înapoi, deși stăteam așezată pe scaun.

— Sigur nu?

— Sigur nu.

În timp ce-i răspundeam, mă gândeam când l-am văzut ultima dată pe Takeo. Azi nu. Dar ieri sigur l-am văzut. Era seară. Nu dădea semne că s-ar duce dintre noi. Dar de fapt oamenii nu dau semne că or să moară.

În prăvălie a intrat un client. Domnul Nakano l-a întâmpinat zgomotos. M-am târât către ușa care desparte prăvălia de camera din spate. Am deschis-o, abia ținându-mă pe picioare. În fața mea stătea Tadokoro.

— Ia uite! Ce mai face domnișoara? Nu ne-am văzut de mult, mi-a spus el foarte prietenos, zâmbind larg.

— Da, așa este, am răspuns eu aproape instantaneu.

Apoi m-am încălțat, mi-am luat haina și poșeta și am ieșit din prăvălie.

Nu știam unde mă duc, însă alergam. Nu aveam deloc forță în picioare. Am slăbit prea mult. Dacă a murit? Ce mă fac? Alergam fără oprire, repetându-mi mereu aceste întrebări. Cumva, nu știu cum, se pare c-am luat-o în direcția casei lui Takeo. Să nu fi murit! Să nu fi murit! Nu mai aveam suflu. Să nu fi murit! Între două astfel de gânduri îmi apărea încă unul: și dacă a murit, ce mă fac? Acesta dădea naștere unui gând pereche: n-are cum să fi murit! Însă atunci când îmi trecea prin cap că „n-are cum să fi murit”, undeva în cotloanele minții mele exista un gând microscopic, cam cât împunsătura unui vârf de ac, acela că, dacă totuși a murit, s-ar putea să mă simt ușurată.

Razele blânde ale soarelui de toamnă îmi mângâiau creștetul. Aveam o stare nedeslușită. Parcă îmi era frig, dar alergam în continuare, neștiind spre ce anume.

— A, domnule Tadokoro! l-a salutat domnul Nakano.

Tadokoro tocmai intra în prăvălie împreună cu domnul Mao. El era cumpărătorul din China. Astăzi era a treia oară când venea la noi. De fiecare dată venise împreună cu Tadokoro.

— Azi ne-au venit niște mărfuri de calitate excepțională, le-a spus domnul Nakano, afișând o față zâmbitoare și frecându-și mâinile.

Masayo mi-a spus că asta se numește „a-ți frânge mâinile”.

Cei trei au intrat în camera din spate. Am întrebat dacă să aduc un ceai, iar cel care mi-a răspuns afirmativ a fost Tadokoro, nu domnul Nakano.

Am turnat ceaiul fără grabă. Takeo nu murise. M-am întâlnit cu el pe stradă, din pură întâmplare. Tocmai mergea să-și ia țigări. Ferindu-și fața, mi-a spus că în ultima vreme fumează cam mult. Nici nu mi-am imaginat că în lumea asta se poate să te întâlnești pur și simplu pe stradă cu un băiat cu care lucrurile nu merg bine. Dar exact așa s-a întâmplat.

Domnul Mao era slab, înalt și avea urechile mari.

— E un personaj care are legături și cu Triadele din China, mi-a destăinuit cu fereală Tadokoro.

— Triadele? am întrebat eu.

— Da, e vorba de ceea ce noi, în Japonia, numim lumea interlopă, mi-a spus el, uitându-se fix în ochii mei.

Niciodată nu știam cum să-l iau. Deși de obicei simțeam fiori pe șira spinării când îl vedeam, acum dinspre Tadokoro răzbătea un parfum plăcut. Nu ca o apă de colonie, ci mai degrabă ca mirosul unui ceai bun sau al unor bucăți de *mochi* copt – genul de parfum care te încălzește. Însă Tadokoro, în sine, mirosea cu totul altfel.

Astăzi l-am sunat pe Takeo la nouă. Bineînțeles că n-a răspuns. De-acum se făcuse a șaptea zi. O săptămână. Ajunsesem să nu mă mai gândesc de ce nu poate răspunde Takeo la telefon. Pur și simplu îmi trecea prin minte doar atât: „Nici azi n-a răspuns”.

Domnul Mao vorbește o japoneză chiar și mai formală decât domnul Nakano și decât mine.

— Mi-ați făcut o mare favoare prin faptul că ați adunat aceste lucruri pentru mine. Vă mulțumesc din adâncul sufletului! a spus el și a luat cu o mână cinci suluri de pergament, ținându-le lipite de corp.

Cu cealaltă mână a dat noroc cu domnul Nakano. Pentru o fracțiune de secundă acesta s-a tras înapoi. Apoi însă a afișat rapid un zâmbet.

— A, nu, nu-i cazul, a spus el.

Domnul Mao a început să înșire banii pe măsuță. Lua bancnotele de zece mii de yeni una câte una și le alinia frumos. „Una, două…” număra el. Când măsuța s-a umplut de bancnote, a luat-o de la început, așezând peste hârtia din capătul din stânga încă una și începând să construiască al doilea nivel.

Nu aveam unde să pun bolurile de ceai, așa că stăteam în genunchi, cu tava în mână. Tadokoro s-a uitat la mine. „A avut multe femei care l-au plăcut”, mi-a trecut mie prin minte, fără nicio legătură cu ce se întâmpla acolo. Nu reușeam să le înțeleg deloc pe femeile ce se simțeau atrase de bărbații care nu le acordau atenție. Cum ajung femeile astea ciudate să poată simpatiza și alți bărbați în afară de cei care le plac pe ele? Și, în strictă legătură cu asta, ce anume te atrage la un bărbat atunci când începi o relație cu el? Nu mai înțelegeam nimic.

Tadokoro s-a tras mai aproape de mine.

— Sunt mulți bani, nu-i așa, Hitomi? mi-a arătat el măsuța.

Domnul Nakano privea fermecat cum degetele domnului Mao așezau bancnotele. Acesta le mânuia atât de bine, încât aveai impresia că de dimineața până seara nu face altceva decât să înșiruie bani.

— Șaptezeci și șapte. Ați numărat și dumneavoastră, pentru siguranță? a întrebat el zâmbind.

— A, da, a răspuns repede domnul Nakano.

— Nădăjduiesc că șapte sute șaptezeci de mii de yeni vor fi fiind de ajuns.

— Da, sigur, sunt destui, i-a luat-o Tadokoro înainte domnului Nakano până să poată deschide și el gura.

Parcă pentru a rezista asaltului lui Tadokoro, domnul Nakano și-a încrucișat brațele pe piept. Dar imediat după aceea a început să îngaime „Da, sigur că ajung, sunt destui, da, da” și să dea încontinuu din cap.

Domnul Mao s-a ridicat în picioare. A aruncat pergamentele într-o geantă. „Ah!” și-a înăbușit domnul Nakano un strigăt. Nici măcar el nu umblă atât de brutal cu obiectele. Complet indiferent, domnul Mao a aruncat în geantă și ultimul pergament și apoi, ca un magician, a înhățat o bancnotă de zece mii de yeni din cele șaptezeci și șapte și i-a îndesat-o domnului Nakano în palmă.

— Dacă veți mai primi astfel de obiecte, vă rog respectuos să mă contactați, a spus el, făcând o plecăciune adâncă.

Domnul Nakano i-a răspuns și el cu o plecăciune. Tadokoro nu și-a înclinat nici măcar capul.

Brusc mi-am dat seama că în spate stătea în picioare Takeo. Tadokoro îl privea calm. Takeo i-a întors o privire dușmănoasă. Apoi a venit în fața mea și mi-a luat ușor tava, pe care eu încă o mai țineam în mâini.

— Hitomi, te cheamă Masayo, mi-a spus el și a trântit tava pe măsuța care de-acum se golise.

Masayo se încălța deja. Tadokoro se uita la Takeo și rânjea.

— Atunci, Hitomi dragă, ne mai vedem, mi-a spus Tadokoro, pornind după domnul Mao și domnul Nakano.

Când i-am răspuns „Cu siguranță", Takeo și-a întors privirea furioasă către mine. „De ce te uiți la mine cu ură?" am șoptit, însă n-am putut să o spun cu voce tare. Takeo m-a privit așa o vreme, apoi și-a lăsat ochii în pământ.

— Nu ne-am mai văzut de ceva timp, i-am spus eu când cei trei au ieșit, dar el mi-a răspuns, fără să ridice privirea:

— Ne-am întâlnit acum două zile.

Din spate se auzea zgomotul motorului. Takeo a mijit ochii și a strâns din buze.

— Dar mie mi se pare că a fost tare demult, am mai spus eu, iar el a dat ușor din cap, parcă împotriva voinței lui.

Frânturi din spusele domnului Mao răzbăteau până la noi. S-a auzit o bufnitură puternică, de parcă ar fi trântit cineva ușa camionetei, iar apoi motorul a început să se audă tot mai departe. Din prăvălie răsuna vocea lui Masayo, care întâmpina clienții. Takeo se încăpățâna să țină privirea în pământ.

— Și ce simți pentru o fată cu care ai ieșit mai demult?

— Ce simt?

— Îți mai este și acum dor de ea sau, dimpotrivă, nu mai vrei să-i auzi nici măcar numele?

Takeo a căzut pe gânduri. Masayo ne rugase să mergem până la bancă, ca să facem o plată. Ploua mărunt și pe străduța noastră nu era nici țipenie de om. Trecuse multă vreme de când vorbiserăm ultima dată.

— Depinde de persoană, a răspuns el într-un final, când treceam prin fața unei gherete de jandarmi.

Bărbatul în uniformă se uita fix la noi. Takeo a remarcat că nu aveam umbrelă, dar i-am spus că e în regulă, fiindcă nu era o ploaie așa de serioasă.

— De ce nu răspunzi la telefon? l-am întrebat după ce am trecut de gheretă.

Nu mi-a răspuns nimic.

— Mă urăști?

Tăcea.

— Noi doi nu mai suntem prieteni?

A mișcat ușor din cap. Nu am putut să-mi dau seama dacă aproba sau nega.

Dintr-odată mi-am dat seama că, deși nu înțelegeam de ce, îmi plăcea de Takeo. Încercasem să-mi impun să nu mă gândesc la asta când el nu-mi răspundea la telefon. Mă gândeam că sunt o proastă fiindcă mi-e drag. A-ți plăcea de cineva e un sentiment prostesc.

— Te rog ca de-acum înainte să răspunzi.

Takeo nu spunea niciun cuvânt.

— Îmi place de tine, Takeo.

Niciun sunet.

— Tu nu simți nimic?

Tăcere.

Am ajuns în fața băncii. Deși pe stradă nu era nimeni, înăuntru era foarte aglomerat. După ce ne-am așezat la coadă, eu n-am mai spus nimic. Takeo se uita drept în față. Când ne-a venit rândul, stăteam amândoi încurcați în fața bancomatului. L-am întrebat încet dacă tastează el. A dat din cap că da. A terminat totul mai repede decât mă așteptam. Îi priveam fix vârfurile degetelor. Avea niște degete suple și frumoase. Mai ales degetul mic, căruia îi lipsea vârful, mi se părea fermecător.

Am terminat operațiunile și am ieșit afară. Ploaia se întețise.

— Ce tare plouă! am șoptit.

Takeo și-a ridicat privirea către cer.

— Oare nu putem face ceva? am întrebat eu, cu ochii la bărbia lui ridicată.

Takeo tăcea. Nici petrolul, nici cărbunele nu sunt resurse nelimitate, m-am gândit eu. Resursele se termină. Resursele iubirii mele erau deja extrem de puține, iar el tăcea în continuare.

O vreme am stat sub copertina de la bancă, unde eram apărați de ploaie. Începuse să bată și vântul.

— Se pare că într-adevăr nu am încredere în oameni, a murmurat el, desfăcându-și degetele de la mâna dreaptă. Asta e, a spus și și-a strâns pumnul la loc.

— Te rog să nu mă pui în aceeași oală cu colegul acela al tău de pe vremea când erai elev! am strigat la el fără să vreau.

— Nu e același lucru, și-a aplecat el privirea.

— Atunci?

— Mi-e teamă de oameni, a spus, rostind cuvintele rar.

Teama care mă urmărise toată săptămâna a răbufnit dintr-odată la auzul cuvintelor lui. „Mi-e frică! Mie mi-e frică! Mi-e frică de tine! Mi-e frică să aștept! Mă tem și de Tadokoro, și de domnul Nakano, și de Masayo, până și de Cocostârc mă tem! Mi-e și mai frică de mine însămi! Nu e normal să fie așa?” Am vrut să-i strig toate astea, dar n-am putut. Cu siguranță că teama mea și teama lui erau lucruri complet diferite.

Ploaia nu mai contenea, dar am pornit-o pe stradă de una singură. Cumva, o să reușesc să nu mai bag în seamă faptul că îl plac pe Takeo. Iubirea mea pentru el ajunsese să doară ca o rană. Mă irita ideea că mă răneam singură. Gândindu-mă că am crezut că sunt o ființă bună, mi-a venit să râd. Ploaia se întețise. Picăturile mi se prelingeau pe față și pe gât. Am strâns din ochi, ca să nu-mi intre apa în ei. Totul se vedea ca prin ceață.

Deodată mi-am dat seama că Takeo mergea alături de mine. Pășea odată cu mine, umăr la umăr.

— Iartă-mă, i-am spus, iar el m-a privit mirat.

— De ce să te iert?

— Pentru că eu chiar te plac.

Dintr-odată Takeo m-a îmbrățișat. Picăturilor care mi se prelingeau pe gât le-a luat locul toată apa care se scurgea acum de pe el pe mine. Eram udă până la piele. El mă strângea tare în brațe. Și eu pe el. Mi-a trecut prin minte că ceea ce gândeam fiecare dintre noi unul despre altul erau două lucruri complet diferite. M-a luat amețeala.

Ploaia s-a întețit și mai tare. Eu și Takeo stăteam îmbrățișați și tăceam. Fulgerele brăzdau cerul, iar tunetele se spărgeau deasupra noastră. Ne-am desprins din îmbrățișare și am început să mergem, ținându-ne de mână atât de ușor, de parcă doar ne atingeam cu vârfurile degetelor.

Ne-am schimbat hainele în timp ce Masayo ne certa pe amândoi. Takeo și-a pus blugii domnului Nakano și o cămașă, iar eu am împrumutat o rochie subțire, din cele scoase la vânzare cu cinci sute de yeni.

Ploaia se oprise.

— Se pare că un fulger a lovit chiar lângă templu, a spus Masayo.

Imediat a apărut și domnul Nakano.

— Ce ploaie zdravănă! a exclamat el, privindu-mă lung.

— Nu vă mai uitați la mine! i-am spus, iar el a început să râdă.

— Îți stă bine cu rochia asta. Ce-ar fi s-o cumperi? Îți fac o reducere.

Takeo își storcea pantalonii în fața prăvăliei. „Ah!” s-a auzit și ne-am întors cu toții spre el. Tocmai scotea din buzunarul pantalonilor un obiect pătrat, de mărimea unei tablete de ciocolată rupte în două.

— Cardul!

Takeo a intrat în prăvălie. Cârdul pe care îl folosise la bancă se udase și de pe el picura apă.

— Măi, măi! se lovea peste frunte domnul Nakano.

— Îmi pare rău, spunea Takeo, privindu-l rugător.

— Îmi pare rău, m-am alăturat și eu scuzelor lui.

— Ia uite, se vede că v-ați împăcat! a exclamat domnul Nakano, privind printre noi.

— Nu neapărat, am răspuns amândoi deodată.

— Nu erați certați? a întrebat el.

— Prostii! Doar nu sunt copii! Nu se ceartă ei așa de ușor, a intervenit rapid Masayo.

Noi doi dădeam din cap cumva nedeslușit.

— O să cumpăr rochia! m-am întors eu către domnul Nakano.

Takeo a intrat în camera din spate cu un aer indiferent. „N-o să-l mai sun”, m-am gândit. „Ar fi mai bine să întrerup orice legătură cu el.” Știam însă că nu era decât un gând de moment. Cu siguranță îl voi suna și mâine.

— Păi, ți-o las la trei sute de yeni, a spus domnul Nakano.

Am scos din portofel o monedă de o sută de yeni și i-am pus-o în palmă domnului Nakano. Mi-am amintit cum a deschis și a strâns degetele când a primit bancnota de la domnul Mao. La gândul că așa ar putea fi toată viața mea, până mor, plină de nesiguranță, de teamă și de uitare, am simțit o greutate atât de mare, încât îmi venea să mă culc pe pământ și să nu mă mai trezesc. Dar chiar și așa, tot îmi plăcea de Takeo. Dacă însă începi să analizezi sentimentul acesta, pătrunzi într-o lume goală și pustie. Prin minte îmi treceau tot felul de gânduri din astea.

Mă uscasem și nu-mi mai era frig. Aș fi vrut să spun ceva, dar nu știam ce, așa că mă jucam cu ciucurașii roz prinși de cordonul rochiei.

Bolul

Domnul Nakano a dat greș. Nu cu prăvălia. Cu femeile.

— Păi, așa deci. Mă gândesc să mă lipesc de Kurusu și să mă duc la Boston, a spus el dintr-odată.

Și eu, și Masayo am ridicat privirile. Ecourile expoziției *Păpuși originale* de luna trecută încă nu se stinseseră, căci fusese nebunie mare, dar în ultima săptămână lucrurile parcă se mai potoliseră. Cum spusese mereu că numărul exponatelor nu e suficient de mare, Masayo se străduise încontinuu să îmbogățească expoziția. Eu însămi, deși nu mă pricep să evaluez calitatea păpușilor, îmi dădeam seama că unele sunt cu adevărat valoroase. Până și Takeo a remarcat că Masayo avea un mare succes cu păpușile confecționate de ea.

— Mi se pare mie sau Takeo e un pic cam îngâmfat în ultima vreme? a spus domnul Nakano râzând, deși pe un ton dojenitor, dar eu am rămas impasibilă și nici măcar n-am zâmbit la auzul vorbelor lui.

Trecuse mai bine de o lună de la ziua când ne prinsese ploaia pe stradă, dar nici acum nu știam exact cum stăteau lucrurile între noi.

De ceva vreme, Masayo s-a apucat de broderie franțuzească. Folosind puncte de cusătură variate, precum punctul în cruce, lănțișorul sau tighelul, cosea cu îndemânare broderii cum găseai mai demult în casele bătrânelor cu părul alb și îngrijit, pe acele pernuțe ornamentale ce se puneau pe băncuțe de lemn și pe care puteai admira imagini ca aceea a unei fetițe jucându-se cu un cățeluș sau cea a unui băiețel în pantaloni scurți cântând la flaut.

— Și la ce folosiți pernuțele acelea? am întrebat-o eu.

După ce s-a gândit câteva secunde, mi-a răspuns:

— La nimic. Sunt ca o terapie.

Mi-a explicat serioasă că își folosise toată energia pentru confecționarea păpușilor, iar acum se simțea ca și cum cineva i-ar fi furat sufletul. În asemenea momente se apuca de o muncă simplă, mecanică.

Mi s-a părut foarte interesant, așa că Masayo mi-a arătat primii pași în broderia franțuzească. S-a gândit că ar fi potrivit să încep cu un șervet de masă, așa că acum coseam ciupercuțe pe niște bucăți de pânză pătrată. Una era cu

bulinuțe, alta cu carouri, iar pentru a treia foloseam cusătura cu punct plin plat.

— Și dacă te duci la Boston, ce anume vrei să faci acolo? a întrebat Masayo, împungând pânza cu acul. În primul rând, ai bani pentru asta?

— Am, a răspuns domnul Nakano și a început să fluiere. *Rhapsody în Blue*[49].

— Ce-ți trece prin cap? a întrebat iarăși Masayo, iar domnul Nakano s-a oprit din fluierat.

— Păi, nu-i o melodie americană? a zis el.

— Mergeți să achiziționați ceva? a întrebat Takeo.

Nu știu când apăruse din magazie. În secunda în care i-am auzit vocea, mi s-a făcut pielea de găină. Cred că dezvoltasem un reflex condiționat.

— Da, Take, asta e. Doar tu reușești să mă înțelegi, a răspuns domnul Nakano.

Când s-a auzit numit „Take”, Takeo și-a încordat mușchii picioarelor, mișcându-și rotulele genunchilor. Nici eu, nici Takeo nu ne pricepem la vorbe, dar corpul ne este extrem de sensibil. Aici semănăm și n-avem ce-i face. Cam astfel de gânduri îmi treceau prin cap în timp ce umpleam carourile ciupercuțelor.

— Kurusu zice c-a descoperit un loc cu obiecte din perioada precolonială, a spus domnul Nakano, uitându-se la Masayo, dar ea stătea aplecată peste broderie și nu-i dădea nicio atenție.

— Kurusu e tipul acela dubios? l-a întrebat ea după o vreme, întorcând pânza și înnodând ața.

Apoi a tăiat firul. Îmi place felul în care ține Masayo în mână foarfecă de ață fără mâner. Amintește de un animăluț căruia i-ai pus în mână o jucărie.

— Nu e dubios, a răspuns domnul Nakano, apăsând butonul din dreapta al casei de marcat și deschizând sertarul cu un clinchet. Lasă asta și spune-mi mai bine când ai învățat să faci cu atâta măiestrie păpușile alea, a continuat el, scoțând din casă două bancnote de zece mii de yeni, pe care le-a băgat în buzunar fără nicio ezitare.

— Dintotdeauna, a răspuns ea, la început iritată, dar apoi și-a recăpătat buna dispoziție.

— Eu numai de data asta le-am observat.

— Poți să mă lauzi, dar să știi că nu obții nimic din asta, i-a răspuns Masayo, scoțând două fire din cusătura în șase pe care o făcea.

Poate că domnul Nakano nu obținea nimic din asta, dar plângerile lui Masayo au încetat. „Cu sora mea e simplu să tratezi”, spune întotdeauna domnul Nakano. Doar că el nu ajunge niciodată la concluzia că de fapt asta înseamnă că Masayo însăși e o persoană foarte simplă.

Masayo și cu mine am continuat să brodăm în tăcere pentru o vreme. Puteam să simt că Takeo ieșise. Odată ce îl remarcam, aveam senzația că dinspre el se propagă unde de curent electric și întotdeauna simțeam furnicături în acea parte a corpului care era îndreptată în direcția lui. Când a deschis ușa din spate ca să iasă, am simțit cum cineva îmi extrage un fir lung din șira spinării, iar în momentul în care a închis ușa după el, firul mi-a fost retezat.

Am pus pânza pe genunchi și m-am întins.

— Gata, eu nu mai pot, am zis.

— Nici eu nu mai pot, a spus și Masayo.

Mă imita.

— Nu vă mai luați după mine! m-am plâns eu, iar ea a început să râdă.

— Dar zău că nu mai pot! s-a alintat, făcând o mutriță.

— Suntem în lumea celor care nu mai pot, am imitat-o eu, țuguindu-mi buzele la fel ca ea.

— Ha! Ha! Ha! s-a auzit râsul spart al domnului Nakano.

— Încă mai ești aici? s-a mirat Masayo.

— Plec chiar acum. Imediat. La Boston, oriunde. Numai să plec.

Domnul Nakano a ieșit, strigând pițigăiat.

Din spate s-a auzit zgomotul motorului. Părând că asta așteptase până atunci, Masayo a început să vorbească:

— Iar și-a găsit pe cineva.

— Chiar? Kurusu e o femeie? m-am mirat eu, dar Masayo a clătinat din cap.

— Nu, Kurusu e un moș. Și-a găsit o femeie. Rumiko, așa o cheamă. Are nume de prostituată, dar e prietena lui Sakiko. De curând a devenit independentă și și-a deschis un mic magazin. E din aceeași breaslă, mi-a destăinuit rapid Masayo.

— Și atunci ce s-a întâmplat cu doamna Sakiko? am întrebat eu, amintindu-mi de figura ei frumoasă, reflectată parcă în oglinda unei ape. Ea știe de asta?

— Se pare că știe.

— E groaznic.

— Haruo chiar e un prost.

— În situația dată, e foarte prost.

— Dar Sakiko nu o știe de la Haruo, a continuat Masayo. Nu-i nici el chiar atât de prost.

— Și-atunci de unde?

— De la Rumiko, mi-a explicat Masayo cu o căutătură întunecată. De asta zic că-i prost. Vrea să le aibă pe amândouă. Sau pe toate trei, dacă o punem la socoteală și pe nevastă-sa. Sau pe mai multe, că tot aia e. Când ai mai mulți cai care aleargă unul lângă altul și unul dintre ei îi povestește altuia străin toată cursa, cum să te-ncurci exact cu ăla? Aici e punctul slab al lui Haruo.

Toate astea Masayo mi le-a spus dintr-o răsuflare.

— Cai? am murmurat eu.

Roșie în obraji, Masayo împungea îndârjită cu acul pânza broderiei. M-am gândit atunci că îi pasă cu adevărat de fratele ei mai mic. Exact în acel moment am simțit cum mă lasă toate puterile și am scăpat acul printre degete. Se ținea în firul cu care coseam, așa că a rămas să se legene în aer.

— De asta zice el că se duce la Boston.

— De asta?

— Vrea să fugă.

— De doamna Sakiko?

— Nu doar de ea. De toate femeile.

— Aha.

Masayo avea o față triumfătoare.

— Ce fericit e domnul Nakano! am spus eu, dar Masayo s-a uitat la mine cu mirare, ridicând din sprâncene.

Am luat din nou acul în mână și am început să cos conturul unei ciupercuțe. O ciupercuță verde-crud. Și iar mi-a venit în minte figura lui Sakiko. O figură visătoare, dar cu o pată întunecată undeva. „Ce nu-mi plac bărbații!” m-am gândit și am început iar să cos ciupercuță de culoarea ierbii fragede.

În următoarea săptămână am avut foarte mulți clienți și am fost ocupată până peste cap, de dimineața până seara. „A fi ocupat” la prăvălia domnului Nakano era echivalent cu a treisprezecea parte din „a fi ocupat” la prăvălia de zarzavaturi Yaoharu, care se afla tot pe aleea noastră, dar pentru mine și Masayo asta a însemnat că n-am mai avut deloc timp să punem mâna pe ac.

— Când plecați la Boston? a întrebat Takeo.

— Păi, așa deci, imediat după Kurusu, a răspuns domnul Nakano și a intrat repede în spate.

Părea că vrea să evite răspunsul. Takeo a rămas absent în picioare, lângă ușă. Un client tânăr a intrat în magazin,

lovindu-se de el. Nu-l mai văzusem niciodată. S-a uitat suspicios la Takeo.

— Asta, vă rog, mi-a spus el, punând lângă casă ceva împachetat în hârtie de ziar.

Era de mărimea câtorva cartofi dulci copți, înfășurați în ziare.

— Haruo! a strigat Masayo.

Domnul Nakano a apărut din spate. Ținând țigara în colțul gurii, se uita la client, care desfăcea pachetul. Scrumul îi cădea pe podea. Acesta s-a oprit o secundă, uitându-se nemulțumit la domnul Nakano.

— E porțelan chinezesc? a întrebat domnul Nakano, fără să-i pese de privirea bărbatului.

— Este coreean. Din perioada dinastiei Korai[50], l-a corectat acesta.

— A, mă iertați! și-a cerut scuze imediat domnul Nakano.

Clientul părea din ce în ce mai nemulțumit. Luând într-o mână vasul, ce avea forma unui bol, domnul Nakano a continuat:

— Cu astfel de vase vechi se ocupă alții mai buni decât noi.

Apoi și-a pus țigara încă aprinsă în scrumieră.

— Nu vreau să-l vând, a spus clientul.

Domnul Nakano s-a uitat mirat la el. Clientul a lăsat capul în jos.

Era un bărbat cu un ten frumos. Sub nas îi mijea o mustăcioară. Avea un costum albastru-închis, bine croit, la care își asortase o cravată de aceeași culoare. Dacă te luai numai după haine, părea un funcționar de vreo treizeci de ani, în plin avânt al carierei, dar în realitate putea fi mult mai tânăr.

— Noi nu facem evaluări, i-a spus domnul Nakano și i-a înapoiat bolul, privindu-l îndelung.

— Ați putea să îl expuneți la dumneavoastră? a întrebat clientul.

— Să-l expunem?

— Nu pentru vânzare, ci doar să-l țineți expus o vreme.

— Să-l ținem la păstrare? a râs domnul Nakano, apoi și-a rotit ochii prin magazin.

Și eu, și Masayo am făcut același lucru, dar cu o secundă în urma domnului Nakano. Doar clientul rămăsese cu privirea țintuită la bolul pe care-l adusese.

— Nu e un flecușteț oarecare pe care să-l punem aici, în prăvălia asta dezordonată, nu-i așa? a întrebat domnul Nakano.

Bărbatul și-a lăsat capul în piept. Domnul Nakano a cules din scrumieră țigara pe care o începuse și a tras adânc un fum. Câteva secunde nimeni n-a mai spus nimic.

— La ce anticariat sau magazin de obiecte de epocă mergeți de obicei? a întrebat Masayo.

— N-am fost niciodată la un asemenea magazin, a răspuns încurcat clientul.

— Și-atunci cum se face că aveți așa un obiect? a întrebat domnul Nakano.

„Nu așa se vorbește cu un client", m-am gândit eu.

— L-am primit de la un cunoscut, a răspuns tânărul, ce părea acum și mai descurajat.

— Are o poveste, nu-i așa? a spus Masayo, invitându-l să continue.

Bărbatul și-a ridicat privirea, agățându-se parcă de Masayo.

— Haideți, spuneți, a continuat ea.

Încet și cu multe întreruperi, clientul a început să depene povestea bolului.

Clientul nostru se numea Hagiwara, iar bolul îl primise de la o fostă iubită. Fuseseră împreună trei ani de zile. Între ei nu venise niciodată vorba de căsătorie, ci era mai mult o joacă, însă astfel au trecut pe nesimțite trei ani. Într-o zi șeful i-a pomenit de o căsătorie cu fiica sa. A fost o discuție foarte bine-venită, în urma căreia domnul Hagiwara s-a despărțit imediat de iubita lui. Aceasta s-a plâns o vreme, dar până la urmă s-a resemnat și nu i-a cerut în schimb decât să primească de la ea un obiect ca amintire. Dacă i-ar fi cerut lui un obiect, ar fi fost de înțeles. Dar e ciudat să ți se ceară să primești ceva ca amintire. Însă ca să nu mai complice lucrurile, domnul Hagiwara a acceptat.

Până la urmă căsătoria cu fiica șefului nu s-a mai făcut, căci fata a fugit cu un bărbat cu care se iubea de multă vreme. Tot atunci domnul Hagiwara a suferit o fractură de claviculă. Nu din cauza vreunei mișcări forțate, ci pur și simplu când s-a întors în pat. Nici la serviciu nu-i mai mergea bine. Comenzile se întrerupseseră din cauza mișcărilor de personal și mai circula și bârfa că ar fi fost învinuit de agresiune sexuală asupra unei colege din același departament. În plus, clădirea în care locuia intrase pe lista de demolări și i s-a cerut să elibereze apartamentul.

Toate acestea s-au întâmplat după ce fosta lui iubită îi ceruse să primească acel bol drept amintire. I-a trecut prin minte chiar și să se împace cu ea și a încercat să o

contacteze, dar între timp femeia își schimbase numărul de telefon și n-a reușit să o mai găsească. La fel s-a întâmplat și cu adresa de e-mail. Ea se și mutase altundeva și nici nu mai lucra în același loc.

Nemaiștiind ce să facă, a întrebat o cunoștință care practica divinația, iar aceasta i-a spus că bolul poartă vina pentru toate. Era impregnat de ranchiună, așa că nu putea fi vândut, dar nici să-l țină la el nu mai putea. Nu-i mai rămânea decât să-l dea sau să-l împrumute cuiva. Asta nu însemna că ranchiuna din bol se va șterge automat, dar tot era mai mult decât nimic.

Domnul Hagiwara își recitase sacadat povestea.

— Dar bolul acesta, fiind din perioada dinastiei Korai, valorează destul de mult, nu-i așa? O persoană care-ți dă așa ceva nu poate fi una rea, nu? a spus Masayo imediat ce clientul și-a terminat istorisirea.

— Nu-i vorba de asta, a intervenit domnul Nakano, însă la auzul vorbelor lui Masayo, domnul Hagiwara s-a îmbujorat.

— Aveți dreptate. Nu știu de ce m-am despărțit de ea, a zis el.

— Nu se face să te desparți așa, pur și simplu, de o femeie de care te-ai legat, a rostit răspicat Masayo.

Da, asta era concluzia. M-am uitat la clientul nostru. Dădea încontinuu din cap. De cealaltă parte, domnul Nakano părea încurcat. Oare se gândea la triunghiul lui amoros?

— Haruo, ce-ar fi să-l duci la magazinul lui Sakiko? a întrebat dintr-odată Masayo cu o voce plină de entuziasm.

Domnul Nakano a ridicat privirea și a început să se uite neliniștit în stânga și-n dreapta.

— Un asemenea obiect s-ar potrivi perfect la anticariatul Asuka, a continuat Masayo, împăturind cu grijă bolul în hârtia de ziar.

Clientul îi urmărea cu privirea mișcarea mâinilor.

Fără să mai aștepte răspunsul domnului Nakano, Masayo a ridicat receptorul telefonului. Murmură numele anticariatului și apăsă butoanele, formând numărul. Domnul Nakano o privea cu gura întredeschisă. Asemeni domnului Nakano, și eu, și clientul ne uitam consternați la ea.

Sakiko a apărut la niciun sfert de oră după telefon.

— Bună ziua.

Spus de Sakiko, chiar și un simplu salut suna fie ca un blestem, fie ca o binecuvântare. Nu-ți dădeai seama însă

despre care dintre ele era vorba.

— Acesta este clientul, i-a spus Masayo, indicându-l cu o mișcare a bărbiei pe domnul Hagiwara.

Spre deosebire de domnul Nakano, ea vorbește mai frumos, dar când vine vorba de gesturi și de atitudine, se vede clar că nu știe să se poarte cu clienții.

Sakiko a desfăcut pachetul. Maniera atentă în care manevra obiectul de epocă arăta că se pricepe la așa ceva mult mai bine decât Masayo sau domnul Nakano.

— Este un bol coreean din dinastia Korai, nu-i așa? a spus ea imediat ce l-a văzut.

Domnul Hagiwara a aprobat, dând din cap.

— Așa ceva ajunge la vreo trei sute de mii de yeni, a continuat Sakiko.

— Dar eu nu vreau să mi-l cumpărați! a spus domnul Hagiwara, iar Masayo a început să explice în locul lui.

— Ranchiună, a rostit Sakiko, privindu-l pe domnul Nakano, atunci când Masayo a terminat povestea.

Tocmai în clipa aceea, când ar fi trebuit să se ascundă undeva, ca să nu-l mai vadă nimeni, și-a găsit domnul Nakano să vorbească prostește:

— Păi, așa deci. Hai, ia-l la Asuka și expune-l acolo.

Începuse cu același tic verbal al lui dintotdeauna, dar spre final vocea i se înmuiase. Sakiko se uita impasibilă la el.

— Îmi va fi greu cu un obiect care are o asemenea poveste, a spus ea cu un chip inexpresiv.

Domnul Hagiwara și-a luat capul în mâini.

— Ei, haideți acum! Toată lumea poartă cuiva un pic de ranchiună. Nu-i o problemă chiar atât de mare! a intervenit Masayo cu o voce veselă.

Sakiko, pe care cuvintele domnului Nakano nu o mișcaseră deloc, s-a încordat dintr-odată la auzul celor spuse de Masayo.

— Vă rog să-l luați dumneavoastră! a implorat-o domnul Hagiwara.

Sakiko a devenit iar impasibilă.

— Sau dumneavoastră! s-a întors domnul Hagiwara către domnul Nakano.

— Nu pot, i-a răspuns acesta, expirând fumul de țigară.

Domnul Hagiwara și-a întors fața dinspre el cu o expresie de profundă nemulțumire. Ea nu era însă provocată de ușurința cu care îl refuzase domnul Nakano, ci părea a fi îndreptată mai degrabă către țigările pe care acesta le fuma.

— Îl putem prelua noi pentru douăzeci de mii de yeni, a spus încet Sakiko.

— Ce vreți să spuneți cu „îl putem prelua”? a strigat Masayo.

— Nu-l putem achiziționa, dar îl putem prelua și păstra pe termen lung, dar asta nu înseamnă că pe parcurs situația nu poate deveni de așa natură încât preluarea lui să se transforme în achiziționare, a explicat impasibilă Sakiko.

Complicată poveste! Atât pe chipul domnului Nakano, cât și pe cel al lui Masayo se putea citi nedumerirea. Striviți însă de impasibilitatea afișată de Sakiko, niciunul n-a deschis gura.

— Cu alte cuvinte, dumneavoastră îl luați, iar pentru asta eu primesc douăzeci de mii de yeni, a rezumat discuția domnul Hagiwara.

— De fapt cumpără cu doar douăzeci de mii de yeni un obiect pe care în final îl va scoate la vânzare, declarând că n-a mai fost răscumpărat, i-a șoptit Masayo domnului Hagiwara, dar el s-a făcut că nu aude.

Și Sakiko se făcea că plouă.

Într-un final domnul Hagiwara a scris o poliță de douăzeci de mii de yeni pentru anticariatul Asuka și a plecat acasă. Bineînțeles, a lăsat bolul. Nu era un vas potrivit pentru a servi orez cu carne în vreun restaurant, ci unul cu diametru redus, un obiect mai degrabă elegant și rafinat. Nu fusese scos la lumină prin excavații, ci fusese transmis din generație în generație și avea doar un mic defect. Era într-adevăr o bijuterie.

— Eu mă retrag, a spus Sakiko, ținând cu mare grijă la piept bolul înfășurat în hârtie de ziar, peste care mai pusese o folie de plastic cu bule.

A ieșit grăbită din prăvălie, fără să-i arunce măcar o privire domnului Nakano.

— E foarte pricepută la afaceri, și-a exprimat domnul Nakano admirația față de ea.

— Era mai bine dacă nu-i amestecam pe cei de la Asuka și păstram noi bolul, a spus Masayo, părând să fi uitat că ea însăși o sunase pe Sakiko.

— Nu. Eu nu vreau să-mi atrag ranchiuna nimănui, a răspuns el, sorbind o gură de ceai.

Gustam cu toții din bomboanele din boabe de soia învelite în zahăr, pe care le luase în drumul lui încoace de la o prăvălie de dulciuri de pe străduța noastră. Ceaiul îl preparase chiar domnul Nakano și era puțin acrișor.

— Ce bune sunt! am spus eu, iar el, cu ochii împăienjeniți, mi-a răspuns:

— Ce drăguță ești tu întotdeauna, Hitomi! Vorbele tale mi-au mers drept la inimă.

— Dacă faci mereu numai prostii, n-o să te mai aibă nimeni la inimă! i-a aruncat în față Masayo.

Fără să-i răspundă nimic, domnul Nakano și-a sorbit netulburat ceaiul, privind în depărtare.

În săptămâna aceea au fost foarte multe preluări, așa că nu l-am văzut mai deloc pe Takeo. În fiecare zi a mers cam de trei ori să adune marfă și de fiecare dată s-a întors după ora opt. Chiar și la sfârșitul săptămânii l-au chemat pentru o preluare. Tocmai se pregătea de plecare și verifica dacă are în portofel suficienți bani de drum, când a apărut și domnul Nakano.

— E în regulă. Mergem împreună cu mașina, așa că n-ai nevoie de bani de tren. Iar la masă fac eu cinste. Azi mă gândeam să nu mai merg la bancă, ci să ajung cumva la târg.

„Târgul" era un loc unde negustorii licitau pentru tot felul de obiecte, de la cele mai mărunte până la unele cu adevărat valoroase. Ediția aceasta era, după spusele domnului Nakano, una în care se licitau mărfuri ceva mai scumpe, așa încât nu l-a mai luat pe Takeo cu el, ci m-a chemat pe mine.

Când l-am întrebat de ce nu merge cu Takeo, mi-a răspuns râzând:

— Păi, prezența unei fete tinere nu umple oare locul de strălucire?

Ciudat răspuns.

— La o licitație nu găsești nici strălucire, nici altceva, a intervenit Masayo, dar tot ce-a făcut domnul Nakano a fost să zâmbească.

Am înțeles adevăratul motiv pentru care mă luase cu el imediat după începerea licitației. Simțeam cum privirea cuiva îmi arde fața și când m-am uitat mai bine, de partea cealaltă a pieței stătea Sakiko.

Ea nu a participat la licitație decât atunci când a fost scos la vânzare un vas, în rest n-a luat seama la nimic. De cealaltă parte, domnul Nakano licita zgomotos de fiecare dată când apărea câte un ceas vechi. Îl rugase un client fidel, mi-a explicat el într-o pauză.

— Doamna Sakiko se abține foarte mult, i-am șoptit eu, dar el a clătinat din cap.

— Pur și simplu nu sunt lucruri de calitate. Dacă ar apărea ceva bun, n-ar mai avea nicio ezitare, mi-a murmurat el drept răspuns.

Licitația a durat vreo două ore și într-un final s-a terminat. Negustorii și anticarii se îndreptau spre ieșire, când domnul

Nakano mi-a spus:

— Hitomi, tu te înțelegi bine cu Sakiko, nu-i așa?

I-am răspuns că de fapt nu avem niciun fel de relație, dar nu părea să mă asculte.

— Păi, așa deci. Ia vorbește tu cu Sakiko și vezi dacă n-ar vrea să luăm masa împreună.

— Bine, am înțeles, i-am răspuns eu fără tragere de inimă.

Domnul Nakano a afișat un rânjet larg. Există o expresie, „a râde ca un copil", dar zâmbetul domnului Nakano se potrivea perfect cu vârsta a doua, vârsta pe care o avea. Era în el ceva murdar. Dar în același timp era și atractiv. Probabil că, odată cu trecerea timpului, femeile devin mai sensibile la acest fel de a zâmbi, m-am gândit eu în timp ce mă îndreptam încet spre ieșire, unde se afla și Sakiko.

Cina s-a sfârșit repede. Nu ne-am putut împotrivi lui Sakiko atunci când ne-a spus rece că ea nu bea alcool, așa că am intrat într-un restaurant pentru familii cu copii, aflat în apropiere. Domnul Nakano s-a plâns că nu e destul de luminos.

La început m-am gândit că ar fi fost mai bine dacă ar fi mers la masă doar ei doi, dar mi-am dat seama imediat că domnului Nakano i-ar fi fost greu să îndure de unul singur încăpățânarea lui Sakiko. Încetul cu încetul, timiditatea lui mi s-a transmis și mie, așa că spre finalul cinei toți trei stăteam într-o tăcere deplină.

— Eu o să plec. Aș vrea să te conduc, Sakiko, dar mi-e teamă că-ți displace ideea, a șoptit domnul Nakano la casă, după ce a achitat consumația.

Sakiko l-a privit cu duritate, dar, contrar așteptărilor, i-a răspuns:

— Bine, condu-mă.

În acea secundă pe chipul domnului Nakano a apărut iar rânjetul. Același de mai înainte, purtând în el încărcătura vârstei a doua, dar în același timp destul de plăcut. Sakiko își lăsase privirea în podea.

Și în camionetă a persistat aceeași tăcere. Domnul Nakano stătea la volan, Sakiko pe locul de alături, iar pe mine mă îngrămădiseră la mijloc, ca și cum aș fi fost copilul lor. La un moment dat domnul Nakano a pornit radioul, dar l-a închis repede.

Am reușit într-un final să ajungem la anticariatul Asuka. Sakiko s-a prelins afară din camionetă și a dat să meargă în spate, dar s-a oprit brusc și s-a întors către noi.

— Haideți înăuntru puțin!

Vorbise încet, dar rostise cuvintele într-un fel care nu-ți dădea de ales. Am coborât încet din camionetă.

În anticariatul Asuka aerul era translucid. Afară era pur și simplu un aer rece, de noapte, dar cel din interior era și rece, și uscat și, pe lângă asta, îți dădea senzația că are cam prea mult oxigen.

— Aveți și aranjamente florale, am spus eu, iar Sakiko a părut că se destinde puțin.

Pungile de sub ochi îi deveniseră mai pline.

Din dulăpiorul fixat sub rafturile ornamentale Sakiko a scos un obiect înfășurat într-o folie de plastic cu bule de aer. Era bolul pe care îl luase de la domnul Hagiwara pentru douăzeci de mii de yeni. Era și mai frumos împachetat decât în ziua când îl luase de la prăvălia domnului Nakano. Fără să spună nimic, l-a despachetat și, despărțind o farfurie de colecție cu imaginea unor peștișori de o cupă pentru *sake* făcută dintr-un lut albicios și neted, a așezat bolul între ele.

Sakiko l-a privit preț de câteva secunde, mijind ochii. Domnul Nakano a remarcat că, expus în felul acesta la Asuka, părea un obiect și mai valoros. Sakiko l-a ignorat complet. S-a mai aplecat o dată și a scos din dulăpior o cutie mică din lemn de *Paulownia.*

— E o *magatama*[51] sau ce e? a șoptit din nou domnul Nakano, dar Sakiko l-a ignorat și de această dată.

A deschis-o cu dexteritate. Pe un pat de bumbac înfoiat stăteau trei obiecte de formă cubică.

— Zaruri? a exclamat domnul Nakano și, în pofida firii sale curioase, le-a privit cu reținere.

M-am uitat și eu. Erau niște zaruri albe-gălbui, cu colțurile ușor tocite.

— Sunt vechi? am întrebat eu, dar Sakiko a clătinat din cap.

— Ce să spun? Din a doua jumătate a perioadei Edo[52]. Sakiko a așezat zarurile lângă bol, fără să le pună într-o ordine anume. Dacă ar fi făcut cineva atunci o fotografie, acea dezordine i-ar fi dat un aer foarte artistic.

— Hai să dăm cu zarul, a spus Sakiko.

— Ce? a exclamat surprins domnul Nakano.

— Ce? am șoptit și eu, de parcă l-aș fi imitat.

Sakiko a chicotit. Trecuse multă vreme de când n-o mai văzusem zâmbind. Ochii însă nu îi râdeau.

— Să dăm cu zarul, a mai spus ea o dată și în acel moment aerul din anticariat a devenit și mai înghețat.

Și eu, și domnul Nakano ne-am scuturat înfiorați.

— Eu sunt părintele, iar tu și Hitomi sunteți copiii, a spus ea încet.

În tonul vocii ei se amestecase o fărâmă de dulceață când zisese „tu”. Probabil că nu intenționase să rostească astfel cuvintele, dar îi scăpase fără să vrea.

— Dar, știți, eu nu am jucat niciod… am încercat eu să spun, însă Sakiko a chicotit din nou.

Sunt sigură că ochii ei nu râdeau.

— E foarte ușor. Trebuie doar să arunci zarurile de trei ori, mi-a spus ea, parcă împărtășindu-mi un secret.

Domnul Nakano tăcea.

— Dacă iese patru, cinci sau șase, câștigă părintele, a început Sakiko și, luând zarurile în palma ei delicată, le-a aruncat în bol.

— A! a scos un strigăt domnul Nakano.

— Ce este? l-a întrebat Sakiko.

Umflăturile de sub ochii ei erau din nou proeminente, dar dacă o priveai de sus, părea foarte relaxată.

— N-o să se fisureze? a întrebat el, arătând spre bol. Am putea să nu-l folosim.

— Eu am dat douăzeci de mii de yeni ca să-l țin aici, așa că e în regulă, a spus ea răspicat.

— Dar e păcat.

— Dacă aruncăm cu grijă, nu se va întâmpla nimic.

— Dar Hitomi, de exemplu, poate să aibă grijă? și-a îndreptat domnul Nakano atacul către mine.

— Nu pot, am spus eu timorată.

M-am uitat la Sakiko. Odată cu mine, domnul Nakano și-a întors și el privirea spre ea. Mi-a trecut prin minte că eu și domnul Nakano semănăm în anumite privințe. Da, asta e! Parc-am fi niște pui de găină care așteaptă de mâncare.

— Ah, ia uite că s-au potrivit! a scos Sakiko un mic strigăt de uimire, fără să se uite la mine ori la domnul Nakano.

Două din cele trei zaruri din bol își arătau fața cu trei puncte. Cel de-al treilea arăta un cinci.

— Așadar, următorul ești tu, a spus Sakiko, îndesându-i domnului Nakano zarurile în mână.

Deși vocea îi era blândă, nu lăsa loc de întors.

Împotriva voinței lui, domnul Nakano a aruncat totuși zarurile. Sakiko le aruncase de sus, cât putuse mai bine, dar el le-a dat drumul razant cu marginea bolului. Mai mult le-a așezat decât le-a aruncat.

Zarurile s-au împrăștiat în toate direcțiile. Două dintre ele s-au oprit pe fundul bolului, dar al treilea a sărit afară,

rostogolindu-se.

— Afară! a țipat iar Sakiko, râzând.

Domnul Nakano avea o față morocănoasă. Râsul lui Sakiko se răspândea și reverbera în tot anticariatul. Simțeam presiunea pusă asupra mea și tot corpul mi se încordase.

— Ascultă, de unde până unde tocmai aruncatul zarurilor? a murmurat domnul Nakano.

— Vrei să pariem? i-a răspuns Sakiko.

— Da eu n-am nici bani…

— Nu e vorba de bani!

— Atunci pariez și eu, am zis.

— Lasă, Hitomi, nu e cazul. Nu lua în seamă asta!

— Hai, acum e rândul lui Hitomi!

Sakiko a luat zarul căzut pe jos și le-a cules și pe cele două din bol, apoi mi le-a pus pe toate în palmă. Mâna ei era îngrozitor de rece. Mi-a spus să mă grăbesc. Am închis ochii și am aruncat.

Zarurile se învârteau, lovind cu zgomot pereții bolului. Primul s-a oprit. Unu. Apoi și celelalte două. Unu-unu.

— Ochii șarpelui[53]! a șoptit domnul Nakano, oftând de parcă l-ar fi sufocat cineva.

— Hitomi a câștigat! a declarat Sakiko.

Am dat din cap, deși nu înțelegeam prea bine de ce. Sakiko a rămas tăcută o vreme. Când ea tăcea, tăceam și noi.

— Bine atunci, a spus ea brusc după vreo cinci minute.

Domnul Nakano a scos o exclamație de surpriză. M-am uitat pe furiș la Sakiko. Spre marea mea surprindere, râdea. Chiar și ochii îi râdeau un pic.

— Haruo, ai scăpat ca prin urechile acului, a șoptit ea.

— Ce? Ce tot vorbești acolo? a întrebat el, dar Sakiko nu i-a mai răspuns nimic.

Noi doi ne-am urcat în camionetă și ne-am întors la prăvălie. Domnul Nakano se oferise să mă ducă până acasă, dar eu voiam să merg un pic pe jos. Mă gândeam că, poate, pe drum o să mă întâlnesc din întâmplare cu Takeo, așa cum mi se întâmpla mereu. Îmi doream o întâlnire platonică. Deși nimic concret nu lăsa să se înțeleagă asta, aveam senzația că de-acum ne mai puteam împăca.

Nu ne-am întâlnit. Cuvintele lui Sakiko – „Ai scăpat ca prin urechile acului” – îmi reveneau în minte iar și iar. Am mers pe jos până acasă. Era începutul iernii. Cu cât se întuneca mai mult, cu atât aveai mai tare senzația că aerul devenea translucid. „Am scăpat de la moarte ca prin urechile acului”, am șoptit și am grăbit pasul.

— Auzi, Hitomi, ești grozavă! mi-a spus Masayo la vreo două săptămâni după asta. Cică l-ai salvat pe Haruo în ultimul moment, a râs ea.

— Despre ce vorbiți?

— Mi-a spus draga de Sakiko despre seara aceea.

Dintr-odată devenise „draga de Sakiko”.

Se pare că Sakiko hotărâse să lase zarurile să decidă în privința ei și a domnului Nakano.

— Să decidă? am șoptit eu.

— Da, da, să decidă, a aprobat ea, dând cu fermitate din cap.

Dacă ar fi câștigat Sakiko, s-ar fi despărțit. Dacă ar fi câștigat domnul Nakano, nu s-ar fi despărțit. Dacă aveam să câștig eu, mai aștepta să vadă ce se întâmplă.

— Și până la urmă ai câștigat tu, nu-i așa? m-a întrebat Masayo, privindu-mă îndelung.

— De fapt eu nu prea înțeleg cum e cu jocul ăsta de zaruri, i-am răspuns, iar ea a izbucnit în râs.

În săptămâna aceea Sakiko a venit la noi la prăvălie. Domnul Nakano nu era acolo, așa că i-a înmânat lui Masayo un pachet mic și a dat să plece imediat.

— Îți mulțumesc pentru seara aceea, a spus, întorcându-se din ușă.

Părea că vorbește cu mine. M-am grăbit să-i răspund că nu e cazul, dar ea mi-a zâmbit. Ochii însă nu îi râdeau.

Am ieșit să o conduc până afară, dar ea se uita absentă la mașina de scris expusă în fața prăvăliei.

— Știți… am încercat eu să-i vorbesc. O să-l iertați pe domnul Nakano?

— Poftim?

— Îmi cer scuze, v-am luat pe neașteptate.

A scuturat din cap că nu-i nimic.

— Nu pot să-l iert, mi-a spus ea încet după o vreme.

— Și… și atunci nu vă despărțiți? am întrebat-o eu, dar câteva clipe Sakiko n-a mai zis nimic.

— Asta e altceva, mi-a spus într-un târziu pe un ton circumspect.

În secunda următoare mi-a întors spatele. Am rămas locului și m-am uitat cum silueta i se face tot mai mică. Pentru o clipă mi-a revenit în minte senzația de bine pe care o avusesem atunci când zarurile se opriseră în modul acela neașteptat.

„Prostul de Takeo!” am șoptit și am strâns tare din ochi. Când i-am deschis iar, Sakiko nu se mai zărea.

Mărul

— A fugit!

Exclamația lui Masayo a venit exact în momentul în care Takeo aducea cutiile înăuntru, domnul Nakano se fâțâia pe ușa din spate, iar eu scoteam din sertarul casei monedele pentru rest, așa că prima dată nu am auzit prea bine.

Ultimii clienți ieșiseră din magazin, Takeo se grăbea, ca de obicei, să plece acasă (în ultima vreme nu-i mai dau telefon, în schimb la muncă vorbim ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat), iar domnul Nakano își ștergea broboanele de sudoare de pe frunte cu prosopul de la gât și tocmai se așeza pe un scaun, când Masayo a șoptit din nou:

— Maruyama a fugit de mine.

În aceeași secundă, la unison, eu am ridicat uimită privirea, domnul Nakano a scos o exclamație pe un ton pițigăiat, iar colțurile sprâncenelor lui Masayo s-au lăsat triste în jos.

— Oare să fi fost din cauza banilor? s-a întrebat domnul Nakano imediat cum a auzit ce spusese Masayo.

Când a plecat, de ce a făcut-o și, în primul rând, ce înseamnă „a fugit”? Masayo nu ne-a dat nicio explicație.

— Nu e vorba de asta, a înălțat ea mânioasă o clipă din sprâncene.

Dar numai o fracțiune de secundă, căci apoi sprâncenele i-au căzut, ca și cum n-ar mai fi avut puterea să stea drepte.

În fața noastră nu stătea Masayo cea pe care o știam. Nu avea niciun pic de vitalitate. Domnul Nakano a strâmbat din buze. Cu sprâncenele lăsate, Masayo s-a așezat pe un scaun. Domnul Nakano a dat să spună ceva, dar a renunțat și și-a dat jos căciula maro. Apoi și-a pus-o iarăși pe cap.

O vreme am stat tustrei așa, împietriți. Nemaiputând să suport, m-am ridicat încet și m-am strecurat cu pași piezișiși către încăperea din spate. Prăvălia era plină cu cutiile aduse de Takeo mai devreme, așa că nu puteam să merg drept.

— Unde pleci, Hitomi? m-a întrebat neajutorată Masayo.

Era prima dată când o vedeam așa.

— Să mă spăl puțin pe mâini, i-am răspuns, iar ea a lăsat să-i scape un oftat.

— Ies și eu un pic, a spus grăbit domnul Nakano.

A deschis ușa din față cu aceleași mișcări sfioase ca și mine.

Ușa de sticlă, ce stătea tot timpul deschisă până pe la începutul toamnei, acum era închisă, căci era deja sfârșitul lui noiembrie. La început faptul că un lucru care era tot timpul liber fusese brusc blocat îți dădea senzația că ești ținut la distanță.

— Întotdeauna o închidem când vine iarna, iar când vine primăvara, o deschidem din nou, dar anul acesta parcă e mai trist ca altădată, spusese pe neașteptate Masayo cu ceva vreme în urmă.

Ca să arate că, deși ușa este închisă, prăvălia funcționează normal, domnul Nakano a agățat de ea o bucată de carton pe care scria „Funcționăm”.

— De ce oare ține Haruo morțiș să scadă prestanța magazinului? a spus Sakiko săptămâna trecută când a văzut bucata de carton.

Câteodată are de rezolvat diverse treburi prin apropiere și atunci trece și pe la noi la prăvălie. În ultima vreme apare destul de des. Bineînțeles, nu puteam să-mi imaginez că acest lucru reflectă stadiul relației ei cu domnul Nakano.

— Nu crezi? a întrebat-o ea pe Masayo, căutând parcă să obțină aprobarea ei pentru ceea ce tocmai spusese.

Dar Masayo nu i-a dat decât răspunsuri evazive. Atunci încă nu băgaserăm de seamă că nu mai era Masayo cea de altădată.

La început literele de pe bucata de carton au fost scrise doar pe o parte a ei. Folosindu-se de un marker negru, domnul Nakano a trasat un chenar în jurul cuvântului „Funcționăm”, care era scris cu verde.

— Ei, cum vi se pare? E destul de artistic, nu? sporovăia el fericit, făcând găuri în bucata de carton și trecând o sforicică prin ele.

Însă după ce l-a criticat Sakiko, a scos indignat cartonul din fața prăvăliei și l-a agățat înăuntru, lângă casa de marcat. Credeam că asta va pune capăt poveștii, dar el s-a dus supărat în camera din spate, de unde s-a întors cu o cutie cu șase markere de culori diferite. A întors cartonul pe partea cealaltă și a scris cu galben: „Funcționăm”. Literele erau și mai dezordonate decât cele scrise cu verde. A scos apoi capacul unui marker roșu și a desenat un chenar neglijent, după care s-a dus repede și a agățat cartonul la loc pe ușa prăvăliei.

Sakiko a privit totul cu o mină resemnată, dar când domnul Nakano, țuguindu-și buzele, a întrebat-o cum i se pare, a izbucnit în râs. După ce a băut o ceașcă de ceai, i-a spus:

— E peste puterile tale!

Apoi a ieșit din magazin. Domnul Nakano a petrecut-o cu privirea, ținând o mână proțăpită în șold, de parcă obținuse o mare victorie. Când a trecut prin dreptul ușii, Sakiko a dat un bobârnac bucății de carton, care s-a legănat puternic de două-trei ori, apoi s-a oprit.

— Cu siguranță se pot obține cinci sute de mii de yeni, a spus bărbatul.

Era imediat după prânz, când Masayo ieșise să ia masa. Până acum fie își aducea un pachețel cu mâncare la ea, fie gătea repede ceva în camera din spate, dar în ultima săptămână, de când ni se destăinuise că domnul Maruyama a părăsit-o, lua prânzul numai în oraș. Ca să fac conversație, ieri am întrebat-o unde mănâncă de obicei, dar ea și-a lăsat capul pe-o parte și mi-a spus fără vlagă doar „Unde era oare?”, după care n-a mai scos niciun cuvânt. Nemaiștiind cum să continui conversația, m-am repezit la casă și am început să frec energic tejgheaua.

— Cinci sute de mii, a repetat în șoaptă, papagalicește, domnul Nakano, ținând cu o singură mână o brichetă de alamă pe care bărbatul o scosese cu mare atenție din geantă.

— Ah! a exclamat acesta. Aveți grijă cum o țineți!

— Mă scuzați, a spus domnul Nakano, prinzând bricheta și cu cealaltă mână, de parcă și-ar fi cerut iertare.

Nu era o brichetă obișnuită, de buzunar, ci una de formă cilindrică, o brichetă de masă.

— Arzătorul e în formă de pistol, a remarcat domnul Nakano, privind-o îndelung.

— Imediat ați observat, i-a răspuns mândru bărbatul.

Din corpul acela cilindric ieșeau două protuberanțe care semănau cu niște țevi mici de pistol, ca la o jucărie pentru copii. Deși era un lucru de care până și eu îmi dădusem seama încă de la prima privire, atât remarca domnului Nakano, cât și răspunsul clientului fuseseră rostite pe un ton plin de importanță.

Clientul ne-a explicat apoi că era un obiect din Vestul Sălbatic, pe care unchiul lui, care fusese ambasador în America, îl primise cadou în timpul mandatului său de la o persoană importantă din Texas.

— Și de unde s-a ajuns la cei cinci sute de mii de yeni? a întrebat relaxat domnul Nakano.

— Mi s-a făcut o expertiză, a răspuns clientul, umflându-și pieptul.

— Expertiză?

— Știți programele acelea de la televizor, în care se evaluează diverse lucruri?

— Ați apărut la televizor?

— A, nu! Nu eu. Dar am un amic care îl cunoaște pe cel care face evaluarea obiectelor primite la televiziunea respectivă.

— Aha.

Am mai aflat apoi că de fapt cel care făcuse expertiza nu era un evaluator profesionist, ci un prieten pasionat de antichități și, pe lângă asta, nici măcar nu era un prieten de-al clientului, ci un prieten al unei cunoștințe a unor rude.

— Iar acum am nevoie de niște bani, a continuat clientul, umflându-se încă în pene.

— E cam greu să-l cumpăr cu bani gheață, i-a răspuns rar domnul Nakano.

— Dar eu n-am spus să-l cumpărați dumneavoastră, a replicat imediat clientul.

Doar din felul în care stătea jos nu-ți dădeai seama de asta, dar de cum începea să vorbească, din scurtele sale întreruperi, pline de aparența unei mari încrederi în sine, îți făcea senzația unei persoane extrem de agitate.

— Am auzit de la niște cunoscuți de-ai rudelor unei cunoștințe că aveți și un *site* de licitații pe internet, a spus el, vorbind și mai rapid decât până acum.

— De la niște cunoscuți de-ai rudelor unei cunoștințe? a repetat domnul Nakano pe un ton foarte serios.

„Extraordinar! Uite un om cu o grămadă de relații – și niciuna directă!” m-am gândit eu, gata să izbucnesc în râs.

Era adevărat că prăvălia Nakano tranzacționa o serie de produse pe internet, dar de gestionarea acestor operațiuni pe *site* nu se ocupa domnul Nakano, ci Cocostârcul. Asta însă domnul Nakano nu i-a mai explicat-o în detaliu clientului.

— Deci să înțeleg că doriți să vindeți prin licitație această brichetă?

— Exact! a aprobat bărbatul.

Ochii îi jucau în cap.

— Păi, așa deci? i-a răspuns domnul Nakano, părând că-și cântărește bine vorbele.

— Ei, cum rămâne? O preluați sau nu? a întrebat repezit clientul, împingându-și pieptul în față.

Un astfel de bărbat putea chiar să-i fie partener lui Masayo! Probabil însă că, în starea în care e ea acum, n-ar merge. Gândindu-mă la astfel de lucruri, m-am întristat. Nu mă puneam în locul lui Masayo, ci simțeam o tristețe generală, difuză, care-mi cuprindea întregul corp.

Domnul Nakano încheia leneș detaliile preluării. Nefiind într-o stare prea bună, aparatul de aer condiționat a împroșcat un val de aer cald, scoțând un sunet bizar.

— Asta e de vânzare? a întrebat Takeo, uitându-se la bricheta „primită cadou de la un texan de către unchiul care fusese ambasador”.

Până la urmă domnul Nakano preluase bricheta de la client, atrăgându-i însă insistent atenția că va fi vândută printr-o licitație și că se prea poate ca prețul final să nu ajungă la cinci sute de mii de yeni.

— O cumperi tu, Takeo? i-a întors domnul Nakano întrebarea.

Takeo era surprinzător de serios. L-am privit pe furiș, dintr-o parte. Însă mă irita ideea că mă uit pe furiș, așa că mi-am mutat privirea.

Neputând găsi ceva ca să-mi descarc nervii, mi-am prins poalele rochiei cu amândouă mâinile și le-am scuturat de câteva ori. Purtam rochia pe care reușisem s-o cumpăr cu trei sute de yeni de la domnul Nakano în acea zi cu tunete și fulgere. Pe etichetă scria că e făcută în India din pânză de bumbac imprimată, dar probabil că și pânza de bumbac este de mai multe feluri, iar asta intrase la apă când o spălasem și se scurtase foarte tare. De-atunci o purtam la magazin ca pe un fel de șorț, peste blugi.

— Pot s-o cumpăr? a întrebat Takeo.

— Dacă mă gândesc bine, tu n-ai cumpărat niciodată nimic de la prăvălie, a spus domnul Nakano, rotindu-și ochii. Hitomi se folosește adesea de reducerea pentru angajați.

„Reducere pentru angajați” se făcea de fapt când avea el chef să ne dea ceva la preț redus. Nu era un procent fix. Cu toate astea, eu îmi cumpăram adesea de la prăvălie mobilă sau lucruri utile în casă. Un scaun și rochia erau doar două dintre ele, dar cel mai des cumpăram coșuri: mari și mici, cu împletitură deasă și cu împletitură rară – îmi luasem mai multe și aruncam în ele tot felul de lucruri. Datorită lor, camera mea arăta acum mult mai ordonată.

— Cică e cinci sute de mii, s-a întors domnul Nakano spre Takeo, cu un rânjet pe chip.

— Aha, i-a răspuns impasibil Takeo.

Cum Takeo tăcea, nici domnul Nakano nu a mai zis nimic. Se uita la mine, de parcă m-ar fi întrebat dacă spusese ceva rău. Fără să dea impresia că ar fi observat expresia

feței domnului Nakano, Takeo rămăsese în picioare, total inexpresiv.

Mi-am dat seama că nu-mi plăcea de Takeo. Întotdeauna avea mina asta. Niciodată nu băga în seamă pe nimeni, dar părea că are mare nevoie ca alții să-i acorde atenție lui.

— Păi, eu nu am cinci sute de mii, a răspuns el după o vreme.

Roșise ușor.

Domnul Nakano a fluturat mâna nerăbdător prin fața ochilor:

— Dar o scoatem la licitație! Poți să intri și tu în cursă.

Takeo se uita ca prostul la domnul Nakano.

— Nu știi cum se face asta pe internet? l-a întrebat acesta.

— Ba da, i-a răspuns scurt Takeo.

— Atunci hai să-ți vând un pont despre licitații. În caz că vrei totuși să participi. Dacă reușești s-o iei tu, nu mai e nevoie să plătești cheltuielile de transport, i-a spus domnul Nakano, jucându-se încontinuu cu pălăria.

Făcea același gen de gesturi ca și mine mai înainte, când îmi scuturasem poala rochiei.

„Chiar că nu-mi place de Takeo”, m-am gândit din nou, mai intens decât data trecută. Mă enerva faptul că mă agitam atât de mult pentru cineva așa de nepăsător. Pe nesimțite, am ajuns să mă conving să uit cu totul de Takeo, ca să mă îndrăgostesc de un alt bărbat, iar ceea ce-am trăit cu Takeo să devină o amintire frumoasă, în timp ce eu duc o viață liniștită și sănătoasă, mâncând echilibrat legume, alge și tot felul de boabe.

Gândindu-mă la toate astea, am simțit cum mă cuprinde iarăși acea tristețe difuză. Cu siguranță nu eram tristă din cauză că mă gândisem la Takeo. Cu siguranță!

Că tot veni vorba de asta, oare Masayo o fi bine? N-am mai văzut-o de trei zile. Nu s-a întors de la masa de prânz nici după ce a plecat clientul cu bricheta.

— Așa face sora mea dintotdeauna. Dispare dintr-odată și pe urmă se întoarce ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, a murmurat ca pentru sine domnul Nakano când a închis magazinul.

Felul în care rostise cuvintele „sora mea” era diferit de felul cum le rostea de obicei. Nu mai era domnul Nakano, insul un pic impertinent de vârsta a doua, ci îți amintea de un adolescent naiv și inocent.

— Să merg până la ea? m-am oferit, întorcându-mă spre el.

Încă se mai juca cu pălăria. Nu m-am uitat la Takeo.

— Da, cred că ar fi bine, mi-a răspuns el cu o oarecare îngrijorare în glas.

Takeo s-a mișcat imperceptibil. Nu puteam să-mi dau seama la ce se gândește. Înainte aveam senzația că reușesc cât de cât să pătrund în gândurile lui.

— O să trec pe-acolo când merg acasă, am spus.

Făcând cu mâna un semn de rugăminte, domnul Nakano a scos din casă o bancnotă de cinci mii de yeni, pe care mi-a îndesat-o în palmă, spunându-mi că poate ar fi bine să cumpăr și o prăjitură sau ceva de felul ăsta.

Bancnota fusese mototolită și păstra urmele îndoiturilor. Takeo stătea încă în picioare.

Masayo era neașteptat de binedispusă.

— Ei, ce mă bucur c-ai trecut pe-aici! mi-a zis ea și m-a invitat să intru.

I-am dat cutia cu prăjituri de la Posy și i-a ridicat imediat capacul.

— Negreșit, tu ești cu prăjiturile, a râs ea.

— Cu prăjiturile? am replicat eu, iar ea a ridicat din sprâncene.

— Nu tot asta mi-ai adus și data trecută, când te-a trimis Haruo să vezi care-i povestea cu Maruyama? a spus Masayo, luând prăjitura cu lămâie și punând-o pe farfurioara din fața ei. Hai, ia și tu dacă-ți place!

Da, așa era. Mai venisem o dată aici, tot cu prăjituri de la Posy. De-atunci trecuse aproape un an.

— Cum mai zboară timpul! a spus Masayo, parcă citindu-mi gândurile.

— Așa e, i-am răspuns uimită.

— Desigur că vrei prăjitură cu cireșe, nu?

— Așa e, am spus din nou.

— Și data trecută ai luat tot cu cireșe.

— A, da? m-am bâlbâit eu.

Un timp ne-am concentrat asupra prăjiturilor. Chiar așa, cât îmi dăduse atunci domnul Nakano? Parcă cinci mii de yeni. Sau trei mii? Încercam să-mi amintesc în timp ce înfigeam furculița în foietaj, dar nu reușeam.

— Auzi, Hitomi! Tu ce crezi? E important libidoul?

— Ce?

— Păi, dacă n-ai așa ceva, e plictisitor, nu?

Habar n-aveam ce-aș fi putut răspunde la o asemenea întrebare, așa că mestecam în tăcere aluatul prăjiturii cu cireșe.

— Pentru tine asta nu e încă o problemă, nu-i așa? Cât te invidiez! mi-a spus ea, înțepând visătoare cu furculița bezeaua prăjiturii cu lămâie. Nu ți se pare că în ultima vreme prăjiturile de la Posy nu prea mai au gust? a continuat ea pe un ton relaxat.

— Nu prea cumpăr de-acolo, așa că nu-mi dau seama, am răspuns eu cu diplomație.

— A, da? a zis ea, apoi a tăiat cu furculița o bucată mare din prăjitura cu lămâie și a dus-o la gură. Hm, azi e chiar gustoasă! Poate că e din cauza mea. Zău că îmbătrânesc! Cât urăsc lucrul ăsta!

Masayo pălăvrăgea și era ciudat de veselă. „Libido.” Mi-am repetat cuvântul în minte. Vocea din capul meu semăna cu a lui Masayo și mi s-a părut că sună nefiresc de jovială. Mă gândeam că de fapt mie nu-mi place în mod deosebit prăjitura cu cireșe. Cu toate astea, roșul acela umed mă atrage imediat ca un magnet și întotdeauna sfârșesc prin a o cumpăra.

Gura mi s-a umplut de aroma untului din aluat. Masayo mesteca prăjitura cu lămâie, mișcându-și puternic bărbia.

Am început să vorbim despre domnul Maruyama.

După ce a terminat plăcinta cu lămâie, Masayo a trecut la *milles feuilles.*

— Maruyama pur și simplu a dispărut, mi-a spus ea.

— Cum așa? am întrebat eu timid.

„Ce mă fac dacă acum începe ce știu eu ce consiliere psihologică despre viață?” mă gândeam. Nu mă deranja să le dau sfaturi altora, dar nu-mi plăcea deloc să le primesc.

— Au existat semne.

Dispăruse de vreo două săptămâni, dar cam cu o lună înainte de asta începuseră să apară semnele prevestitoare. Nu putea sta liniștit. Era tot timpul cu capul în nori. Nu respecta ora de întâlnire. Dintr-un motiv sau altul, nu-și găsea niciodată locul.

— Nu ăsta e felul în care se comportă un bărbat când e clar că îi stă capul la o femeie? m-a întrebat Masayo, privindu-mă insistent.

— Mda, hmm…

Nu aveam deloc idee cum poate fi clar că îi stă capul la o femeie, așa că nu dădeam decât răspunsuri evazive.

— Și pe urmă a plecat. Gata! a conchis sec Masayo.

— Gata?

— Păi, dacă nu mai e? a spus ea cu vocea unui copil care încearcă să-și convingă părinții să-i cumpere ceva dulce.

Nu știam ce să-i răspund, așa că mi-am pus în farfurie o bucată de prăjitură cu mere. Avea un gust pregnant acrișor.

— E cu mere ionatan. Haruo nu le poate mânca. Lui nu-i place nimic acru. E ca un copil.

Mâncam în continuare, fără să scot niciun cuvânt. Masayo a așezat pe farfuria ei una din cele două prăjituri *choux à la crème* rămase, dar imediat a pus-o la loc în cutie.

— *Choux à la crème* sunt mai bune cu cremă de vanilie decât cu frișcă, a spus ea încet.

— Iar domnul Maruyama nu s-a întors la apartamentul lui? am insistat eu după ce am terminat prăjitura cu mere.

Domnul Maruyama nu locuia cu Masayo, ci închiriase singur un apartament. Chiar dacă „a fugit” din relația cu Masayo, mă gândeam că se putea întoarce liniștit în apartamentul lui.

— Nu. Tocmai asta e. Nu s-a întors nici la apartament.

Îmi venea s-o întreb dacă merge să verifice în fiecare zi, dar m-am oprit în ultima clipă.

— Nici nu v-a dat vreun telefon?

— Păi, dacă a fugit, e normal să nu sune.

— Vreun bilet, ceva?

— Absolut nimic. Pur și simplu a dispărut dintr-odată.

— Dintr-odată, am repetat eu prostește. Dar v-ați certat? am întrebat temătoare.

— Nicidecum.

— Nu i-o fi murit oare vreo rudă?

— Dac-ar fi fost așa, ar fi spus ceva, nu?

— Poate c-a fost răpit.

— N-are el atâția bani ca să-l răpească cineva!

— Dacă a suferit o pierdere de memorie?

— Întotdeauna poartă la el cuponul de pensie.

Poate că de vină era tonul foarte calm al lui Masayo, dar, încet-încet, ajunseserăm să discutăm de parcă ar fi fost vorba despre cu totul altcineva.

— Poate că o să se-ntoarcă așa, pur și simplu. Nu-i așa omul? Câteodată îi vine să plece undeva de unul singur.

Mi-am dat seama că îi dădeam sfaturi de viață lui Masayo, iar ea le primea, încuviințând din cap. Așteptam momentul potrivit pentru a pleca și m-am mutat de pe pernuța pe care stăteam pe *tatami.* Tocmai făceam o plecăciune, spunându-i că e timpul să mă retrag, când ideea m-a lovit dintr-odată.

„A pierit!”

Așa-mi spusese odată Masayo. Atunci când Takeo nu răspundea la telefon și când am vorbit cu ea, mi-a șoptit că

dac-ar fi fost în locul meu și n-ar fi primit niciun semn de la partenerul ei, primul gând care i-ar fi venit în minte ar fi fost că e mort.

— Ah! am exclamat, iar apoi, fără să mai spun nimic, m-am tras înapoi de pe *tatami* pe pernuță, ceea ce a făcut-o pe Masayo să mă privească întrebătoare.

Mișcarea mea a făcut măsuța să se clatine, iar foița de staniol de sub plăcinta cu mere a foșnit. Un freamăt abia perceptibil.

— Ai început să licitezi? l-a întrebat domnul Nakano pe Takeo.

— Încă nu, dar o să intru.

— Ia te uită, chiar participă! s-a mirat domnul Nakano, făcând ochii mari. Bricheta asta e chiar atât de valoroasă? a întrebat, deși tocmai el fusese cel care o preluase.

— N-am idee dacă-i valoroasă, dar e genul meu.

— Genul? a căscat și mai tare ochii domnul Nakano.

Ne adunaserăm toți trei în camera din spate. Masayo nu era cu noi. A doua zi după ce trecusem pe la ea, a apărut iar la prăvălie, dar venea fie numai dimineața, fie numai după-amiaza, stătea în jur de-o oră și apoi pleca repede acasă.

— Hai să dăm raportul, ne-a spus domnul Nakano în timp ce trăgea obloanele.

I-am răspuns că nu aveam ce raport să-i dau, dar el a arătat cu bărbia spre Takeo și mi-a spus că îl rugase și pe el să meargă la apartamentul domnului Maruyama și să vadă ce se întâmplă pe-acolo. A comandat apoi trei porții de orez cu șnițel și ne-am băgat toți sub *kotatsu.* Tocmai când ne gândiserăm că ar trebui să cumpărăm unul nou, alaltăieri a și apărut un client cu un mic *kotatsu* de vânzare. Mai avea și o sobă folosită, dar ambele produse erau într-o stare foarte bună.

— În cutia poștală a domnului Maruyama nu erau nici ziare, nici reviste, iar contorul de curent mergea. De câte ori am trecut pe-acolo, draperiile erau trase. În rest, nimic deosebit.

După „raportul" succint al lui Takeo, a urmat „raportul" meu scurt și cuprinzător: de vreo două săptămâni doamna Masayo nu mai are nicio veste de la domnul Maruyama – nici măcar un bilet de adio. Nu este clar de ce a dispărut (nu le-am spus însă nimic despre explicațiile lui Masayo cum că și-ar fi găsit o altă femeie).

Nu ne mai întâlniserăm demult toți trei, deși până prin vară mai ieșeam să luăm masa împreună. Atunci domnul Nakano închidea ușa din față a prăvăliei și plecam fără să

punem măcar un anunț cu „Pauză de masă”. Și intrările în registrul de casă se făceau cu mai puțină strictețe, și chiar și salariul meu și-al lui Takeo nu erau la fel în fiecare lună. Însă toate acestea se schimbaseră drastic la prăvălia Nakano, care începuse să arate ca un magazin respectabil.

— Eu am fost la poliție, ne-a spus în șoaptă domnul Nakano.

— La poliție? a întrebat îngrijorat Takeo.

— Să verific dacă nu au cumva vreun cadavru neidentificat.

— Și aveau? a strigat Takeo.

— Nu.

Toți trei am oftat ușurați.

— Dar nu-i așa că acum sora mea se simte un pic mai bine? a întrebat domnul Nakano cu o voce stinsă.

— Ba da. De curând, după multă vreme, tocmai ce m-a strigat iar „Take”, a răspuns la fel de stins Takeo.

Eu mi-am amintit ce-mi spusese Masayo când fusesem la ea. În timp ce aduna cu furculița de pe folia de staniol firimiturile de aluat de *milles feuilles,* mi s-a destăinuit:

— Am crezut că stau împreună cu Maruyama din cauza dorinței sexuale. Și bărbații, și femeile o au, iar pentru a o satisface, ajungi să-ți placă de cineva, nu? Că i se spune iubire, că i se spune afectivitate sau altcumva, oricât de frumos ai împacheta-o, până la urmă asta e ceea ce-i mână pe oameni pe drumul către dragoste. Eu așa am crezut.

— Aha, i-am răspuns eu, iar ea a continuat:

— Dar cine știe? S-ar putea ca între mine și Maruyama să nu fi existat de fapt nicio atracție de felul ăsta.

Masayo ridicase din sprâncene și mă privea fix. Mă simțeam ca la școală, atunci când te cheamă profesorul la o discuție între patru ochi, și m-am surprins că nu mai răspund cu „Aha”, ci cu „Da”.

— De când a dispărut Maruyama, sunt foarte tristă, a spus Masayo suspinând.

— Există vreo legătură între tristețe și dorința sexuală?

— Dacă ar fi să mă iau după experiența mea de până acum, dacă există acea atracție, nu devii trist imediat, ci mai întâi te enervezi.

— Te enervezi, am șoptit eu.

— Da, la început. Și doar apoi, după o vreme, te cuprinde și tristețea.

— Deci așa vin? În ordinea asta?

— Da, în ordinea asta, a continuat Masayo. Da, așa. Și e prima dată când sunt doar tristă, a rostit cu inocență

Masayo. Chiar prima dată.

Dacă nu atracția sexuală declanșase relația dintre Masayo și domnul Maruyama, atunci ce stătuse la baza ei? La asta m-am tot gândit eu în drumul spre casă, după ce am plecat de la ea.

Cineva bătea în geam. Domnul Nakano a ieșit din camera din spate ca să vadă cine e. Venise băiatul cu comanda. Spunând că mâncarea de la prăvălia de *soba* e mai bună decât cea de la alte restaurante, domnul Nakano înfuleca orezul cu șnițel. Eu și Takeo mâncam tăcuți, cu privirea în pământ.

Termenul limită pentru închiderea licitației era ora douăzeci a zilei următoare. Seara Takeo a plecat întâi până acasă, de unde s-a întors cu un laptop vechi. S-a conectat la internet în magazin și a început să liciteze, sub îndrumarea domnului Nakano.

— E o mie o sută, a zâmbit domnul Nakano, privind ecranul.

Site-ul domnului Togizō avea o setare ce impunea ca suma minimă de la care pornește licitația să fie o mie de yeni. Persoanele care participă la asemenea licitații știu destul de bine prețurile și nu aruncă în joc sume nefiresc de mari sau de mici.

— Suta asta de yeni o fi pusă de cineva doar așa, ca să ne tachineze, a spus domnul Nakano, mișcând *mouse*-ul.

Scrumul țigării pe care o ținea în colțul gurii a căzut pe tastatură. Cerându-și scuze, a șters neglijent tastele. Takeo clipea spasmodic.

— Și, pe lângă asta, nu sunteți decât două persoane care licitați.

Mai erau doar vreo cinci minute până la ora opt și încă nu apăruse o a treia ofertă pentru brichetă.

— Când e competiție serioasă, arunci prețul în ultima secundă, dar după cum stau lucrurile aici, poți să faci deja oferta, trăncănea domnul Nakano, apăsând șovăitor tastele. Ia uite-aici!

Domnul Nakano s-a tras puțin la o parte, pentru ca Takeo să poată vedea ecranul.

— O mie patru sute de yeni, a murmurat acesta. De-acum cel mai rău lucru care se poate întâmpla e ca nimeni să n-o cumpere și să se întoarcă la noi.

— Dar cel care a spus s-o scoatem la licitație e clientul acela, nu?

Domnul Nakano rostise aceste cuvinte pe un ton dur. A pus din nou mâna pe *mouse.*

— A!

Și eu, și Takeo ne-am întors privirea spre ecran. Suma de lângă poza brichetei se ridicase la o mie șapte sute. Primul licitator răspunsese provocării lui Takeo și ridicase prețul. Domnul Nakano apăsa iarăși tastele.

— Să trec eu în locul dumneavoastră? a întrebat Takeo din spate, dar domnul Nakano, fără să se întoarcă, i-a răspuns încet că nu e cazul.

Suma a crescut la două mii. Și, imediat, la două mii cinci sute. Domnul Nakano era cu mâna pe taste. Trei mii.

Cu umărul lipit de Takeo, urmăream și eu ecranul. Nu mai stătusem atât de aproape de el de săptămâni întregi. Simțeam iarăși mirosul de săpun, același ca atunci când venise în camera mea. „Dong!" a sunat pendula pe care o aveam la vânzare în magazin.

— Ce bine-ar fi să nu se lungească prea mult! a mormăit domnul Nakano.

A rămas o vreme cu ochii pe ecran, apoi s-a ridicat în picioare.

— Takeo, vrei să mai încerci și tu?

— Da, a răspuns Takeo și s-a așezat pe scăunel.

Acum stătea mai jos decât mine și simțeam în nări un miros de șampon. Se uita fix la ecranul computerului. Nici nu se atingea de taste. Când m-am uitat la cronometrul din partea de sus a ecranului, acesta ajunsese la opt și trei minute. M-am îndepărtat ușor.

— Am luat-o, ne-a anunțat Takeo pe un ton calm la vreo zece minute după aceea. Patru mii o sută de yeni.

— De unde a răsărit povestea aia cu cinci sute de mii de yeni? râdea domnul Nakano.

Takeo a scos din buzunar o bancnotă mototolită de cinci mii de yeni. Apoi a mai scos din celălalt buzunar o monedă de o sută de yeni. I le-a întins pe amândouă domnului Nakano. După ce s-a gândit câteva clipe, i-a spus:

— Nu-i nevoie să-mi dați rest. Puteți să-i spuneți clientului că ăsta e prețul cu care s-a vândut.

— Ce generos ești! a râs iarăși domnul Nakano, învelindu-i bricheta într-un ziar.

Takeo a luat-o și a băgat-o în rucsac, împreună cu laptopul. A scos-o însă imediat afară, a dat la o parte hârtia, a dus bricheta în camera din spate și a pus-o acolo, pe raft.

— Pot s-o las aici? a întrebat el, iar domnul Nakano a dat din cap că da.

Era totuși foarte nedumerit.

— Dar de ce vrei s-o lași aici? a zis el.

După câteva secunde de tăcere, Takeo a răspuns:

— Eu acasă nu fumez, așa că mă gândesc s-o las aici și s-o folosim cu toții.

Domnul Maruyama s-a întors.

Motivul pentru care dispăruse era exact acela la care mă gândisem eu când încercam disperată să explic plecarea lui: i-a venit pur și simplu cheful să plece într-o călătorie.

— E de la sine înțeles că nu-l cred, a spus Masayo.

Eram cu toții în camera din spate și mâncam *tanmen.*

Erau specialitatea lui Masayo, care acum prindea tăiețeii cu bețișoarele și îi ridica mult în aer, trăgându-și nasul.

— Dacă se face frig, când mănânc *tanmen,* îmi curge nasul mai mult decât de obicei, a continuat ea relaxată.

— Deci minte?

— Sigur că minte! Nu v-am spus că a fugit? a spus ea rar.

— Și știți de ce-a fugit?

— Pentru că îl iubesc, a răspuns ea calmă.

— Îl iubiți? am șoptit ca un ecou.

— Nu-i bine?

— A, nu… am sorbit eu repede tăiețeii.

Erau fierbinți. M-am înecat.

Din spate s-a auzit motorul camionetei. Probabil că Takeo pleca. Am aruncat o privire către scrumiera solidă de alamă, ce rămăsese pe raft. Când a auzit că nu se vânduse decât cu cinci mii o sută de yeni, clientul a început să facă tărăboi. S-a burzuluit la domnul Nakano, l-a amenințat și a zis că o să aibă el grijă, că o să-i arate el lui. Domnul Nakano l-a lăsat să termine și apoi i-a spus netulburat că pe spatele brichetei era inscripționat *„Made în China”.* Într-o clipită clientului i s-a scurs tot sângele din obraji și n-a mai scos niciun cuvânt.

— Mie mi s-a făcut teamă de iubire, a fredonat Masayo.

— Abia acum? i-am întors eu vorba, iar ea a început să râdă.

— Ce zici tu, Hitomi? Oare poți să înțelegi cum e să fii captivă într-o iubire care nu mai implică niciun fel de atracție fizică?

Sorbea tăiețeii cu zgomot. Eu făceam la fel.

După ce am terminat de mâncat, m-am dus la chiuvetă și am băut un pahar cu apă. Masayo a venit cu holurile goale.

— Ține! mi-a spus și mi-a întins un măr.

Am mușcat din el pe loc, stând în picioare. Era acru.

— E ionatan, a spus Masayo, luând și ea o gură.

De fapt eu știam că și lui Takeo îi pasă foarte mult de cei din jur. Nu, e clar că nu pot să-l urăsc. Am mușcat iar din măr și m-a învăluit gustul lui acrișor. L-am ronțăit amândouă până am ajuns la cotor.

Sticla de gin

— Știți pictura aceea europeană de prin Evul Mediu sau cam așa ceva, cu un moș gras care bea direct din sticlă? Aia…

Auzind asemenea descrieri de la domnul Nakano, Sakiko îl privi întrebătoare.

— Chiar dacă-mi spui „Aia”…

— Cum adică? Era unul care avea un fiu, pictau amândoi și parcă-i chema… Pieter? E una din picturile lui, în care moșul ăsta e la nu știu ce sărbătoare a satului sau așa ceva, înșfacă o sticlă cu mâna lui mare și păroasă și o dă pe gât. Aia!

— Pieter? a înclinat capul Sakiko. Dacă-l cheamă doar Pieter, e ca și cum ar fi japonez și l-ar chema Tarō[54], a zâmbit ea.

Sub pleoapele ei pline s-a ivit încă un rând de pernițe.

— Ei, haideți… Era… cum era? Bru… așa ceva. Bruegel, parcă? E cel cu tablourile în care apar o grămadă de bărbați între două vârste, cu niște pungi ca niște scroturi agățate de ei, și care nu fac altceva decât să bea întruna.

— Să fi pictat oare Bruegel în atelierul lui așa ceva?

Sakiko deschisese larg ochii și se uita țintă la domnul Nakano. Simțindu-i privirea, acesta s-a crispat dintr-odată.

Cu câteva zile în urmă un client adusese spre vânzare o sobă cu kerosen, dar aerul cald pe care aceasta îl scotea nu-mi sufla decât peste jumătatea dreaptă a corpului, ceea ce îmi dădea o senzație foarte stranie. Credeam că iarna asta nu va fi așa de friguroasă, dar de Anul Nou s-a răcit brusc, iar aeroterma domnului Nakano, oricum destul de slabă, nu mai era suficientă, așa că mâinile și picioarele îmi erau tot timpul reci.

Până la urmă nu mai scoseserăm la vânzare soba clientului, ci o foloseam noi la magazin, urmând indicațiile domnului Nakano. Takeo era plecat după kerosen, iar domnul Nakano, plin de încântare, a aprins imediat sobița. Ai fi zis că-i un copil care tocmai a primit o jucărie cu cheiță și o încearcă atunci, pe loc. Cum stătea așezat pe vine, suflul fierbinte i-a venit drept în față.

— Sobele din ziua de azi nu mai sunt ca alea de odinioară. Uite, nu-ți mai ard obrajii, chiar dacă ești aproape de flacără, s-a declarat impresionată și Masayo, care stătea ghemuită lângă domnul Nakano.

— Sticla aia de băutură am văzut-o de curând, a spus domnul Nakano, uitându-se precaut la Sakiko.

Ea a răspuns ceva vag, căci studia atentă coșulețul de nuiele pe care îl răsturnase cu câteva secunde în urmă.

— E drăguț, nu-i așa? am intervenit și eu.

— Da, și e aproape nou, a dat ea din cap.

Am zâmbit puțin când am auzit-o cum spune „aproape nou”. Aici, la prăvălie, dacă un obiect e nou sau arată foarte îngrijit, îi scade prețul. Ciudată lume!

Domnul Nakano s-a oprit brusc din vorbit și și-a îndreptat privirea spre tavan. A rămas așa un timp, apoi, cu capul în aceeași poziție, s-a tras încet într-un colț, unde a bâjbâit după mătura de bambus. S-a întors la fel de încet în locul de unde plecase și, scoțând un icnet, a lovit puternic tavanul cu coada măturii.

— Ce-ai pățit? l-a întrebat Sakiko, deschizând doar puțin buzele.

În acel moment m-am gândit că seamănă cu o petală de floare.

— Un șoarece, i-a răspuns domnul Nakano. Dacă am nimerit bine, acum ar trebui să cadă mort.

— Cade mort de la atâta lucru? a început să râdă Sakiko.

Nemaibăgând în seamă șoarecele, domnul Nakano s-a întors la povestea lui cu sticla de băutură.

— Am simțit dintr-odată că trebuie neapărat s-o am.

— Și prețul? a întrebat Sakiko.

— Mare.

— Cam o sută de mii?

— Două sute cincizeci, se pare.

— Da, într-adevăr, poate să ajungă și la atât, s-a arătat ea impresionată și a zâmbit încântată.

Sakiko are mai multe feluri de a zâmbi, iar de data aceasta o făcuse ca un negustor. În mod ciudat, acum nu-i mai apăruseră acele mici umflături de sub ochi, iar buzele îi păreau mai palide decât de obicei.

— Mda, e într-adevăr scump.

— Cum eu m-am specializat în obiecte japoneze, nu știu bine prețurile de pe altă piață, a spus Sakiko, dar pe fața ei se citea clar: „E prea scump!”.

Domnul Nakano s-a încruntat. Credeam că grimasa i-o stârnise sticla de băutură, dar de fapt era din cauza șoarecelui.

— A revenit! Iar i se aud lăbuțele! a mormăit el.

Am mutat soba în așa fel încât valul de aer cald să nu mă izbească direct pe partea dreaptă. Domnul Nakano a

observat imediat și a început să-mi atragă atenția să nu provoc vreun incendiu. I-am răspuns scurt și repezit.

— Nu-i nevoie să fii așa țâfnoasă, mi-a spus el, scărpinându-se în cap.

— Dar nu sunt.

S-a scărpinat iarăși.

— Eu sunt supărat.

— De ce?

— Păi, a venit iarna, s-a făcut frig, n-am nici bani…

Sakiko stătea pe un scaun și-și legăna picioarele ei lungi și subțiri, îmbrăcate în ciorapi lungi și negri.

— A, șoarecele! am exclamat eu, iar ei au ridicat deodată privirile spre tavan. O, ce v-am păcălit!

Fețele lor dezamăgite s-au înseninat din nou. Soba a scos un șuierat.

Ca niciodată, domnului Nakano nu-i mai ieșea din minte sticla aceea de băutură.

Când ridica obloanele, îl auzeai șoptind „Chiar că e scumpă”, iar când era pe punctul de a termina vreo conversație, parcă mai voia să spună totuși ceva și iar îl auzeai vorbind de unul singur: „Oare cât o fi fost prețul inițial?”. Până și Takeo a ajuns să-mi spună că în ultima vreme domnul Nakano e cam ciudat.

— Nu se cade să spui despre oameni că sunt ciudați, i-am retezat-o eu.

— Iartă-mă, s-a scuzat el, lăsând ochii în pământ.

— N-am de ce să te iert, am mormăit, înghițindu-mi cuvintele.

Takeo și-a ferit privirea. Părea că l-au lăsat toate puterile. Mi-a trecut prin cap că o astfel de viață nu e deloc bună pentru sănătate. Ce-ar fi să-mi dau demisia de la prăvălie? Câteodată îmi veneau în minte astfel de idei.

A intrat Masayo. De când se întorsese domnul Maruyama, devenise oarecum mai „cochetă”. Astăzi purta o fustă violet, în stil tradițional, lungă până la glezne, iar la gât avea o eșarfă în culori naturale. Cu siguranță o vopsise ea însăși.

— Auzi, Hitomi? Nu ți se pare că în ultima vreme Haruo e cam ciudat? m-a întrebat ea imediat ce s-a așezat pe scaunul de lângă casa de marcat.

Nu știam ce să-i răspund la o astfel de întrebare, așa că i-am întors-o, repetând:

— Ciudat?

L-am auzit pe Takeo mormăind ceva. M-am răsucit și l-am văzut acolo, tot cu privirea în pământ, încercând să-și

stăpânească râsul.

— Da, ciudat. E foarte ciudat! a repetat Masayo, suflecându-și poalele fustei, care atingea podeaua.

Rulând-o ca atunci când împături un *furoshiki*[55], și-a potrivit-o la înălțimea genunchilor.

— Să spui despre oameni că sunt ciudați… am început eu, dar n-am reușit să termin fraza, căci chicotitul lui Takeo m-a făcut să izbucnesc în râs.

— Ei, ei, ce-i asta? a întrebat surprinsă Masayo.

— A, nu, nimic! Și Takeo, tot despre domnul Nakano… am bolborosit eu.

— Take, ce-i cu Haruo? l-a întrebat ea cu nevinovăție.

— A, eu… cum adică e ciudat domnul Nakano?

Nici el nu-i răspundea.

— Văd că toți din prăvălia asta sunt cam ciudați, a ridicat Masayo din umeri.

Takeo a izbucnit în hohote de râs. Îi țineam și eu isonul, râzând încetișor. Nu-l mai văzusem pe Takeo râzând așa de o eternitate. Ni s-a alăturat și Masayo. Acum, dacă mă uit mai bine, Takeo s-a lățit în umeri față de prima dată când l-am întâlnit. Masayo a lăsat să-i cadă poalele îndoite ale fustei și acum, așezată pe scaun, și le flutura, mișcându-și genunchii în sus și-n jos. Privind cum petele violet-închis și cele violet-deschis se măreau și se micșorau, m-a luat amețeala.

Ciudățenia domnului Nakano nu era legată doar de povestea cu sticla de băutură.

În primul rând nu mai mergea așa de des la târguri. Chiar și când primea cereri de preluări de marfa, refuza mai mult de jumătate dintre ele. Iar la cele pe care le accepta, dacă înainte îl trimitea adesea pe Takeo singur, acum ținea morțiș să meargă și el. Și când se întorcea, făcea o mutră dezamăgită și se plângea întruna că nu mai găsește lucruri de calitate.

— Îi știu eu atitudinea asta, ne-a spus Masayo într-o zi.

— O știți? a întrebat Takeo.

— Da, da, o știu bine. Haruo se poartă la fel ca atunci când a renunțat la serviciu și și-a deschis prăvălia, ne-a șoptit ea tainic.

— La fel? a întrebat iar Takeo.

Dacă mă gândesc bine, și vocea lui Takeo sună acum mai răspicat decât înainte.

— Da, se agită fără rost.

Masayo și-a aprins o țigară.

După-amiaza domnul Nakano merge la bancă. Nu e „Banca” despre care eu și Takeo vorbeam codat, ci o bancă adevărată.

— Eu cred că Haruo, contrar firii lui, încearcă să-și schimbe felul de a face afaceri, ne-a șoptit în taină Masayo.

— Ce? a zis Takeo, rămas fără cuvinte.

Eu nu înțelegeam prea bine ce voia să spună Masayo cu asta, așa că n-am știut cum să reacționez.

— Iar noi n-avem niciun cuvânt de spus? a ridicat tonul Takeo.

— Ce ai de sari așa? a început să râdă Masayo. Deși n-ai zice, ești un mare alarmist, Take.

— Îmi cer scuze.

— Dar n-ai de ce, a zâmbit din nou Masayo.

— Mi-a intrat în obicei să-mi cer scuze. Îmi pare rău.

— Ia uite! Take a intrat în lumea adulților!

Takeo s-a îmbufnat. Fără nicio legătură, mi-am adus brusc aminte cum mi-a tras atunci blugii de pe mine. Oare cât a trecut? Părea deja o veșnicie. Demult de tot, cu cinci milioane de ani în urmă, când nici eu, nici Takeo nu ne născuserăm încă și când nici omenirea nu apăruse – atât de demult!

— Eu zic că Haruo merge la bancă să împrumute bani, pentru că vrea să renoveze magazinul, a spus Masayo, suflând în lături fumul țigării.

— Chiar o să facă asta? a întrebat Takeo.

— Nu știu. E doar o presupunere.

— O presupunere, am repetat eu absentă cuvintele lui Masayo.

Adevărul e că nu înțelegeam prea bine ce voia să spună. Asta pentru că imaginea scenelor de dragoste dintre mine și Takeo – cele petrecute cu cinci milioane de ani în urmă – părea că-mi acaparase jumătate din creier. Iar cealaltă jumătate era învăluită într-o ceață umedă și înăbușitoare, ca valul de aer cald care venea dinspre soba cu kerosen.

Am scuturat din cap ca să alung ceața. N-am reușit. Imaginea cu spatele gol al lui Takeo și cea cu albastrul spălăcit al blugilor mei întorși pe dos se fragmentaseră și acum erau împrăștiate amândouă prin toată mintea mea.

— Mă duc să mă odihnesc puțin, am spus și am ieșit din prăvălie.

De îndată ce nu am mai fost în preajma lui Takeo, capul mi s-a limpezit. „Da, sigur că trebuie să renunț. A câta oară îmi spun asta?” În locul unde mai demult își făcuse nevoile

pisica aceea rămăseseră mici cristale întărite. Când le-am călcat, s-au spart cu un trosnet.

— Nu știu cum, dar eu vreau neapărat să fac rost de sticla aceea de băutură, îi spunea domnul Nakano cuiva la telefon. Da, da. Așa. La douăsprezece și jumătate. Da. Pe linia de tren Sanda. Am înțeles. Dacă nu mă descurc, te sun pe mobil. Bani? Nu prea am.

Părea că vorbește cu Sakiko. Ne-am dat seama de asta după felul în care i se adresa.

— Ai fost vreodată pe linia Sanda? l-a întrebat Masayo după ce a închis telefonul.

— „Nu-ți bate joc de mine”! a fredonat el drept răspuns.

— A! Momoe[56]! a strigat Masayo și a început și ea să cânte. Ce ți-ar trebui ție acum ar fi o iubită talentată, a încheiat ea melodia.

— Îhî, și-a suflat nasul domnul Nakano.

Prin intermediul cunoștințelor lui Sakiko, domnul Nakano reușise să participe la câteva „întâlniri de afaceri” rafinate, desfășurate în lumea selectă a celor ce se ocupau cu comerțul de obiecte de epocă occidentale.

— Și cum sunt aceste „întâlniri de afaceri”? a întrebat Takeo.

— Păi, se vor foarte sofisticate, dar în esență sunt la fel ca târgurile unde merg eu de obicei.

— Se organizează și licitații?

— Mda, licitații…

La „târgurile” cu licitații la care veneau doar micii negustori participase în câteva rânduri și Takeo. Demult, când abia începusem să lucrez la prăvălia domnului Nakano și încă nu știam nimic despre meseria asta, îl întrebasem pe Takeo ce se întâmplă de fapt acolo. S-a gândit puțin și apoi mi-a răspuns că de fapt e o adunătură de maghernițe unde negustorii vând și cumpără unii de la alții la prețuri de nimic. De la astfel de târguri domnul Nakano se întoarce de regulă cu felurite vase și farfurioare, oglinzi demodate sau jucării din perioada Showa. Până la urmă, prăvălia Nakano este un loc de desfacere pentru asemenea lucrușoare „învechite”.

— Totuși „întâlnirile de afaceri” și „târgurile” nu sunt chiar același lucru.

Pesemne că domnul Nakano se săturase să răspundă la întrebări, căci începuse să imite intenționat tonul și felul de-a vorbi ale lui Takeo.

— Și prin ce anume diferă? a continuat Takeo, care nu voia să renunțe.

— Tu chiar ai devenit adult? i-a întors întrebarea domnul Nakano, părând de-a dreptul mirat.

Deși Takeo i-a răspuns cu același „Ce?” dintotdeauna, de data asta nu mai era băiatul timid de până acum.

— Atunci veniți și voi? s-a întors domnul Nakano către mine și Takeo.

— Păi, da, nu e frumos să-i duci numai la întâlnirile informale! l-a admonestat Masayo.

— De ce? E vreo problemă? a răspuns el, cu țigara încă neaprinsă în colțul gurii. Am o iubită care se pricepe la lucrurile astea, a continuat apoi, mușcând ușor capătul țigării.

— Ia uite ce arțăgos e! a început să râdă Masayo.

— Nu-i adevărat! s-a strâmbat domnul Nakano. Așa mai învață și ăștia doi ceva ce le va folosi în viitor.

— Învățăm? s-a trezit vorbind Takeo.

Redevenise Takeo cel dintotdeauna.

— Mâine la zece plecăm. Cei care vor să-nvețe să aibă grijă să nu-ntârzie! a recitat profesoral domnul Nakano.

Eu mă uitam pierdută la moțul de pe căciula lui.

Vântul bătea cu atâta putere, de era să-i sufle domnului Nakano de pe cap căciula vișinie pe care o purta azi.

— Parcă turbion îi zice vântului ăstuia, nu? a întrebat domnul Nakano, iar domnul Awashima a încuviințat.

Lângă domnul Awashima pășea Sakiko, iar în spate, mai într-o parte, mergeam noi trei: domnul Nakano, Takeo și cu mine.

Domnul Awashima avea pielea foarte albă. Știam despre el că se ocupă cu comerțul cu obiecte de epocă occidentale și îmi imaginasem că e un bărbat cu ten măsliniu, cu o ținută elegantă și foarte priceput în ceea ce face. Realitatea era însă cu totul alta. Deși abia trecuse de treizeci de ani, părul i se rărise deja, era cocoșat și avea ochii bulbucați. Îți dădea senzația unui pește care înoată pe fundul mării. Pe când ne întorceam de la „întâlnirea de afaceri”, Takeo a comentat că el are încredere în domnul Awashima. Aveam și eu aceeași impresie.

— Așa sunt cei buni în afaceri. Iar când reușește să prindă clientul cu garda jos, s-a terminat, al lui e! a adăugat din vârful buzelor Sakiko.

Domnul Awashima a intrat în clădirea de pe colț. La câțiva pași de ușă, pe o platformă cu o treaptă mai înaltă

decât podeaua, era întins un covor. După ce s-a înclinat politicos în fața domnișoarei în costum negru de la recepție, domnul Awashima și-a scos pantofii și i-a pus pe raftul special amenajat pentru asta.[57] Am făcut și noi același lucru. Pentru că nu am văzut nicăieri papuci de interior, am pășit pe covor în șosete.

La o masă lungă, precum cele aflate de obicei în sălile de ședințe, erau așezate mai multe persoane ce păreau a fi comercianți și care luau prânzul în grupuri mici. În fața fiecăruia erau puse în dezordine doze de ceai, caserole de polistiren cu bucăți de pui prăjit, *onigiri*[58] de la supermarket și tot felul de alte mâncăruri la pachet. Lui Takeo i-au chiorăit mațele de foame.

— Faceți-vă de lucru până începem, ne-a spus domnul Awashima și s-a îndreptat către un cunoscut.

Încăperea în care avea loc întâlnirea era una de treizeci de *tatami.* Pe jos erau înșirate pernuțe albe, iar în mijloc era lăsat un loc gol de formă pătrată. Domnul Nakano își rotea privirile peste tot. Sakiko s-a dus imediat spre o pernă aflată mai spre mijlocul camerei. M-am așezat și eu la două locuri de ea. Lângă mine a venit și Takeo. Având tălpile și șoldurile înguste, Sakiko arăta foarte bine chiar și când stătea pe *tatami* în poziția *seiza*[59]. Părea cu un cap mai scundă decât mine și Takeo.

Atmosfera din încăpere se mai înviorase. Domnul Nakano se învârtea de colo colo. Takeo s-a ridicat și a început să se țină după el.

— Hitomi? mi-a șoptit Sakiko.

— Da, i-am răspuns eu, tot în șoaptă.

— Pleci de la prăvălie?

— Poftim???

— O să-l părăsești pe Haruo, nu-i așa?

— Dar nu…

Nu-i pomenisem nimănui despre gândurile mele.

— Dar de ce mă întrebați asta?

— Pur și simplu așa mi s-a părut, a răspuns Sakiko. Deși abia șoptea cuvintele, totul se auzea cât se poate de clar. Avea o voce foarte specială.

— Așa vi s-a părut?

— Probabil pentru că și eu mă gândesc s-o termin. M-am uitat la ea. Fărâma de sclipire din ochii ei era mai strălucitoare ca niciodată.

— Să terminați? Ce anume?

— Cu Haruo, mi-a tăiat-o ea scurt.

— Dar ați spus mai demult că nu vă despărțiți, am continuat eu.

Domnul Nakano și Takeo se îndreptau către noi.

— Da, așa e. Dar până la urmă m-am gândit că totuși pot s-o fac.

— Până la urmă? am repetat eu fără să mă gândesc prea mult.

În acel moment domnul Nakano s-a lăsat greoi pe perna dintre mine și Sakiko. Surâzătoare, Sakiko și-a întors fața către el. Avea un zâmbet liniștit. Semăna cu zâmbetul cald al unei zeițe a cărei statuetă din perioada Kamakura[60] o văzusem la magazinul lui Sakiko.

Tava mare, de formă pătrată, trecea de la unul la altul. După ce examina produsele de pe ea, fiecare persoană i-o întindea celei de alături. Ne uitam ca pe bandă rulantă la farfurioare, lămpi, gravuri.

— Asta cred că mi se potrivește. Ce spuneți? l-a întrebat Sakiko pe domnul Awashima.

Acesta se așezase tot lângă ea, ca și domnul Nakano, dar de cealaltă parte, și stătea turcește.

— Mda, și mie îmi place, dar astfel de obiecte sunt destul de scumpe acum și se vând cam greu, a replicat el cu vocea lui slabă, însă a examinat cu mare atenție ceea ce Sakiko credea că i se potrivește – un pahar de sticlă în nenumărate culori și atât de mic, încât îți încăpea în podul palmei.

— Pare să aibă un defect, a zis el ca pentru sine, dând din cap.

Takeo a luat în mână, unul câte unul, toate obiectele care i-au trecut prin față. Începând cu domnul Awashima, toți ceilalți negustori profesioniști examinau produsele rapid și cu mare ușurință. Doar Takeo le mânuia cu foarte multă grijă.

— Desigur că e mai înțelept așa, i-a spus amabilă Sakiko.

Pentru o fracțiune de secundă pielea de pe gâtul lui Takeo s-a făcut roșie ca sângele.

Pe de altă parte, domnul Nakano nu atingea niciun obiect de pe tavă, ci le privea cu atenție de sus.

— Dacă vedeți ceva ce vă place, vă rog să-mi spuneți, s-a întors către el domnul Awashima.

Sakiko, care era prinsă între ei doi, se dădea puțin în spate de fiecare dată când unul dintre ei spunea ceva.

„Vremea este din ce în ce mai rece, dar sper că toată lumea de aici se simte bine.” După acest foarte scurt cuvânt de deschidere, a început imediat licitația. Deși nu mă așteptasem ca începutul să fie marcat de bătaia vreunui

clopot sau a unei tobe, știind totuși că este vorba despre o întâlnire formală, îmi imaginasem o atmosferă ceva mai ceremonioasă.

— Ce simplu e totul! i-am șoptit lui Takeo, iar el a încuviințat, dând din cap.

— Mda, nu-i mare diferență față de atmosfera de la târg. Atâta doar că nu-i într-o magherniță, ci într-o clădire modernă.

După multă vreme, Takeo îmi vorbea iar la fel ca înainte. Mă surprinsese și într-o clipă m-a cuprins o stare de fericire. Mă gândeam că sunt o proastă, dar eram fericită.

— Hai că-ncepe! i-am spus eu, vrând să vorbesc la fel ca el, dar neștiind exact ce-ar trebui să zic.

„Ce proastă sunt!” m-am gândit iar.

Hokku[61], așa cum se numea prețul de pornire, a fost de trei mii de yeni. Vocea răgușită a adjudecătorului s-a auzit ca și cum ar fi spus „trei meee”. Cinci mii. Șapte mii. Prețul creștea constant. Takeo privea fix mâinile celor care licitau.

— Astăzi nu se prea mișcă lucrurile, a șoptit domnul Awashima.

Au fost și obiecte al căror preț a crescut simțitor, dar în mulțime nu erau decât doi licitatori care se distingeau, iar pentru cele mai multe produse diferența dintre *hokku* și prețul de adjudecare a fost de doar câteva mii de yeni. Când diferența era una satisfăcătoare, de la câteva zeci de mii la câteva sute de mii de yeni, persoana care stătea în spatele adjudecătorului, pregătită să-i ofere acestuia următorul obiect, dădea ușor din cap a aprobare.

După ce am privit o vreme, am reușit să înțeleg că atunci când adjudecătorul striga „Adjudecat!”, licitația se încheia și acela era ultimul preț.

Cei care licitau se mai înmulțiseră, dar erau și produse care abia-abia se vindeau. Cinci mii de yeni. Șapte mii de yeni. Zece mii de yeni. Unsprezece mii de yeni. Cincisprezece mii de yeni. Prețul creștea enervant de încet.

— Zece unități! s-a auzit o voce.

— Ce-nseamnă asta? l-a întrebat Takeo pe domnul Nakano.

— Unu-șase-cinci, i-a răspuns acesta, privind fix în direcția adjudecătorului, fără să se întoarcă spre el.

— Unu-șase-cinci? a repetat Takeo.

— Asta înseamnă șaisprezece mii cinci sute de yeni, i-a explicat Sakiko, privindu-l fix. Dacă se ajunge la sute de

mii, înseamnă o sută șaizeci și cinci de mii, și-a continuat ea explicația.

Takeo rămăsese cu gura căscată.

— Dacă se ajunge la milioane, atunci „unu-șase-cinci” înseamnă un milion șase sute cincizeci de mii.

— Aha, deci asta era? s-a mirat iar Takeo.

După cel care strigase „Zece unități!” nu s-au mai auzit voci care să liciteze.

— Sunt prea zgârciți! a șoptit domnul Nakano.

— Situația economică e cam proastă și lucrurile nu se vând prea bine, i-a răspuns domnul Awashima, întorcându-se spre el.

Bărbatul care stătea în spatele adjudecătorului licitației și îi întindea obiectele părea nemulțumit de prețul fixat și se încrunta. Cei doi s-au sfătuit câteva secunde și am văzut apoi cum adjudecătorul a ridicat obiectul și a strigat tare:

— Modificare!

După ce a fost adjudecată o pictură, s-a trecut la licitația pentru porțelanuri.

— Rosenthal!

— E Rosenthal!

— Cinci persoane. A, nu, patru. Și mai înainte au fost tot patru. Astăzi este una din zilele alea…

Adjudecătorul vorbea cu mare ușurință.

După ce s-a încheiat licitația pentru porțelanuri, s-a trecut la restul lucrurilor. O lampă ornamentală cu roz și albastru, un set de tablouri înrămate, reprezentând un nobil cu ogarul său de vânătoare, și un suport pentru o sticlă de vin, împreună cu un set de pahare. Aranjându-le pe toate pe tavă, adjudecătorul a început să strige:

— Haideți, cu toate astea puteți închiria două camere la hotel! Treizeci de mii de yeni!

Cu o voce răgușită, acesta a anunțat astfel prețul de pornire al setului „de hotel”, dar el nu a mai crescut absolut deloc.

— Ce fel de hotel ar fi acela care are în cameră astfel de lucruri? l-a întrebat râzând Sakiko pe domnul Awashima.

— Unul foarte pretențios, i-a răspuns el încet.

Vocile lor aveau aceeași tonalitate. Deși erau slabe, se auzeau foarte clar.

— La „întâlnirile de afaceri” pentru produsele japoneze cam la cât se ajunge? a întrebat-o el.

— De exemplu, am înțeles că săptămâna trecută s-a ajuns până la aproape șaizeci de milioane.

— Extraordinar, a răspuns simplu domnul Awashima, fără a se arăta însă impresionat.

Domnul Nakano dădea semne de nerăbdare.

— Imediat o să urmeze, i-a spus domnul Awashima.

— Mă bazez pe dumneavoastră, i-a răspuns domnul Nakano.

Pe tava care ajunsese la noi se afla o sticlă ce părea acoperită de funingine și care mie nu mi s-a părut deloc interesantă, dar se pare că era tocmai ceea ce căuta domnul Nakano.

— Mai durează un pic, a spus domnul Awashima.

Domnul Nakano a lăsat iarăși capul în pământ. Arăta ca și cum uitase că și el mergea la târguri, unde se lupta aprig pentru a obține o mie sau cinci sute de yeni.

Râzând, adjudecătorul a ridicat următorul obiect. Era un prespapier în formă de mops. Chiar când spunea că trebuie neapărat să ducă cineva acasă acest cățel simpatic, s-a auzit o voce care a oferit șaizeci de mii de yeni. În final obiectul s-a vândut cu o sută cincizeci de mii.

Urma sticla de băutură a domnului Nakano. Înainte de începerea licitației, când tava trecuse prin fața tuturor, un cuplu care stătea cu două locuri mai încolo de Takeo petrecuse destul de mult timp studiind-o.

— Modificare! a strigat adjudecătorul.

După prespapierul în formă de mops au mai urmat încă șase piese ale unui licitator și în sfârșit i-a venit rândul și mult doritei sticle.

— Douăzeci de mii de yeni! s-a auzit vocea răgușită.

Domnul Nakano s-a aplecat cu totul în față.

Corpul și gâtul sticlei erau de un roșu închis, iar baza ei strălucea ca o oglindă, dar pe sticlă se simțeau niște denivelări. Când o priveai de foarte aproape, vedeai în ea un curcubeu.

— Parc-ar fi o perlă neagră! a admirat-o Takeo.

— Ce frumos ai vorbit! l-a lăudat domnul Awashima, uitându-se lung la el.

Am reușit să luăm sticla cu șaptezeci de mii de yeni. După cum ne așteptaserăm, cuplul care stătea cu două locuri mai încolo s-a luptat cu îndârjire pentru ea. Dar, așa cum ne-a povestit domnul Nakano după ce întâlnirea s-a terminat, contaseră mult atât experiența mai bogată, cât și autoritatea de care se bucura domnul Awashima, așa încât acesta reușise să și-o adjudece la un preț mai bun decât am fi crezut inițial.

— E o sticlă de gin, a remarcat încet Sakiko.

— De gin? a întrebat absent domnul Nakano.

— Mie îmi place ginul, a mai spus ea.

Deși era un dialog absolut banal, simțeam cum inima îmi zvâcnește de emoție. Domnul Nakano răspundea în continuare ambiguu. Sticla era învelită într-o folie de plastic cu bule de aer, apoi înfășurată în hârtie de ziar și pusă într-o gentuță în formă de cutie, pe care domnul Nakano o mângâia, repetând „Gin, așa deci". Sakiko râdea.

— Ce fericit păreți, domnule Nakano! a exclamat cu un ton ușor invidios Takeo.

Era cât pe ce să spun și eu cu voce tare aceleași cuvinte. M-am fâstâcit și am lăsat privirea în pământ.

În minte îmi răsunau vorbele pe care mi le spusese Sakiko înainte de licitație: „Până la urmă m-am gândit că totuși pot s-o fac". Ridicând privirea, m-am uitat la ea. Fără să se oprească din râs, Sakiko mi-a făcut cu ochiul. Când a închis ochiul drept, i s-a ridicat colțul gurii și, cu toate că râdea, arăta de parcă ar fi plâns.

— Pot? am întrebat-o eu, doar mișcând buzele, fără să scot niciun sunet, iar ea a încuviințat, dând din cap:

— Poți.

Mi-a răspuns la fel, doar cu o mișcare a buzelor. Apoi, întrerupându-se pentru o clipă din râs, mi-a făcut din nou cu ochiul. La fel ca mai înainte, colțul drept al gurii i s-a ridicat, dar de data aceasta, cu toate că nu mai râdea, părea că zâmbește.

— Mult noroc și ție, Hitomi! mi-a spus ea tare, mai tare decât de obicei.

Surprins, domnul Nakano s-a uitat la ea. Sakiko i-a înfruntat privirea. Domnul Awashima vorbea încontinuu cu Takeo. Obrajii lui Sakiko aveau o scânteiere nefirească. La fel ca sticla de gin, erau plini de o strălucire palidă, dar frumoasă.

Anunțul că domnul Nakano va închide temporar prăvălia a venit cam la o săptămână după *Setsubun*[62]. De dimineață fulgi de zăpadă dansau prin aer.

— Asta se numește „vânt de flori fără nori", ne-a spus Masayo.

Takeo a ieșit imediat în stradă și a rămas cu ochii ațintiți în adâncul cerului. Stătea așa și se uita în sus fără să se miște.

— Zici că-i un cățeluș, a râs Masayo.

Domnul Nakano s-a întors după-amiază târziu, când ninsoarea se oprise deja.

— Toată lumea, adunarea!

Tocmai mă întrebam de ce oare a stat Takeo încontinuu la prăvălie într-o zi în care nu trebuia să se ducă la preluat. Domnul Nakano ne-a anunțat în două vorbe că va închide prăvălia. Dorește să schimbe un pic profilul afacerii. Pentru asta are nevoie de bani. Clădirea o va închiria și deocamdată o să mai continue doar pe internet, pe *site-ul* domnului Togizō. Nu ne poate da o compensație pentru concediere, dar ultimul salariu va fi cu cincizeci la sută mai mare.

În ultima lună domnul Nakano slăbise și mai tare. Nu demult aflasem de la Masayo că Sakiko le spusese clar tuturor că se desparte de el.

„Indiferent că e tânăr sau bătrân, când se termină o poveste de dragoste, omul slăbește”, am cugetat eu.

Scurta noastră ședință s-a terminat imediat. Masayo se uita ba la mine, ba la Takeo. Și astăzi purta la gât eșarfa vopsită în culori naturale, care devenise una din piesele ei vestimentare preferate de când se făcuse cochetă. Fustă lungă, maro. Și niște botine, tot maro.

— Hitomi! m-a strigat ea.

— Da.

Își mișca buzele ca și cum ar fi vrut să-mi spună ceva, dar în final n-a șoptit decât „Hitomi”.

— Da, i-am răspuns din nou.

M-a rugat să-i aduc coșulețul împletit și apoi n-a mai scos niciun cuvânt.

Am ieșit din magazin împreună cu Takeo. Nici domnul Nakano nu ne-a spus nimic. La fel ca întotdeauna, stătea cu țigara încă neaprinsă în colțul gurii și ne petrecea cu privirea din fața prăvăliei, alături de Masayo. Înainte să luăm colțul, eu m-am întors încă o dată. Distingeam clar căciula lui cu moț. Azi era maro, la fel ca fusta lui Masayo.

— Ce-o să faci acum? am întrebat.

Takeo a ridicat din umeri.

— Ce-o să faci tu, Hitomi?

Pășeam tăcuți unul lângă altul. Am strâns cu putere mânerul plasei vechi luate de la prăvălie. „Vântul de flori fără nori” și-a început iar dansul.

Mingea de box

Pentru o clipă nu mi-am dat seama unde mă aflu.

O rază de lumină pătrundea înăuntru printre draperii. Alarma ceasului deșteptător de lângă pernă începuse să sune din ce în ce mai repede: „Bip! Bip! Bip! Bip-bip-bip-bip!”. Am întins încet mâna.

Apartamentul în care locuiesc acum nu e cel din orașul unde era prăvălia domnului Nakano, ci unul mult mai mic și mai înghesuit, dar care e la cinci minute de mers pe jos de la gară. Se află într-o zonă convenabilă din multe puncte de vedere și e la etajul al doilea al unei clădiri frumoase, cu pereți albi. Mintea mea, care încă nu se trezise de tot, rumega astfel de gânduri.

Trecuseră deja mai bine de doi ani de când mă mutasem aici.

M-am dat jos din pat fără grabă și, clipind des, m-am îndreptat către baie. Mi-am dat cu niște apă pe față și m-am spălat pe dinți. Tubul de demachiant pe care-l folosisem aseară rămăsese deschis. M-am uitat în jur și am descoperit capacul: căzuse într-un colț. L-am ridicat și l-am înșurubat la loc, închizând recipientul.

Am scos din frigider o sticlă cu suc de roșii, am desfăcut-o și mi-am turnat într-un pahar. L-am băut așa, fără nimic altceva. Uitasem să-l agit înainte, așa că la început a fost mai apos, iar apoi s-a îngroșat foarte tare.

Din breton îmi picurau stropi de apă. Am terminat de băut sucul, am clătit sticla și am pus-o cu gura în jos pe chiuvetă, apoi m-am uitat la oglinjoara de lângă pat. Vârfurile urechilor îmi erau roșii. Le-am atins cu degetele. Erau reci.

Când am deschis fereastra, aerul rece și umed al iernii a pătruns înăuntru. M-am grăbit s-o închid la loc, apoi mi-am tras pe mine o cămașă cu mâneci lungi și niște ciorapi, peste care mi-am pus un pulover gros de lână și o fustă. Am scos de pe raftul de sus al dulapului haina pe care mi-o cumpărasem cu două săptămâni în urmă de la un târg și am întins-o pe pat.

M-am întors din nou cu fața spre oglindă și, luând pe vârful degetelor puțin fond de ten, am început să mi-l întind ușor pe obraji, pe nas și pe frunte. Deși reușisem să mă familiarizez într-un timp surprinzător de scurt și cu naveta într-un tren plin de călători, și cu strategiile de a păstra distanța între mine și domnișoarele funcționare angajate

permanent, și cu modul de utilizare a Excel-ului, nu puteam cu niciun chip să mă obișnuiesc cu machiajul „adecvat” de fiecare zi.

Cât am lucrat la domnul Nakano, nu doar că nu știam ce înseamnă fond de ten, dar nici nu aveam habar că așa ceva există. Pe-atunci nu făceam decât să mă frec repede cu niște loțiune de față și, dacă aveam chef, mă dădeam puțin cu ruj.

Au trecut trei ani de la despărțirea de domnul Nakano. La firma unde lucrez acum sunt angajată de vreo jumătate de an. Este o companie de produse farmaceutice din Shiba[163]. Contractul mi-a fost prelungit deja de două ori, așa că la următorul termen probabil că se va încheia. E un loc bun și n-aș vrea neapărat să plec, dar asta-i situația.

În timp ce mă plesneam puternic peste obraji, îmi mișcăm umerii în sus și în jos. Nu știu dacă era din cauza orelor fără număr petrecute în fața computerului, dar în ultima vreme mă simțeam foarte încordată. Cred că o să mă duc sâmbătă la salonul de masaj care s-a deschis în fața gării.

Îmi înălțăm și îmi coboram umerii.

După multă vreme, m-am întâlnit cu Masayo la un pahar.

— Hitomi! Acum ești secretară! mi-a spus, turnându-și singură băutura.

— Este doar o slujbă temporară, nu e un post permanent.

— Și care e diferența?

În timp ce-i explicam, Masayo dădea din cap aprobator. Eram însă sigură că va uita totul imediat ce voi termina de vorbit.

Ea era „extraordinar de ocupată”. Se pare că reușise să câștige un premiu destul de important în domeniul confecționării păpușilor.

— Dar premiul n-a fost decât de cincizeci de mii de yeni, mi-a explicat ea.

— Totuși ați câștigat notorietate! i-am răspuns, ridicând din sprâncene.

Datorită acestei notorietăți, Masayo ținea acum niște prelegeri la un centru cultural local și la trei case de cultură.

— De asta sunt extraordinar de ocupată, mi-a spus, trăgând din țigara Seven Stars. Însă nu-mi place deloc.

— Dar e bine când ai un venit, am comentat eu.

A izbucnit în râs.

— Hitomi, vorbești ca o babă!

— Deja sunt babă.

— Hai, nu mă enerva! Abia ai trecut de treizeci de ani.

Deși luaserăm deja câteva guri de băutură, am ridicat paharul și am dat noroc.

— Bine, să ciocnim pentru transformarea ta în babă! a spus Masayo.

— Haideți, terminați, vă rog!

Mi-am golit și eu paharul, în care băutura era un amestec cu un sfert alcool și trei sferturi apă fierbinte. Lichidul călduț, cu aromă de prună, îmi aluneca pe gât.

Îmi aminteam perfect vocea lui Masayo de la telefon.

— Te-ai mutat! mi-a spus ea.

Tocmai plecasem din celălalt apartament și împărțisem câtorva persoane niște bilețele în care îmi anunțam mutarea. Masayo era una dintre ele. După o îndelungă reflecție, domnului Nakano și lui Takeo nu le-am dat bilețele.

— Mi-am cheltuit toate economiile, am spus eu, iar Masayo a oftat la celălalt capăt al firului.

Vocea îi era enervant de seducătoare.

— E bine!

— Da, probabil că da.

— E bine!

Nu ne spuneam de fapt nimic, dar vocea lui Masayo suna totuși diferit față de alte dăți. Am continuat o vreme să facem conversație de formă și chiar când mă pregăteam să închei, Masayo mi-a spus:

— Azi e priveghiul, iar mâine va fi slujba de înmormântare.

— Poftim?

— A lui Maruyama.

— A lui Maruyama? am repetat ca un ecou.

— De inimă. Nu a dat niciun semn de viață vreo trei zile la rând, așa că m-am dus să văd ce-i cu el. Cum afară e iarnă, se păstrase așa, frumos. Keiko, fosta lui soție, nu prea vrea să se ocupe de înmormântare. Totuși tradițiile trebuie respectate. La ceremonie o să merg împreună cu Haruo, dar în seara asta el trebuie să ajungă neapărat la un client. Nu vii tu cu mine, Hitomi?

Îmi spusese toate astea cu o voce extrem de calmă, exact cea de pe vremea când în prăvălie intra câte un client să arunce o privire, iar ea îl convingea să cumpere ceva.

— Sigur că vin.

Masayo a oftat și a suspinat.

— Proprietarul apartamentului în care locuia a făcut mare scandal. Ce să-i faci? N-a avut niciodată noroc de proprietari cumsecade.

Era iar vocea ei dintotdeauna. Dar când a șoptit „Maruyama chiar a murit!”, în tonul ei era ceva straniu, ceva ce nu mai auzisem niciodată până acum.

— Oricum, felicitări pentru noul apartament, a încheiat ea bizar și a închis telefonul.

„Maruyama chiar a murit!” Vocea fascinantă a lui Masayo îmi răsuna încontinuu în minte, repetând aceste cuvinte ca un disc de patefon stricat.

Când am ajuns la intrarea gării unde ne dăduserăm întâlnire, Masayo era deja acolo. Purta o haină maro, la care își asortase niște botine maro. Eșarfa vopsită în culori naturale, pe care o purta la gât când am văzut-o ultima oară, și-o pusese acum pe cap.

— E în regulă să mergeți așa la priveghi? am întrebat eu fără să mă gândesc prea mult, dar ea a dat tăcută din cap.

Eșarfa îi flutura ușor la fiecare pas.

— Dacă aș purta haine de doliu, s-ar putea înțelege că mă așteptam să moară, așa că la priveghi e foarte bine așa, mi-a spus ea, măsurându-mă din priviri.

Eu eram îmbrăcată în haine cernite din cap până-n picioare. Până și ciorapii și haina îmi erau negri.

— Deci ar trebui să nu fim în doliu?

— Așa ar trebui.

Casa funerară era la vreun sfert de oră de mers pe jos de la gară. Acolo se țineau concomitent trei priveghiuri: al familiei Midorikawa, al familiei Maruyama și al familiei Akimoto. Lumea intra și ieșea încontinuu.

— Ce bine că nu e liniște și că nu e totul împietrit! a spus Masayo și s-a așezat imediat la rând.

Lângă altar, pe niște scaune, stăteau un cuplu de vârstă mijlocie și două fetițe, apoi Keiko, fosta lui soție, și o doamnă cu părul alb. Chipurile lor erau complet inexpresive. Fetițele purtau uniforma unei școli particulare din localitate.

Fără să schimbe vreo privire cu Keiko, Masayo s-a întors cu spatele la altar. Am urmat-o și, în timp ce aprindeam bețișoarele de tămâie, mi-am ridicat privirea și am zărit expusă o fotografie color de-a domnului Maruyama. Era una din anii tinereții lui. Nu avea niciun rid pe frunte sau la colțurile gurii, iar fața îi era netedă.

— Nu vreți să bem ceva înainte să mergem acasă? am întrebat-o pe Masayo după ce am ieșit, dar nu mi-a răspuns nimic și a continuat să meargă.

— Nu, e în regulă, a spus după o vreme.

Trecuseră deja vreo cinci minute de când o întrebasem, așa că nu mi-am dat seama imediat la ce se referă.

— S-a dus, am spus eu, dar ea nu mi-a răspuns nimic. Până la gară am mers în tăcere. Am cumpărat bilete și tocmai mă îndreptam spre peron, când am auzit-o în spatele meu:

— Îl iubesc cel mai mult pe lume.

Nu șoptise, nu strigase, ci o spusese ca și cum ar fi continuat o conversație banală.

— Poftim? m-am întors eu, iar ea a repetat:

— Îl iubesc cel mai mult pe lume.

M-am uitat la ea, dar n-a mai spus nimic. Navetiștii care se întorceau de la lucru se loveau neîncetat de noi. Fluxul de oameni s-a întrerupt o clipă, iar ea mi-a șoptit:

— N-am apucat să-i spun asta.

Apoi s-a întors și a plecat. Lumina felinarelor se reflecta în eșarfa ei, care căpătase astfel o culoare și mai stranie decât de obicei. Silueta țeapănă a lui Masayo se pierdea în depărtare.

— Am luat examenul de contabil autorizat! am strigat eu în telefon.

— Hitomi! s-a auzit vocea firavă a mamei, după care s-a lăsat tăcerea.

— Nu e chiar mare lucru, dar… am continuat eu, însă mama părea să plângă și nu spunea nimic.

Mi-am înăbușit un suspin.

— Așa de tare te-ai îngrijorat din cauza mea? am întrebat-o, străduindu-mă să par veselă.

— Ce tare mă bucur, Hitomi! mi-a spus ea, fără să-mi răspundă la întrebare.

Vocea ei cu inflexiuni calde era însăși întruchiparea ideii de mamă. Nu, de fapt nu era „cu inflexiuni calde”, ci de-a dreptul caldă.

Mă înscrisesem la o școală de contabilitate și aveam nevoie de bani. De multă vreme nu mai luasem legătura cu mama, dar anul trecut am sunat-o și am rugat-o să mă ajute. N-a spus nimic, dar am simțit nesiguranța din vocea ei. Cu toate acestea, mi-a virat imediat banii în cont. Mi-a trimis cu o sută cincizeci de mii de yeni mai mult decât îi cerusem și m-am simțit exasperată. Nu-mi era rușine că mi se purta de grijă, ci mai degrabă era o întoarcere la realitate, în lumea unde astfel de lucruri se întâmplă firesc. Normal ar fi fost să fiu recunoscătoare, dar mă cuprinsese un sentiment de zădărnicie și simțeam că nu-mi găsesc locul. Sentimentul

ăsta mă cuprindea adesea după ce plecasem de la prăvălia domnului Nakano.

— De-acum vreau să dau examenul de expert contabil, i-am spus eu cu o voce și mai veselă și în sfârșit a devenit și ea mai vioaie:

— Hitomi, ești așa de deșteaptă! Eu am știut dintotdeauna că o să te străduiești și o să continui să studiezi.

În mintea mea stăruia neștearsă imaginea tatălui și a fratelui meu mai mare, care îmi ziceau că până la urmă o să mă las de cursul de contabilitate. Și e drept că atunci mama nu spusese nimic.

Mi-am dat seama că voiam să mă întâlnesc cu Masayo. Imediat ce am terminat convorbirea cu mama, am sunat-o.

— N-am mai vorbit de mult. Nu vreți să mergem să bem ceva?

Era prima dată când vorbeam după priveghiul domnului Maruyama de acum doi ani și totuși am început brusc, fără nicio introducere.

— Ba da, mi-a răspuns Masayo, fără să pară deloc surprinsă.

Și astfel am ajuns acum să bem împreună.

Masayo se cherchelise puțin. Mi-am luat inima-n dinți.

— Domnul Nakano e bine? am zis.

Nu o întrebasem până atunci pentru că îmi era teamă că îmi va răspunde calmă că nu e bine deloc, dar ea a continuat imediat:

— Da, e bine.

— Încă mai merge la licitații?

— S-a despărțit de domnul Togizō și și-a făcut propriul *site.*

Masayo a comandat două sticle de *sake,* strigându-i ospătarului că poate să ni-l servească rece, fără să mai aducă și dispozitivul de încălzire. Acesta i-a răspuns fără chef și nu mi-am dat seama dacă a înțeles sau nu comanda.

— Ia uite ce seamănă cu Take! a exclamat ea, făcându-și vânt cu meniul.

— Îmi era dor să vă aud cum îi spuneți „Take”, i-am răspuns eu.

Cercetându-mă atentă cu privirea, Masayo a continuat:

— Tu și cu el ați fost… Așa-i?

— Am fost ce?

— Ah, și mie îmi era dor să te aud vorbind așa! „Am fost ce?” Ce-ați fost voi doi!

Rostise ultima propoziție imitând felul de a vorbi al lui Takeo, dar nu-i prea ieșise.

— Așa deci. Haruo a reușit să câștige niște licitații și acum se pare că poate obține un împrumut pentru întreprinderi mici și mijlocii.

Comanda venise mai repede decât m-am așteptat, iar Masayo a turnat băutura în paharele din care băuserăm bere. Spuma rămasă pe fundul paharului s-a ridicat deasupra alcoolului, plutind ușor.

— Un împrumut printr-o licitație. Nu vi se pare că ați omis cam multe? i-am spus eu, iar ea a fluturat mâna, râzând.

— Da, se vede că de-acum ești contabil autorizat, a zis apoi.

Pentru că acum putea obține un astfel de împrumut, domnul Nakano a închiriat un spațiu unde a deschis un anticariat cu obiecte occidentale.

— E grozav, nu-i așa? aproape că am strigat eu, dar Masayo a zâmbit amar.

— De fapt e cam dubios, a comentat ea.

Am ciocnit din nou, apoi am mai cerut două porții de mâncare și încă un rând de băutură. Se făcuse târziu.

Ni s-a atras atenția că e ora închiderii, așa că am ieșit din restaurant. Eu mă amețisem binișor.

— Și nu te-ai mai văzut deloc cu Take? m-a întrebat tare Masayo.

— Vă aud și dacă nu strigați, i-am răspuns.

— Nu v-ați mai văzut? a insistat ea.

A spus-o pe jumătate în glumă, pe jumătate furioasă. La gât purta aceeași eșarfă vopsită în culori naturale.

— Nu ne-am mai văzut, i-am spus răspicat.

— Aha.

Părea dezamăgită.

— Oare ce-o mai face Take? O fi bine? Sper că n-a dat ortu' popii prin vreun șanț pe undeva, s-a încruntat ea.

— Nu mi s-a arătat nimic, m-am grăbit eu să-i răspund.

Masayo a izbucnit în râs:

— Vai, Hitomi, vorbești ca o babă! Exact așa!

— Pentru că sunt o babă!

— Dacă ai fi într-adevăr, n-ai spune asta niciodată despre tine.

— Dar parcă v-ați îngrășat un pic?

— Cam da. Asta e, când ai mult de lucru, pui pe tine.

— Cu siguranță mâncați toată ziua prăjituri de la Posy.

— A, Posy? A fost preluat de fiul proprietarului și de-atunci s-a schimbat și meniul. Acum vând numai prăjituri tradiționale.

Când am auzit că Posy a fost preluat, am simțit că mă lasă toate puterile. Am încercat să-mi amintesc chipul lui Takeo, dar n-am reușit. Singurul lucru care-mi apărea enervant de clar în minte era degetul lui fără vârf de la mâna dreaptă.

— E ultimul tren! La revedere! i-am strigat lui Masayo și am luat-o la fugă.

După doar câțiva pași, mi-am pierdut suflul, dar am continuat să alerg.

„E cel pe care-l iubesc cel mai mult pe lume!" N-am cui să-i spun asemenea cuvinte! Nici măcar nu m-am gândit vreodată să le spun cuiva.

Mai aveam puțin până la ultimul tren, dar am alergat tot drumul până la gară, fără să mă opresc.

În luna următoare mi s-a terminat contractul la firmă. Am primit un buchet de flori de la celelalte fete. Cum era prima oară când treceam prin asta, m-am simțit foarte mișcată.

— Unde te angajezi acum? m-a întrebat una dintre ele, care era cu doar câteva luni mai mică decât mine.

— Cred că la o firmă de IT.

— Crezi? Nu te schimbi deloc, faci totul în ritmul și în felul tău! a zâmbit ea.

„În ritmul și în felul meu", mi-am repetat eu în timp ce mergeam, cu buchetul de flori în brațe. Colegele cu care lucrasem împreună opt luni de zile! Erau printre ele câteva persoane răutăcioase, unele amabile, altele foarte conștiincioase, iar unele de-a dreptul ciudate. Și printre ele, oare doar eu mersesem „în ritmul și în felul meu"? Cumva, toate am ajuns să ne deschidem un pic unele către altele, chiar dacă nu în totalitate.

Mi-au venit în minte tot felul de lucruri care se întâmplaseră la prăvălie.

Nu mi-au încăput toate florile în vază. Am turnat niște apă într-o sticlă de plastic și am pus în ea restul firelor. La începutul săptămânii urmează să merg la noua mea firmă. Mâine trebuie să trec neapărat pe la salonul acela de masaj. Am deschis plicul cu documentele de la noul meu loc de muncă. O bucățică de hârtie ce se rupsese a plutit ușor spre podea, alunecând către desenul pe care îl făcuse Takeo cândva, demult: *Maja îmbrăcată.* M-am aplecat și l-am ridicat, murmurând doar pentru mine: „Deci aici era". Niște blugi și un tricou. Stăteam întinsă, cu o mină foarte serioasă.

Era un desen foarte bun. Abia acum îmi dădeam seama că Takeo era într-adevăr talentat.

Oare o fi murit prin vreun șanț? Dacă asta a pățit, atunci așa-i trebuie!

Gândul acesta mi s-a șters însă repede din minte. E istovitor să simți așa ceva! Până și simplul fapt de a trăi este, în sine, exasperant! Nu mai vreau să mă îndrăgostesc! Ce bine-ar fi dacă mi s-ar relaxa puțin umerii! Luna asta cu siguranță o să pot face niște economii substanțiale! Gândurile mi se risipeau ca o spumă, unul câte unul.

Florile din vază păreau artificiale. Mai degrabă cele din sticla de plastic arătau naturale. Am ascuns desenul sub plic.

Oare la o firmă de IT au mai multe computere decât la una obișnuită? Computerele sunt pătrățoase, nu? La fel sunt și cuptoarele cu microunde. Și sobița pe care o folosisem ultima dată la prăvălia domnului Nakano era tot așa, colțuroasă.

Gândurile mele nu mai aveau sfârșit. Mi-am scos ciorapii și i-am rulat frumos.

Când mi-au spus „Acesta este PC-ul dumneavoastră” în loc de „Acesta este biroul dumneavoastră”, m-am gândit că asta este într-adevăr o exprimare tipică pentru o firmă de IT.

Felul lor de a vorbi era diferit, iar firma era mult mai mică decât cea de produse farmaceutice, unde lucrasem până de curând, dar munca mea era practic aceeași: să fac copii după statele de plată și să redactez documentele necesare pentru organizarea lor pe categorii. După numai trei zile m-am obișnuit și deja mă simțeam ca la firma cealaltă. M-a ajutat și faptul că la prânz cei de aici nu mergeau la masă împreună. Obiceiul ăsta e foarte obositor.

Aici colegii și colegele mele stau și ei fiecare la biroul lui, cu ochii lipiți de monitor. Câteodată se aude câte o voce care exclamă „Ah!” sau „Iar!”. Ce mi s-a părut interesant e că bărbații izbucnesc pe niște voci destul de înalte, în timp ce femeile păstrează o tonalitate joasă.

Programul meu e fix, dar am mulți colegi care vin la muncă după-amiaza târziu, când eu sunt deja plecată. Dimineața, când ajung la muncă, îi găsesc pe cei care au stat toată noaptea acolo, curățând de coajă câte un ou fiert, luat de la magazinul nonstop din apropiere.

Lucram de vreo zece zile acolo, când într-o zi l-am întâlnit pe coridor pe Takeo.

— Hitomi!

M-a strigat ca și cum ne-am fi despărțit abia ieri. Eu rămăsesem fără glas.

— Ce-ai pățit?

— Ce-ai pățit tu? am reușit în sfârșit să rostesc ceva.

Eram paralizată. Takeo ținea în mână niște dosare frumos colorate. Portocaliu, galben, mov-deschis și verde.

— Acum te machiezi, a observat el cu același ton de mai înainte.

— Ce?

Vocea lui m-a făcut să revin și eu la felul în care vorbeam pe vremea când lucram la prăvălia domnului Nakano. Preț de câteva clipe am rămas amândoi pe loc în mijlocul holului.

La câteva zile după asta am primit o invitație la inaugurarea noului magazin al domnului Nakano.

— Păcălici ca întotdeauna! a remarcat Takeo când i-am arătat-o.

Festivitatea era programată pentru data de 1 aprilie. Numele locului se schimbase din „Prăvălia Nakano” în „Nakano”. Masayo a spus că parc-ar fi un nume de birt.

Imediat după întâlnirea noastră de pe coridor, Takeo îmi dăduse cartea lui de vizită.

— *Web designer*? am citit eu repede.

— Termină! Nu-i nevoie să citești cu voce tare, a început el să se fâțâie de pe un picior pe altul, gata să scape dosarele din mână.

— Ești chiar tu, Takeo?

— Da, chiar eu sunt, mi-a răspuns el amărât.

— Nu, nu ești tu.

— De ce spui asta?

— Nu vorbești ca tine.

— Fiindcă-s la firmă, mi-a răspuns, scăpând din mână două dosare.

M-am aplecat să le ridic și i-am simțit răsuflarea pe umăr, căci se lăsase și el în jos în același timp.

— Parc-am fi într-un serial prost, mi-a șoptit, culegând dosarele.

Se lățise și mai mult în umeri. Cu siguranță nu mai e Takeo, m-am gândit eu în acea clipă.

Ne-am despărțit imediat. Se pare că PC-ul (nu „biroul”) lui era în capătul holului.

Vreo săptămână după această întâlnire întâmplătoare n-a mai dat niciun semn de viață. Asta e. Suntem niște simple cunoștințe de demult.

Mergeam la firmă după programul meu fix, iar apoi la școala de contabilitate, și în tot acest timp încercam să-mi amintesc chipul lui Takeo din ziua în care ne întâlniserăm pe coridor. Era figura lui, dar nu mai era fața cu care eram eu obișnuită.

L-am întrebat cum a devenit *web designer* și mi-a explicat că urmase un curs de specializare.

Da, sigur nu mai era Takeo.

Cu cât trecea timpul, cu atât mă gândeam mai mult la el. Auzisem de undeva că toate celulele corpului uman se regenerează o dată la trei ani. Numele îi rămăsese Takeo și pe dinafară arăta ca Takeo, dar cu siguranță era deja o altă persoană.

La vreo zece zile după ce ne-am întâlnit, a apărut la „PC”-ul meu chiar înainte să-mi termin programul. Am avut senzația clară că în fața mea stă un străin.

— Bună ziua, i-am spus străinului.

— Ei, nu… data trecută… mi-a părut bine, mi-a răspuns el.

Într-o clipită străinul s-a transformat la loc în Takeo.

— A trecut ceva timp, am continuat și l-am privit fugar din profil.

Pe pielea întinsă a obrajilor i se zărea umbra bărbii, care începea să-i crească. Și-a ridicat o clipă colțurile buzelor într-un zâmbet.

— Deci chiar te machiezi.

— Da, i-am zâmbit și eu.

1 aprilie pica sâmbătă.

Cu Takeo am ieșit de două ori la cină.

— Mă presează termenul de predare, așa că trebuie să mă întorc la firmă. Aș mai fi stat să beau un pahar, dar nu mai pot. Hai să mai ieșim!

Îl ascultam absentă.

— Termen de predare? Take? a izbucnit Masayo în hohote de râs când i-am povestit.

Față de Prăvălia Nakano, Nakano avea o suprafață mai mică, dar părea mai aerisit.

— În sfârșit am înțeles și eu frumusețea spațiilor goale, ne-a spus domnul Nakano.

Produsele erau expuse cu gust pe rafturile care acopereau toți pereții. Erau în general obiecte din secolul al nouăsprezecelea sau al douăzecilea din Olanda, Belgia și Anglia: vase de toate tipurile, ustensile de bucătărie, câteva obiecte de sticlă și niște piese de mobilier.

— Parc-ar fi un magazin din reviste, i-am spus domnului Nakano.

— E mai bun decât cele din reviste, mi-a răspuns, aranjându-și fesul negru.

— Și magazinul ăsta cât timp ai de gând să-l ții? l-a întrebat Masayo.

— Mda… cred că vreo jumătate de an, a zâmbit el.

Ca de obicei, nu-i înțelegeam prea bine.

La inaugurare a venit foarte multă lume. Au fost și străini, dar și mulți dintre vechii clienți ai domnului Nakano. A apărut și Măria Sa Cocostârcul.

— Nu e chiar genul meu de magazin, dar e drăguț, a spus el după ce s-a învârtit puțin înăuntru.

Ca de obicei, râdea „O-ho-ho!”.

Am băut două cești de ceai și am ieșit din magazin cu pași legănați.

Imediat după prânz a venit și Tadokoro. Și-a rotit ochii prin magazin, a băut încet ceaiul pe care îl servea Masayo și a lăudat calitatea locului.

— Dumneavoastră vă pricepeți bine la obiectele din sticlă, l-a complimentat Masayo pe un ton voit prețios.

Tadokoro a scuturat din cap și i-a răspuns cu vocea lui calmă:

— Săracii n-au vreme de pierdut.

A mai rămas prin magazin încă vreo două ore. Lumea intra încontinuu, iar el privea totul rânjind. Când i-am turnat ostentativ ceai în ceașcă pentru a cincea oară, Tadokoro m-a întrebat:

— Încă mai lucrezi aici, Hitomi?

— Nu, m-am grăbit să-i răspund, dar el a izbucnit în râs și s-a ridicat să plece.

— Nu-i cazul să mă urăști chiar așa de tare, a zis. Oricum o să mor curând.

Domnul Awashima a ajuns târziu după-amiază. A aruncat o privire scurtă în jur și a spus repede:

— Ei, nu-i bine așa?

A plecat în grabă, fără să guste măcar ceaiul oferit.

Mătușa Michi a venit împreună cu fostul proprietar de la Posy. I-au dat domnului Nakano un plic legat frumos cu o panglică de hârtie împletită în mod tradițional[64] și pe care scria „Cu ocazia inaugurării”, s-au uitat timizi prin magazin și s-au retras.

Seara, când clienții începuseră să se rărească, a apărut un bărbat pe care parcă îl știam din vedere, dar nu reușeam să-

mi amintesc de unde.

— Cine-o fi? a întrebat încet Masayo.

— Cine-o fi? a întrebat și domnul Nakano.

„Hitomi, tu ești mai tânără, ar trebui să ții minte mai bine”, șușoteau ei doi. Numele bărbatului îmi stătea pe limbă, dar nu reușeam să mi-l amintesc.

— Aveți obiecte occidentale, din câte se vede, a spus într-un final bărbatul.

— Sunteți și dumneavoastră din branșă? l-a întrebat domnul Nakano, încercând să pară degajat.

— Nu, nicidecum.

Conversația s-a blocat și în timpul cât clientul a sorbit din ceaiul oferit de Masayo, în magazin s-a lăsat o liniște deplină. Când a terminat de băut, bărbatul s-a ridicat, a făcut de două ori turul magazinului, iar la final ne-a spus doar:

— E un loc foarte drăguț.

Abia la vreo oră după ce a plecat, mi-am amintit că era domnul Hagiwara, cel care ne adusese bolul din perioada Korai.

— E cel pe care l-a blestemat iubita, am spus eu.

O vreme am pălăvrăgit toți trei. La un moment dat ușa s-a deschis încet. Domnul Nakano a ridicat privirea.

— Ah!

Și eu, și Masayo ne-am întors în același timp.

Era Sakiko.

— Vai! a exclamat Sakiko cu vocea ei caldă, dar pătrunzătoare.

— Vai, a spus și domnul Nakano, mai încet, dar destul de puternic.

Câteva clipe Sakiko n-a scos niciun cuvânt, ci doar l-a privit fix. Masayo m-a tras de mânecă, ducându-mă în cămăruța din spate, unde erau un arzător și o chiuvetă.

— „Doamna Asuka” e la fel de frumoasă ca întotdeauna, a spus ea, încălzind apa.

— Parcă era mai feminină înainte, nu credeți? am întrebat eu, iar Masayo a încuviințat:

— Și ție ți se pare la fel?

Am tras cu ochiul prin deschizătura ușii. Sakiko și domnul Nakano râdeau împreună. Păreau adulți, deși erau dintre cei care avuseseră legături cu prăvălia Nakano. Sakiko n-a stat decât vreo jumătate de oră, apoi a plecat. Domnul Nakano a condus-o.

— Ne-a onorat totuși cu prezența ei, i-am spus eu când s-a întors. Ce femeie cumsecade!

— Păcat! a zis el, oftând din rărunchi.

— Nu vă mai împăcați? l-a întrebat Masayo.

— Nu se mai poate, s-a plâns domnul Nakano.

În magazin plutea încă urma parfumului de santal cu care se dăduse Sakiko.

Se făcuse ora șapte și tocmai ieșisem să închid, când am văzut apropiindu-se umbra unui om. Se întunecase deja, dar mi-am dat seama imediat că e vorba de Takeo. Poate pentru că m-a zărit și el, a grăbit pasul. Când i-am făcut semn cu mâna, a început să alerge.

— Deja se închide?

— În curând, i-am răspuns, iar el a aruncat o privire pe fereastră.

Deși venise în fugă, nu gâfâia deloc.

— Ai devenit mai rezistent, i-am spus, iar el a început să râdă. Și umerii ți s-au lățit.

— Da? a zâmbit el iarăși. De când m-am angajat la firma asta, merg la sală.

— La sală? am replicat surprinsă.

Takeo și sala de sport! Oricum aș fi întors-o, nu se potriveau. Dar era același Takeo care între timp devenise *web designer,* așa că nu era chiar atât de surprinzător.

— Îmi place mingea de box, mi-a spus el.

— Mingea de box? am repetat eu.

— Da, e folosită în mod obișnuit la antrenamente. Când o lovești, zboară în direcția opusă, iar apoi revine imediat spre tine.

— Aha, am dat eu din cap.

Îi ascultasem pierdută explicațiile, privindu-l undeva sub bărbie.

— Ei, Take! a exclamat Masayo, apărând în cadrul ușii.

A ieșit și domnul Nakano.

— Ce bărbat bine s-a făcut Takeo! l-a lăudat el.

— Se întoarce glorios acasă! a continuat Masayo cu laudele.

Takeo s-a scărpinat încurcat în cap.

Am intrat toți în magazin, iar domnul Nakano a coborât obloanele. Takeo se uita în jur. Își reluase mina lui indiferentă.

În magazin nu erau decât două scaune, așa că am mai adus din spate unul pliant și încă unul, care era de fapt scos la vânzare. Domnul Nakano a desfăcut o sticlă de vin și a început să toarne în bolurile de ceai.

— N-am mai băut de multă vreme, a spus Takeo.

— Din cauza termenului limită? l-a tachinat Masayo.

— Abia am intrat în firmă. Sunt printre cei mai mici, a răspuns el și s-a scărpinat iarăși în cap, fâstâcit.

Am băut tot vinul fără niciun fel de antreuri.

— La prăvălie se bea vin? a spus la un moment dat Takeo, roșu la față.

— Normal că vin! s-a umflat în pene domnul Nakano, deschizând a doua sticlă.

Masayo s-a căutat prin poșetă și a scos niște alune pe jumătate zdrobite, pe care le-a pus pe o farfurioară de carton.

Și cea de-a doua sticlă de vin s-a golit imediat.

Primul care a adormit a fost domnul Nakano. S-a întins pe o banchetă și a început să sforăie. Masayo a ațipit și ea. Și Takeo căsca din când în când.

— Ai reușit să te încadrezi în termenul de predare? l-am întrebat eu, iar el a dat din cap că da. Ce dor îmi e de prăvălie! i-am spus apoi, iar el a dat din nou din cap. Takeo, tu te-ai descurcat bine în tot timpul ăsta? l-am întrebat și el a dat iar din cap. Cum stăm așa toți patru… parc-ar fi ca înainte!

De data asta n-a mai dat din cap, ci a deschis gura, dar n-a scos niciun cuvânt. S-a lăsat tăcerea.

— Îmi pare rău! a spus el încet.

— De ce?

— M-am purtat groaznic cu tine. Îmi pare rău!

A lăsat capul în jos.

— Nu, nu, nu-i chiar așa! Eu eram doar un copil.

— Și eu.

Am rămas amândoi așa, cu privirile în pământ. Nu știu dacă era din cauza băuturii, dar îmi venea să plâng. Stând cu capul plecat, am vărsat câteva lacrimi. Și, odată ce m-am pornit, am început să plâng din ce în ce mai tare. Takeo repeta întruna „îmi pare rău!”.

— Am fost foarte tristă, să știi!

Și-a petrecut brațul pe după umerii mei și m-a strâns la piept. Domnul Nakano s-a mișcat. Mi-am întors repede privirea spre Masayo. Se uita la noi pe furiș printre pleoapele întredeschise. Când mi-a întâlnit privirea, a închis repede ochii și s-a prefăcut că doarme. Am strigat-o pe nume și a deschis ochii imediat, scoțând limba la mine. Takeo s-a îndepărtat.

— Nu te opri, mergi mai departe! i-a spus ea cu o voce spartă, amenințându-l cu arătătorul. Mergi mai departe!

Domnul Nakano s-a ridicat brusc în picioare și i s-a alăturat și el lui Masayo:

— Mergi mai departe!

Am luat bolul de ceai și am sorbit ultimele picături de vin din el.

Ne-am uitat toți unul la altul și am izbucnit în râs. Vinul mi s-a răspândit din nou în tot corpul. Aveam senzația că plutesc prin aer. M-am uitat la Takeo. Și el se uita la mine.

— Nu mai există prăvălia Nakano, așa-i? am spus eu.

— Prăvălia Nakano e indestructibilă! a murmurat domnul Nakano, ridicându-se în picioare.

Ca la un semn, am început să vorbim toți deodată, de nu se mai înțelegea cine ce spune. Când deja nu mai știam ce și cum, m-am uitat iar la Takeo. Se uita fix la mine.

Acum, pentru prima oară, îmi plăcea de el. Gândul acesta ieșise la lumină dintr-un ungher al minții mele, fără să știu exact de ce.

Cling!

Cu un sunet cristalin, sticla de vin pe care tocmai o desfăcusem s-a lovit de marginea bolului de ceai.

HIROMI KAWAKAMI (n. 1958, Tokyo) este una dintre cele mai populare romanciere japoneze în Occident. A absolvit Ştiinţe Naturale la Colegiul Ochanomizu şi a predat biologia până în 1994, când debutează în volum cu *Kamisama* (*Dumnezeu*). În 1996 obţine Premiul Akutagawa pentru *Hebi wo fumu* (*Păşind pe un şarpe*). În 2000 publică romanul *Oboreru* (*Înec*), care primeşte premiul japonez pentru literatură feminină şi premiul Ito Sei, iar următoarea sa carte, apărută în 2001, *Sensei no kaban* (*Vreme ciudată la Tokyo*, Polirom, 2015), e recompensată cu Premiul Tanizaki. Romanul *Furudōgu Nakano Shoten* (*Prăvălia de mărunţişuri a domnului Nakano*) apare în anul 2005. Hiromi Kawakami a mai publicat ulterior volumele *Manazuru* (2006, premiul MEXT pentru Arte), *Nishino Yukihiko no koi to bōken* (*Cele zece iubiri ale lui Nishino*, 2006; Polirom, 2015) şi *Pasuta Mashīn Yūrei* (*Fantomele maşinii de tăieţei*, 2010). Romanul *Cele zece iubiri ale lui Nishino* a fost ecranizat în 2014. Hiromi Kawakami a fost omagiată în 2007 de Ministerul Educaţiei din Japonia pentru romanul *Manazuru*, iar în 2012 şi 2014 s-a aflat pe lista scurtă a finaliştilor la Man Asian Literary Prize şi Independent Foreign Fiction Prize cu traducerea romanului *Vreme ciudată la Tokyo*.

Coperta seriei: Radu Răileanu
Pe copertă: © iStockphoto.com/jcrosemann

BIBLIOTECA POLIROM ACTUAL

„Un roman de o forţă extraordinară, care ilustrează, fără îndoială, moştenirea marilor prozatori moderni ai Japoniei."

La Vanguardia

„Talent descriptiv, capacitate de evocare vizuală, subtilitate şi o analiză pasionantă a comportamentului şi a relaţiilor umane..."

El País

„Descriind o reţea de legături ce pare la fel de fragilă ca o pânză de păianjen, Hiromi Kawakami ne vorbeşte despre superficialitatea şi lipsa de comunicare predominante în Tokyo, unde singurătatea a devenit o constantă a vieţii indivizilor."

Elle

„Pentru cele trei personaje feminine din roman, iubirea fără compromisuri ia o formă tragică. Cea mai importantă mărturisire din viaţa lor, cea a iubirii, rămâne nerostită. Această autoare japoneză vorbeşte despre dragoste şi teamă, dar mai ales despre teama de dragoste şi de moarte."

Die Zeit

www.polirom.ro

Carte publicată şi în ediţie digitală

[1] Perioadă ce corespunde domniei împăratului Hirohito (1926-1989), numită și „epoca armoniei luminate“.

[2] Buchețel (eng.).

[3] Oraș aparținând zonei metropolitane Tokyo, aflat în vest, la aproximativ patruzeci de kilometri de capitală.

[4] Lipsa unui deget sau a unei părți dintr-un deget indică apartenența la Yakuza, mafia japoneză. Există obiceiul ca membrii Yakuza să-și taie un deget pentru a-și arăta loialitatea față de grupare.

[5] Jucării mici de diverse forme, de tipul celor din ouăle de ciocolată Kinder sau al jucăriilor machete.

[6] Măsuță joasă, al cărei cadru este acoperit cu o pătură groasă, peste care se așază tăblia. Dedesubt există o sursă de căldură de exemplu, un radiator electric care e adesea încorporată în structura măsuței (jap.).

[7] Tăieței din hrișcă (jap.).

[8] Fel de mâncare japonez din legume sau fructe de mare date printr-un aluat asemănător cu cel de clătite și apoi prăjite în ulei încins.

[9] Acest tip de hotel, foarte răspândit în Japonia, este destinat cuplurilor care doresc să se bucure de momente de intimitate și care, din diverse motive, nu au această posibilitate în propria lor locuință.

[10] Film serial istoric de televiziune al cărui personaj principal este conducătorul feudal Tokugawa Mitsukuni (1628-1701).

[11] Actriță japoneză născută în 1950.

[12] Personaje ale unei benzi desenate din perioada Showa, care povestește viața în doi a acestora.

[13] Caserolă cu mâncare gătită.

[14] Rulou din aluat cu pastă de pește fiert.

[15] Băutură alcoolică amestecată cu sifon, căreia i se adaugă de obicei diverse arome de fructe.

[16] Perioada dintre 1912 și 1926, corespunzând cu cea a domniei împăratului Yoshihito (sau Taishō).

[17] Divorț care survine după o lungă căsnicie, cauzat în general de ieșirea la pensie a soțului. Fenomenul a luat amploare în Japonia când un număr mare de femei de vârsta a treia au început să intenteze divorț pentru că nu se mai puteau acomoda cu prezența permanentă a soțului în casă după ce acesta ieșea la pensie.

[18] Destinație turistică renumită, așezată la aproximativ o sută de kilometri de Tokyo, unde se află Muntele Fuji.

[19] Pentru a exprima suprafața unei camere, în Japonia se apelează adesea la suprafața unui *tatami* (1,53 m^2) ca unitate de bază.

[20] Insulă nordică a arhipelagului japonez.

[21] Pictor japonez (1897-1978).

[22] Templu din prefectura Aichi, închinat zeiței Inari Okami, protectoare a fertilității, agriculturii, industriei și prosperității.

[23] Supă japoneză cu tăieței.

[24] *Rāmen* specific zonei Tokyo, cu multe legume.

[25] Izvor termal. Termenul desemnează însă și complexul de cazare și agrement construit în locul respectiv.

[26] Charles Martin Émile Gallé (1846-1904), fabricant de obiecte din sticlă și ceramică colorată, reprezentant al stilului Art Nouveau. Lucrările sale sunt foarte populare în Japonia.

[27] Porțelan japonez pictat în culori puternice, precum albastru, roșu, auriu. Temele cele mai frecvente sunt împrumutate din modelele chimonourilor: peisaje exotice, copaci noduroși, cocori, curtezane etc.

[28] Cărți de joc din carton, imprimate cu imagini ale unor personaje din benzile desenate *anime* sau *manga.* Jocul *menko* era foarte popular încă din perioada Edo (1603-1868), iar imaginile imprimate ilustrează cultura populară a epocii în care au fost produse.

[29] Stil vestimentar în vogă, mai ales în Japonia, ce presupune să te îmbraci ca anumite personaje din filme, cărți, jocuri video, *anime*, *manga* etc.

[30] Cuirasat din clasa Yamato, folosit de marina imperială japoneză în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. împreună cu nava soră Musashi, a fost vasul de luptă cel mai greu și cel mai puternic construit la acea vreme.

[31] Mitsubishi A6M Zero, avion de vânătoare cu rază lungă de acțiune, folosit de Serviciului Aeronaval al marinei imperiale japoneze în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

[32] Aluat din făină de orez, care are o consistență cleioasă, ceea ce îl face greu de înghițit.

[33] Cartier din Tokyo, renumit pentru viața de noapte și casele de toleranță din zonă.

[34] Saltea japoneză.

[35] Faimos porțelan italienesc.

[36] Partea de vest a Japoniei, care cuprinde orașele Kyoto, Osaka, Nara și e cunoscută pentru dialectul său specific.

[37] Unul din cele cinci drumuri construite în perioada Edo (1603-1868) pentru a uni capitala cu provinciile Kai (actuala Yamanashi) și Nagano. Actualmente ruta vechiului Kōshu Kaidō este preluată de drumul național 20.

[38] Păpușă tradițională japoneză, de obicei de formă rotundă și de culoare roșie, modelată după Bodhidharma, fondatorul cultului Zen.

[39] Marcă de bere thailandeză.

[40] Mic orășel tradițional, aflat la aproximativ patruzeci și cinci de kilometri de Tokyo.

[41] Pictor și gravor japonez (1898-1972).

[42] Regiunea Kanto este situată pe insula principală a Japoniei și cuprinde zona metropolitană Tokyo, alături de alte șapte prefecturi.

[43] Oraș din prefectura Kanagawa.

[44] Cântăreață și compozitoare de muzică pop (n. 1962).

[45] Prestigioasă universitate particulară din Tokyo, printre ai cărei studenți se numără majoritatea membrilor familiei imperiale japoneze.

[46] Cântăreață de muzică pop (n. 1978).

[47] Actriță și cântăreață japoneză (n. 1958).

[48] Actriță japoneză (n. 1956).

[49] Compoziție cu tentă experimentală, ce combină jazzul cu muzica clasică. A fost creată în 1924 de compozitorul american George Gershwin. Se pare că ideea pentru *Rhapsody in Blue* i-ar fi venit în timpul unei călătorii cu trenul spre Boston.

[50] Korai sau Goryeo, dinastie stăpânitoare în Peninsula Coreeană între anii 918 și 1392.

[51] Mărgea cu o formă asemănătoare unui colț de animal sau unui fetus, căreia i se atribuie puteri magice.

[52] Perioada Edo sau Tokugawa (1603-1868) e considerată o epocă de stabilitate și dezvoltare economică, dar și de izolare a Japoniei de restul lumii.

[53] Situație în care, la aruncarea zarurilor, cade o pereche de unu.

[54] Prenume masculin foarte comun în Japonia.

[55] Bucată de pânză folosită în mod tradițional pentru împachetarea și transportul obiectelor.

[56] Momoe Yamaguchi, actriță și cântăreață japoneză (n. 1959). Una dintre melodiile ei de succes include și versul „Nu-ți bate joc de mine!“.

[57] În Japonia schimbarea pantofilor de stradă cu unii de interior este un fapt obișnuit nu doar în locuințe, ci și în anumite instituții.

[58] Mâncare japoneză din orez modelat într-o formă triunghiulară sau sferică, de obicei învelită în alge și având în interior diverse umpluturi, cu gust acru (de exemplu, prună japoneză murată) sau sărat (pește, icre, alge marine etc.).

[59] Manieră formală de a sta așezat pe genunchi, cu picioarele strânse sub corp și cu șezutul pe călcâie.

[60] Epocă din istoria Japoniei cunoscută și drept „shogunatul Kamakura“, ce a durat din 1185 până în 1333.

[61] „Vers de început“, cum s-ar traduce literal, *hokku* reprezenta inițial prima strofa dintr-o poezie înlănțuită (*renga*), care ulterior a devenit independentă de restul strofelor, căpătând denumirea de *haiku.*

[62] 3 februarie. în calendarul japonez *Setsubun* se sărbătorește în ziua premergătoare primei zile de primăvară (*risshun*), fiind marcată de diverse obiceiuri și superstiții. În trecut ea marca începutul noului an.

[63] Cartier în Tokyo.

[64] Referire la *mizuhiki,* cordelușe fabricate din hârtie de orez, colorate în felurite nuanțe și folosite adesea la decorarea elaborată, în culori adecvate, a plicurilor oferite la ocazii speciale (nuntă, înmormântare etc.).

Table of Contents

Title page
Plicul A4
Prespapierul
Autobuzul
Cuțitul de hârtie
Un câine mare
Păpușa din plastic
Mașina de cusut
Rochia
Bolul
Mărul
Sticla de gin
Mingea de box

Table of Contents

Title page	1
Plicul A4	4
Prespapierul	20
Autobuzul	33
Cuțitul de hârtie	45
Un câine mare	61
Păpușa din plastic	75
Mașina de cusut	87
Rochia	100
Bolul	113
Mărul	128
Sticla de gin	143
Mingea de box	157